

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 112

Dimecres, 10 de març de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 73, primera reunió

S U M A R I

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 4

Projecte de llei

de consultes populars per via de referèndum de Catalunya (tram. 200-00059/08) p. 4

Proposició de llei

d'avaluació de les càrregues administratives per a l'activitat productiva, especialment les petites i mitjanes empreses, de la nova regulació del Govern de Catalunya (tram. 202-00052/08) (retirada) p. 22

Projecte de llei

de la Sindicatura de Comptes (debat de totalitat) (tram. 200-00086/08) p. 22

Projecte de llei

de vegueries (debat de totalitat) (tram. 200-00085/08) p. 33

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pla d'actuació establert prèviament pel Govern per a afrontar els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00332/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traspàs de la inspecció de treball (tram. 317-00336/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció del Govern per a afrontar els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00333/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 i sobre les mesures previstes pel Govern amb relació al subministrament elèctric un cop restablerta la normalitat (tram. 317-00335/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves expectatives amb relació a la cimera dels representants del Consell d'Institucions de l'Acord Estratègic i dels grups parlamentaris (tram. 317-00334/08) p. 44

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la capacitat d'autocrítica i de millora del Govern
arran de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00337/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre la modificació del Pla territorial metropolità de Barcelona (tram. 310-00396/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre la repercussió de la quota corresponent a la investigació de residus de la taxa
per activitats de control i inspecció sanitària en escorxadors, sales d'especejament i altres
establiments alimentaris subjectes a control oficial (tram. 310-00398/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre els mecanismes per a afrontar la morositat
a les administracions públiques (tram. 310-00400/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les declaracions del conseller d'Innovació, Universitats i Empresa
arran dels incidents ocorreguts a Salt (Gironès) (tram. 310-00401/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre la inversió en salut al Vallès Occidental arran
de l'aplicació del Pla sanitari (tram. 310-00397/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre la situació de la indústria a les comarques centrals (tram. 310-00399/08) p. 52

Projecte de llei

de vegueries (debat de totalitat) (tram. 200-00085/08) (continuació) p. 53

Projecte de llei

de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (debat de totalitat) (tram. 200-00084/08) p. 65

Projecte de llei

de regulació de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 200-00087/08) p. 77

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 73.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

2. Projecte de Llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya (tram. 200-00059/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. (Dictamen: BOPC 621, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 646.)

3. Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes (tram. 200-00086/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 634, 4.)

4. Projecte de Llei de vegueries (tram. 200-00085/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 630, 26.)

5. Projecte de Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 200-00084/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 630, 8.)

6. Projecte de Llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions (tram. 200-00087/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 634, 18.)

7. Proposició de Llei d'avaluació de les càrregues administratives per a l'activitat productiva, especialment les petites i mitjanes empreses, de la nova regulació del Govern de Catalunya (tram. 202-00052/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 384, 79.)

8. Proposta de resolució sobre el rebuig de la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó (Ribera d'Ebre) (tram. 250-02627/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 627, 69; esmenes: BOPC 646.)

9. Procediment per a elegir un membre o una membre del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00033/08). Presidència de la Generalitat. Designació.

10. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (tram. 284-00035/08). Grups parlamentaris. Designació.

11. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00036/08). Grups parlamentaris. Designació.

12. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00038/08). Grups parlamentaris. Designació.

13. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00039/08). Grups parlamentaris. Designació.

14. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00040/08). Grups parlamentaris. Designació.

15. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00041/08). Grups parlamentaris. Designació.

16. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya. Tram. 284-00043/08. Grups parlamentaris. Designació.

17. Interpellació al Govern sobre la realitat social dels catalans (tram. 300-00266/08). Grup Mixt. Substanciació.

18. Interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 300-00268/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

19. Interpellació al Govern sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre i l'apagada analògica (tram. 300-00269/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

20. Interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00267/08). M. Belén Pajares i Ribas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social (tram. 302-00218/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00219/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la funció pública (tram. 302-00220/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de societat del coneixement (tram. 302-00221/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

25. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis de la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, i també han estat publicats al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. Els prego, doncs, que s'eximeixi la seva lectura.

Projecte de llei

de consultes populars per via de referèndum de Catalunya (tram. 200-00059/08)

Si és així, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i la votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el projecte de llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'inicia avui amb aquest primer, amb aquest segon punt de l'ordre del dia una intensa sessió plenària que em plau, que tinc l'honor d'encetar amb aquest debat sobre l'aprovació de la Llei de consultes populars per via de referèndum, i en la qual posteriorment tindrè l'oportunitat de tornar a intervenir per presentar noves lleis, noves iniciatives legislatives, com ara la Llei de vegueries, o bé la Llei de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Senyores diputades, senyors diputats, crec que no pot haver-hi exemple més clar que aquest Govern compleix. De fet, amb l'aprovació, avui, de la Llei de consultes populars insistim en el que està essent una pauta constant del Govern, del Departament de Governació i Administracions Públiques, amb relació a l'acció legislativa: desplegament de l'Estatut en els seus preceptes d'autogovern i compliment amb els compromisos de Govern per a aquesta legislatura.

Senyores diputades, senyors diputats, la societat catalana ja fa temps que reclama, i ho fa des de diversos àmbits –a través dels mitjans de comunicació, a través dels representants de la societat civil–, el dret a poder decidir, el dret a fer sentir la voluntat democràtica d'un poble, el poble català. Fixin-se que la realitat social ens reclamava –ens ho reclama– habilitar i modernit-

zar noves formes, noves maneres de participació ciutadana en els afers públics, i el nou text estatutari ens facultava per explorar competencialment les consultes populars. Per això ho vam fer. Davant d'aquesta realitat, el Govern, a través del Departament de Governació, va optar per elaborar i aprovar, i dur posteriorment a aquesta cambra, la Llei de consultes populars per via de referèndum; que és, com saben, i com s'ha palesat en la fase de compareixences, la modalitat de consultes associada a la participació directa, i la que està prevista normativament com a element d'acció ciutadana en lloc de la representació política. En definitiva, el Govern va optar per regular la modalitat de consulta que és més vinculant i significativa, en termes polítics i jurídics: el referèndum. Per tant, amb aquesta llei el que volem..., el que es vol és donar resposta a qualsevol pretensió de realització d'aquest principi democràtic que abans remarcava: el del dret a decidir.

Aquesta llei de referèndums, per tant, és un pas imprescindible per al seu assoliment. I, un cop arribats al final del trajecte, a la sessió d'avui al Parlament de Catalunya, crec, sincerament, que tenim a les mans, a disposició de tothom, una bona eina: una eina legal que abans no teníem i que ara sí que tindrem; una llei ambiciosa, una llei moderna, una llei radicalment democràtica, un canal jurídic de concreció i d'expressió d'aquest dret, del dret a decidir.

Perquè és ben cert –és ben cert–, senyors diputats, senyores diputades, que la democràcia que hem tingut fins ara, el recurs a la consulta popular o el referèndum ha estat, per dir-ho de manera generosa, més aviat escàs. A partir d'ara, per tant, tindrem l'eina, tindrem l'instrument perquè deixi de ser així. Perquè molts som els convençuts que una millor democràcia exigeix preguntar més als ciutadans, i a més a més exigeix fer-ho i preguntar-los de manera directa, amb tot el que això comporta. Molts som els convençuts que cal donar la paraula al poble, a la gent, al titular de la sobirania, per decidir què s'ha de fer en una matèria concreta. En definitiva, molts som els convençuts que cal decidir per nosaltres mateixos sobre qualsevol qüestió d'especial transcendència pública, «qualsevol qüestió d'especial transcendència política», així ho diu literalment la llei.

Qui? Qui pot estar en contra de preguntar a la ciutadania sobre qüestions que l'afecten directament? Qui pot estar en contra de donar la paraula al poble, de donar la paraula a la gent, de donar la paraula als ciutadans? Qui pot estar en contra que els catalans, que les catalanes decidim per nosaltres mateixos sobre qualsevol qüestió d'especial transcendència pública? Algú, des del catalanisme polític, s'hi pot mostrar en contra?

En aquest sentit, senyors diputats, senyores diputades, les consultes populars per via de referèndum neixen amb la vocació de constituir un element més a considerar en la presa de decisions, un element que ha de ser també, alhora, eina didàctica i de diàleg col·lectiu. Per això crec que avui és un dia important per a la democràcia d'aquest país, perquè tan bon punt aquesta llei sigui aprovada, la ciutadania i les institucions catalanes tindran a la seua disposició un nou, un potent instrument democràtic de consulta, que estic convençut

que constituirà, d'ara endavant, un nou referent polític i social en la presa de decisions d'especial transcendència política, tant a nivell local com a nivell nacional –tant a nivell local com a nivell nacional, hi insisteixo.

A partir d'avui, per tant, el Govern, el Parlament, els ajuntaments, els ciutadans tenen, tindran, tindrem un instrument al seu, al nostre abast per plantejar l'exercici del principi democràtic de consulta. Però, la norma dóna cobertura sobretot al desenvolupament polític de la nostra societat, al desenvolupament del dret democràtic del poble català de decidir el seu present, de decidir el seu futur.

Em consta que en aquesta mateixa cambra ja s'ha vist i s'ha valorat de primera mà, com, per exemple, Itàlia o com, per exemple, els Estats Units, entre altres països, ja tenen un marc normalitzat de participació ciutadana per la via del referèndum. I aquest hauria de ser a partir d'ara l'objectiu possible: que s'aconsegueixi apel·lar de manera sovintejada, de manera reiterada als referèndums amb relació a les qüestions més diverses que afecten el conjunt de la ciutadania.

I és que la normalitat consultiva, senyors diputats, senyores diputades, s'ha d'imposar; i s'ha d'imposar per reforçar el contacte, s'ha d'imposar per reforçar el compromís entre la ciutadania i crec que també com a element que contribueixi a reforçar, a relligar la confiança democràtica.

Mirin, en l'elaboració del projecte de llei de consultes populars per via de referèndum ens vam marcar dos objectius essencials. D'una banda, volíem que la llei aprofités i desplegués el màxim espai de sobirania que existeix entre allò que ens diu l'Estatut, entre allò que ens possibilita l'Estatut, i allò que ens diu la Constitució, allò que ens obliga, que ens marca la Constitució. I vull remarcar que l'Estatut ens diu que podem organitzar i convocar referèndums –l'Estatut ens diu que podem organitzar i convocar referèndums. L'Estatut ens ho diu, ens diu que podem fer-ho, i, per tant, aquesta llei és el desplegament d'aquest Estatut amb ambició per poder-ho fer, de manera natural, de manera normal.

Però, a més a més, ens vam marcar també un altre objectiu essencial: volíem que la llei dotés les nostres institucions i la ciutadania d'un instrument de consulta popular fortament inqüestionable, fortament irrefutable. Això vol dir que el text normatiu havia d'estar elaborat, havia d'estar confeccionat, com no pot ser d'altra manera, lògicament, amb tota la pulcritud jurídica necessària perquè, en cap cas –en cap cas–, hi hagués cap element formal o de procediment que impossibilités, en definitiva, o deslegitimés la validesa de la consulta, la validesa del referèndum. I aquesta pulcritud jurídica hi ha estat, com vostès saben; aquesta pulcritud jurídica hi és, en aquesta llei, en aquest projecte de llei, aviat llei, després de l'aprovació per part del Ple del Parlament de Catalunya, dels diputats i de les diputades de la cambra legislativa catalana, on rau la sobirania del poble de Catalunya.

I avui, senyors diputats, senyores diputades, després de tot el procés, després de tot el tràmit parlamentari del projecte de llei, em plau constatar com, especialment

arran del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, es constata que aquests objectius han estat assolits i que han estat assolits amb escreix.

En aquest punt aprofito per felicitar a tot el personal involucrat en la seva elaboració i en la millora des del Govern, també a tots i a cadascun dels compareixents, que van fer les oportunes precisions, així com també els diputats, les diputades que han contribuït positivament en la millora del text.

Al mateix, però, no voldria deixar d'esmentar que em sap greu –que em sap greu– que no tots els grups parlamentaris hagin compartit aquest mateix interès, que hagin compartit l'interès per la regulació d'aquest element emblemàtic de la sobirania popular com és el referèndum, com són els referèndums. Em sap greu i, si em permeten, no ho entenc. No ho puc entendre, i al mateix temps no ho puc compartir. Estem parlant d'una llei de país, de debò; d'una llei de país, d'una llei que el que pretén és donar la paraula al poble; d'una llei que ens dota de l'eina per fer-ho possible, això de donar la paraula al poble, fent una lectura, com deia abans, ambiciosa –ambiciosa– de l'actual marc jurídic, aprofitant l'espai de sobirania que existeix entre l'Estatut i la Constitució per portar-lo cap a casa nostra, cap al Parlament de Catalunya, com dic, on rau la sobirania del poble de Catalunya. No puc entendre que «l'arbre impedeixi veure el bosc». No ho puc entendre..., i, per tant, amb alguns arguments, amb algunes raons, amb alguns matisos, crec que sovint contradictoris i poc convincents.

En tot cas, com no pot ser d'altra manera, respectar per descomptar el paper, el joc democràtic de majories i de minories, el joc, el rol i el paper de govern i oposició. Però, ho repeteixo, aquesta és una llei de país; aquesta és una llei que ens dota d'una eina, d'una eina per expressar, per demanar la paraula a la gent, per preguntar, per consultar sobre qualsevol qüestió d'especial transcendència política.

I, en aquest sentit, permetin-me que els digui que hi ha motius més que evidents per pensar que una consulta popular que tracti temes d'especial transcendència política, que afecti el conjunt del cens electoral i que rebi suport per part de les administracions públiques, una consulta popular d'aquestes característiques..., home, sigui entesa com a referèndum, per tant, per part de l'Administració general de l'Estat, per part del poder judicial, per part de tothom. Perquè el que estem fent és regular això, precisament: una consulta popular que tracti temes d'especial transcendència política, que afecti a tot el cens electoral i que rep el suport de les administracions públiques. I, davant d'això, em sembla fonamental i em sembla bàsic poder tenir perfectament definit quina és la llei que els regula, quines són les seves prerrogatives, quins són els seus procediments, quines són les seues garanties normatives.

Però no voldria acabar, senyors diputats, senyores diputades, la meua intervenció sense traslladar un reconeixement especial a totes aquelles persones, a totes aquelles entitats que, dia a dia, amb el seu compromís social, ens estan demostrant que hi ha iniciatives socials i col·lectives que poden resultar cabdals per al nostre present i per al nostre futur com a país, i que les entitats i la

ciutadania tenen una veu pròpia en determinats casos; una veu que necessàriament ha de ser escoltada si el que volem és avançar col·lectivament, avançar com a país. Crec que en el seu reconeixement i amb la voluntat de donar compliment a un dels eixos d'aquest Govern, com és al que feia referència a l'inici de la meua intervenció, i incrementar la qualitat democràtica; és precisament en això, en aquest objectiu, que es fonamenta la llei que avui desitjablement aprovarà la majoria d'aquesta cambra, la Llei de consultes populars, la Llei de consultes populars per via de referèndum.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès, que en fou designat relator.

El Sr. Aragonès i García

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputades, diputats, persones que avui ens acompanyen, és una satisfacció avui poder donar compte, com a relator de la ponència, dels treballs de la comissió sobre aquest projecte de llei.

I dic que és una satisfacció, perquè la llei que avui aprovem és una llei que innova jurídicament, crea els referèndums d'àmbit de Catalunya, uns referèndums que no existien fins ara en l'ordenament jurídic, i que no existien tampoc referèndums d'àmbit autonòmic a l'Estat espanyol.

En segon lloc, perquè respon a les demandes de la ciutadania, d'aquells que volen anar més enllà i també dels qui volen reduir aquest distanciament que moltes vegades se'ns diu que hi ha entre la ciutadania i els representants polítics.

I en tercer lloc, perquè aquesta llei aprofundeix la nostra democràcia, la fa major d'edat, la fa més madura. La democràcia directa que avui instituïm en aquest Parlament complementarà la democràcia representativa que és aquesta cambra. Per tant, la democràcia catalana, el nostre sistema d'autogovern, amb aquesta llei adquireix la seva majoria d'edat, com deia abans.

La llei que avui aprovem neix d'un marc, que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el seu article 122, on atribueix competència exclusiva a la Generalitat per a la regulació de les consultes populars, de tots els tipus de consulta popular: les que es fan en urna, els referèndums, que són els que regulem avui, i els altres tipus de fòrums, d'enquestes, d'espais d'opinió i de participació.

Aquest projecte de llei va ser aprovat pel Govern el 31 de març de l'any passat; al cap d'unes setmanes, el 17 d'abril es va fer el debat de totalitat en aquesta cambra, en què van haver-hi dues esmenes a la totalitat que no van prosperar, i seguidament es va iniciar el debat en comissió. El mes de setembre es van portar a terme les compareixences; unes compareixences que van aportar elements de reflexió, elements de judici,

noves qüestions de debat que, evidentment, des de la ponència es van tractar.

M'agradaria citar les persones que van comparèixer, i aprofitar, doncs, els que avui ens han pogut acompanyar, saludar-los. Van comparèixer a la Comissió d'Afers Institucionals la degana del Col·legi de Politòlegs i Sociòlegs de Catalunya; el director del Centre d'Estudis d'Opinió; els representants de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques; els professors de dret constitucional Jordi Barrat, de la Universitat d'Alacant; el catedràtic Xavier Arbós, de la Universitat de Girona; el catedràtic de ciències polítiques Joaquim Brugué, de la Universitat Autònoma de Barcelona; el catedràtic Joan Botella, també de la Universitat autònoma; l'advocat Miquel Roca, ponent de la Constitució espanyola, i el jurista Alfons López Tena, de l'Observatori de Dret Privat.

També van comparèixer en la nostra comissió l'Ajuntament de Palamós i la plataforma «Salvem Castell», i l'Ajuntament de Begues, que ens van explicar experiències anteriors de consultes d'àmbit municipal, de referèndums municipals, que també es regulen en aquesta llei.

Seguidament es va passar a la presentació i el debat de les esmenes, en diverses reunions de la ponència, que es va reunir durant els mesos de novembre a gener en diverses sessions de treball.

Som conscients que aquesta llei té un alt contingut polític i que la posició amb què vam anar els diferents grups de la cambra al debat en ponència condiciona avui segurament el suport o no a aquest projecte de llei. Malgrat tot, va ser un treball fructífer, van ser uns debats molt positius, i creiem que el treball en ponència, doncs, va ser, va portar a unes aportacions importants.

Passo tot seguit a explicar quin és el contingut del dictamen del projecte de llei que avui posem a votació i, per tant, quina serà la nostra llei de referèndums, que a partir d'avui es podrà aplicar a Catalunya.

El títol primer regula les disposicions generals, totes les qüestions que afecten tots els tipus de referèndum, tant els d'àmbit de Catalunya, com els d'àmbit local. L'article 3 defineix què és la consulta popular per via de referèndum. L'article 5 estableix quines són..., i aquí el que faré serà, doncs, destacar alguna de les aportacions i els debats que es van fer en la ponència. A l'article 5 la ponència va debatre sobre quines eren les persones legitimades per signar una proposta de consulta que es pugui debatre en aquesta cambra. Com vostès saben, les consultes per via de referèndum es podran impulsar també a través de les signatures dels ciutadans. I aquí es va fer una modificació respecte del projecte de llei amb què es va ampliar les persones que podran signar: no només els qui tenen la condició política de catalans en els termes de l'Estatut, sinó també totes les persones empadronades als municipis de Catalunya.

També es va fer una modificació sobre el termini que s'ha de respectar per presentar una consulta que ha estat rebutjada per aquest Parlament. Amb caràcter general, el termini per proposar noves consultes és de quatre anys, però en el cas que no hi hagi una majoria en aquesta cambra que el vulgui aprovar el termini només

serà de la propera legislatura. Per tant, no limitem les futures majories polítiques que puguin haver-hi a decisions d'un parlament anterior.

El títol segon regula les consultes populars per via de referèndum d'àmbit de Catalunya, i és on hi ha la innovació jurídica més important, és on es crea aquesta nova institució, en regula l'objecte, en regula la seva tramitació. I, com vostès saben, els referèndums d'àmbit de Catalunya, les consultes populars per via de referèndum d'àmbit nacional, podran tenir, ser per iniciativa de dos àmbits: per iniciativa institucional podrà proposar un referèndum en aquesta cambra el Govern, ho podran proposar una cinquena part dels diputats o dos grups parlamentaris o ho podran proposar també els municipis, un 10 per cent dels municipis de Catalunya, per tant, actualment noranta-cinc municipis, que sumen 500.000 habitants; també els referèndums podran ser proposats, perquè aquesta cambra n'aprovi la proposta, a iniciativa popular, un 3 per cent de la població.

També en aquest títol s'han introduït uns canvis del procés de recollida i recompte de les signatures, de la seva autenticació, perquè l'experiència de les iniciatives legislatives populars ens ha portat a modificar alguns aspectes del projecte de llei, per fer-lo més àgil, per donar més seguretat jurídica i per evitar que hi hagi llacunes.

El títol tercer regula les consultes d'àmbit municipal, que ja estaven regulades en un decret de l'any 1996, però que li donem rang de llei amb la seva inclusió en aquest projecte. La iniciativa també podrà ser d'àmbit institucional, per part de l'alcalde o una tercera part dels regidors per a la seva aprovació en ple, o iniciativa popular; en aquest cas s'estableix un graduat, que es va simplificar, que es va reduir el nombre de signatures, que depèn dels habitants de cada municipi.

El títol quart regula el procediment de convocatòria, en regula la seva tramitació a l'Estat perquè en faci l'autorització i en regula l'organització de les votacions, l'organització del dia del referèndum.

El títol cinquè introdueix l'ús de mitjans electrònics, on es va fer una simplificació de criteris, una nova reordenació, també en els debats de la ponència. Segurament l'ús de mitjans electrònics en aquestes consultes haurà d'esperar l'aprovació d'un nou règim electoral, però malgrat tot creiem que era important que, si fem una innovació per establir mecanismes de democràcia directa, ho fem no només en la institució, sinó també en les formes, i per tant es preveu l'ús del vot electrònic per a les consultes per via de referèndum.

I a continuació el projecte de llei conté una sèrie de disposicions transitòries, addicionals, derogatòries per acabar de donar consistència al text.

Després de la seva aprovació en ponència i en comissió, el Grup Parlamentari del Partit Popular va sol·licitar dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. En aquest dictamen el consell ens suggeria dos canvis que, a la vista de les esmenes presentades pels grups, avui s'incorporaran en aquest projecte de llei.

En primer lloc, que quan parlem d'autorització de l'Estat no hem de dir a quina institució de l'Estat és que li

pertoca autoritzar, sinó que serà l'Estat, amb la seva competència, que decidirà quina és la seva institució. I en segon lloc, s'elimina la previsió d'una majoria qualificada de dos terços en cas que una proposta de referèndum es tiri endavant sense el vistiplau del consell de garanties.

Per tant, avui aprovem una llei ambiciosa. Jo voldria agrair a tota la ponència els treballs, la voluntat de posar-nos d'acord en el màxim de qüestions; és evident que en algunes qüestions, també per les premisses amb què hi hem treballat i perquè és una llei profundament ideològica, doncs, no ens hi hem posat d'acord, però en altres sí. Per tant, voldria agrair a tots els diputats la seva tasca: a la diputada Dolors Batalla, del Grup de Convergència i Unió; a la diputada Lúcia Santos, del Grup Socialistes; a la diputada Maria Àngels Olano, del Partit Popular; al diputat Lluís Postigo, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i al diputat Albert Rivera, del Grup Mixt. Hi ha hagut un bon treball, malgrat, evidentment, aquestes diferències.

I no voldria acabar sense agrair als serveis de la cambra el seu treball i la seva ajuda: al lletrat, el senyor Ismael Pitarch; al gestor, el senyor Eduard Principal, i als serveis lingüístics, al senyor Joan Fibla. Entre tots, creiem que hem fet un bon treball. I esperem, doncs, que avui aquest projecte de llei tiri endavant finalment.

Moltes gràcies.

El president

Passarem seguidament al debat, amb la defensa de les esmenes reservades. I té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos sobre el projecte i el dictamen, també, del Consell de Garanties Estatutàries referent al Projecte de llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya.

Com ha manifestat el conseller, la llei sorgia amb la voluntat d'incorporar una nova fórmula de democràcia directa, i per tant van ser diferents les compareixences que van aportar al debat prou eines per veure com era l'enfocament i com es podia abordar aquesta temàtica. De fet, el Grup Popular va plantejar que nosaltres no hi estàvem oposats, no ens oposàvem a plantejar la incorporació de noves fórmules dintre de la democràcia directa; estàvem oberts a veure quina era la manera amb la qual el Govern ens plantejava aquesta possible llei.

Però la veritat és que el moment en què va aparèixer i també el moment en què la llei es porta al Parlament no és un moment gratuït, no és un moment en el qual podem veure que hi ha hagut una necessitat, com ens ha manifestat el conseller, i per tant no veiem, des del Grup Popular, aquesta demanda, aquesta sol·licitud de la ciutadania per abordar aquesta fórmula.

La veritat és que, de totes les fórmules que es puguin introduir per consultar el poble i la ciutadania de Ca-

talunya, el Partit Popular no en fa qüestió, d'això, però sí com s'utilitzen i com s'incorporen al dia a dia de la política.

Nosaltres pensem, des del Grup Popular, que s'ha perdut l'oportunitat de fer una llei de consultes com calia a Catalunya. I s'ha fet perquè aquesta llei apareix en el debat polític de Catalunya quan ja molta ciutadania, exclusivament el 20 per cent que pràcticament és el que defensa la independència i la sobirania de Catalunya, està dient que la llei ja està morta, que la llei no contempla el que pretenien d'aquesta llei, amb la qual cosa es reafirma la posició del Partit Popular: s'ha perdut una fórmula, s'ha perdut un moment important per tal d'abordar quins mecanismes podia contemplar aquesta democràcia directa.

Perquè no pel fet d'aprovar una llei tenim uns drets o no, de cap manera: la legitimitat no es guanya amb lleis, la legitimitat s'obté del respecte i de la credibilitat. I avui els que han impulsat aquesta llei perdran, amb la seva aprovació, la credibilitat.

Aquesta llei, com els deia, no és fruit de la casualitat. Aquesta llei obeeix a un pla sobiranista, a la crònica de la creació d'un estat propi. I, per tant, el Grup Popular diem: «Escolti'm, màxim respecte a les persones que pensen d'aquesta manera. Nosaltres som democràtics i ho respectem, però aquest no és el full de ruta nostre –aquest no és el full de ruta nostre–, i, per tant, no donarem recolzament a una llei que ho pretén.»

Però, abans de continuar volíem manifestar des del Grup Popular el respecte a totes les persones que han participat de bona fe en les consultes que s'han celebrat i en les que es puguin celebrar derivades d'aquesta llei, el nostre respecte. Perquè nosaltres no coincidim amb vostès, però respectem la seva posició, que no és pas la nostra, però la democràcia consisteix a respectar. Nosaltres respectem la seva presència, la seva manifestació de voluntat, i demanem el mateix per al posicionament del Grup Popular. Respecte a totes aquelles persones que inclús han estat utilitzades per alguns partits polítics, per treure el tema de la democràcia directa, per fer-ne bandera i per desdir-se'n avui, quan votin una llei que ja no respon als interessos d'aquest percentatge.

Han estat molts els episodis en els quals hem pogut veure la participació de la ciutadania, però també hem de fer una mica de memòria en aquest Parlament. Com els deia, aquesta és una llei que sorgeix quan el 2007 el senyor Carod anuncia que el Govern està treballant una llei de consultes, i ho fa després d'un debat de l'Estatut d'autonomia, amb un recurs presentat pel nostre grup, per tant un recurs que està pendent encara de sentència, i es comença a parlar de la Llei de consultes. Per tant, quan ens parlin que la ciutadania impulsa ara aquesta necessitat, cal fer una mica de memòria i recordar que el 2007 un grup polític ja manifestava aquesta necessitat. Aquesta és la realitat.

Però és que encara més: han jugat al pla A, al pla B, i alguns deien ja el pla C. Pla A: «Estatut com vull», pla B: «Depèn de com quedi l'Estatut», pla C: «Fem un front contra el Tribunal Constitucional.» I ara ens plantegen de nou aquesta llei. Home, nosaltres pensem

que..., nosaltres no compartim el seu debat, però com a mínim haurien de marcar un full de ruta i mantenir-lo, perquè el que no es pot fer a la ciutadania és enganyar-la. Perquè molta gent ha participat en les consultes, i ara veurem els temes col·laterals que entren dintre d'aquesta dinàmica.

Perquè s'està intentant vendre una confusió entre el que és la consulta per al dret a decidir amb altres debats, com poden ser el finançament de Catalunya o si el fet que els impostos que els recapti Espanya o Catalunya pot suposar una manera de consulta al poble de Catalunya. La veritat és que poc favor fem a la democràcia directa si intentem confondre la ciutadania en aquest sentit. Si no, que alguns partits que estan representats a la cambra i que diuen que sí a tot el que planteja el senyor Zapatero es plantin i manifestin que el sistema de finançament no ha estat tancat amb igualtat i que, per tant, no respon als seus interessos.

Perquè nosaltres no considerem que sigui oportú aprovar una llei de consultes quan ja s'està dient que s'ha de fer un front davant de la sentència del Tribunal Constitucional i quan s'està dient al territori, els que impulsen aquesta llei, que la retallada de l'Estatut suposarà el detonant per aconseguir el que volen. Aquest no ha de ser almenys el pretext amb el qual el Grup Popular abordava aquesta Llei de consultes populars.

Per tant, des del respecte a les persones que pensen diferentment de nosaltres i que veuen o visualitzen una Catalunya diferent de la nostra, des del respecte nosaltres diem que la majoria de catalans no volen la independència de Catalunya i que la majoria de catalans no entenen com en aquests moments, tal com està el país –que els ho vull recordar: 600.000 aturats, 180.000 persones sense llum, infraestructures col·lapsades–, avui estiguem parlant de la independència «solapada» a una llei que jurídicament serà coherent però que té aquest debat, que ja s'ha fet al carrer, que el debat de la Llei de consultes no es fa avui al Parlament, el debat de la Llei de consultes ja es va començar amb aquell full de ruta sobiranista a impulsar al carrer.

Per tant, el Parlament de Catalunya és per impulsar lleis que vénen d'iniciatives polítiques o de la societat civil, però no per començar a escalfar campanyes; com diuen alguns, «ara no toca». Ara toca defensar les possibilitats d'autogovern que té Catalunya, i en això ens trobaran, però no a donar suport a lleis que ja tenen la cobertura mediàtica i social feta. Perquè, si el que es pretén és incorporar fórmules de democràcia directa per anul·lar la presència i la representativitat que tenen els partits polítics, ens estarem equivocant. Les fórmules de democràcia directa, dintre de les quals el nostre país no té tradició però que és bo aportar-les, han de ser compatibles amb la legitimitat i responsabilitat que tenen els partits polítics.

Com els he dit abans, la desafecció política no s'arregla amb una llei. Es soluciona recuperant la credibilitat, i més: es soluciona quan els partits polítics compleixen el seu programa electoral. Aquí radica una de les problemàtiques que tenim a Catalunya: que res té a veure el que plantegen els partits que arriben al Govern amb el que després fan. Però, en tot cas, ens sembla que buscar

altres fórmules per suplir aquests buits, com a mínim, és titllar la ciutadania de no coherent ni intel·ligent, i ens sembla que el poble de Catalunya, a través de les urnes, pot escollir lliurement l'opció política que més el representi, i, per tant, sap clarament, se'ls doni eines o no de democràcia directa, què és el que els convé als seus interessos.

Com els deia, la desafecció política no es soluciona amb una llei, i, per tant, no hem de crear expectatives que no es poden complir, perquè molts ciutadans de Catalunya es pensen que les consultes seran vinculants i que el Govern de Catalunya i que el Govern de l'Estat faran ara el que surti de la consulta, i se'ls ha d'explicar la veritat: que les consultes per via de referèndum, sobretot en l'àmbit autonòmic, dependran del que digui el Govern de l'Estat. I fins aquí hem arribat per tot això, això és l'expectativa que vostès han venut. Sí, sí, poden riure, però la veritat és que estan confonent encara més la ciutadania, estan fent una confusió i una cortina de fum que no ajuda de cap manera que la democràcia sigui una realitat a casa nostra.

El conseller ens deia que la societat reclama noves fórmules. Sí, sí, com el clamor de l'Estatut, que encara no tenim les competències adequades, encara no tenim el finançament adequat, encara que algun partit, com el nostre partit, els vam dir que no abordessin la reforma del finançament de Catalunya dintre de l'Estatut, i ja tindríem els diners per desplegar algunes lleis que a la gent li importen, per donar alguns recursos que a la gent li importen realment, com la Llei de la dependència, com els recursos. Només han de sortir al carrer o venir aquí al Parlament cada dimecres i veure com la gent demana solucions, però solucions reals. Els debats identitaris, en què alguns poden trobar-se còmodes, no ajuden a solucionar i ni a treure Catalunya de la crisi. D'aquesta manera serem pioners, però pioners en conflictes, pioners en confusió, i la ciutadania no ens està demanant això.

El conseller ens ha parlat d'eina i, sobretot, que cal donar la paraula al poble. Nosaltres, amb això, com ja hem dit, som totalment respectuosos, no només amb les urnes, sinó també amb qualsevol tipus de manifestació amb la qual el poble pugui tenir la paraula, només faltaria. Però no venguin el que no és. Nosaltres diem que no a aquesta llei, no al fet que el poble de Catalunya parli, que és molt diferent. Perquè, com els he dit, aquesta llei sorgeix ja amb una preconcepció del que hauria de ser i que alguns partits polítics, que són els que han impulsat aquesta via, al final s'han desinflat i no han estat capaços de plantejar-la. No era la nostra línia, com els hem dit. Nosaltres no estem, com ha dit el conseller, amb el catalanisme polític. La nostra manera de defensar Catalunya és amb una Catalunya integrada, amb ple autogovern, però no amb la independència.

És per tot això que el Grup Popular no donarà recolzament a aquesta llei. Considerem que el fet de portar el dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, doncs, aporta que a la llei s'hagin introduït dos matisos importants. Un, com ha comentat el relator, és el fet que no podem dir des de Catalunya quin organisme de l'Estat serà el que haurà de decidir. Una altra vegada es plan-

tejava la consulta com un enfrontament Catalunya-Espanya; hi ha moltes coses a corregir en la tècnica i en la relació entre Catalunya i Espanya, però no per la via de l'enfrontament, com pretenia fer la llei. I l'altra són les majories, la majoria de dues terceres parts, canviada per la majoria absoluta. Estem satisfets de la matisació que ha fet el consell, considerem important que s'hagin incorporat aquestes dues matisacions, que afecten alguns articles del mateix text.

I, per tant, des de la discrepància, també vull manifestar al relator que ha estat una ponència interessant, en la qual tots els grups han pogut defensar el seu posicionament, doncs, d'una manera adequada i parlamentària, com no podia ser d'una altra manera. I, per tant, tornem a reiterar el respecte a les persones que veuen en aquesta llei un full de ruta en la creació d'un estat català. Nosaltres considerem que l'encaix de Catalunya dintre d'Espanya no ha d'obeir a aquest pla sobiranista, però sí que ens preocupa que es vulguin utilitzar les lleis per confondre la ciutadania, per vendre'ls, com s'està venent, que si estiguéssim en un estat propi català no tindríem la situació de crisi. Hem de començar a veure amb quina responsabilitat el Govern de Catalunya pot entomar els problemes i quines solucions aporta. I la veritat és que, si no hi ha responsabilitat interna, tot el que es pugui derivar dels mitjans de comunicació o de les fotos que puguin fer per raó d'aquesta llei no aportarà el que realment necessitem. Necessitem solucions i passant per l'autocrítica de la gestió que fem dels recursos. No ens n'oblidem: l'optimització del nostre Govern i dels nostres recursos econòmics és realment la responsabilitat que tenim i l'únic camí pel qual podem aportar solucions a la ciutadania. Això és el que ens estan demanant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Dolors Batalla.

La Sra. Batalla i Nogués

Moltes gràcies, senyor president. Diputats..., bé, voldria començar les meves paraules donant les gràcies, també, a totes les persones, els tècnics d'aquesta cambra, els que van venir a les compareixences i, naturalment, doncs, a tots els polítics i a la feina que s'ha fet durant la ponència, que ara no repetiré, atès que ja han estat mencionats anteriorment, i, per tant, faig meves les paraules amb les quals s'ha fet aquest agraïment.

El dia que vam fer el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei, Convergència i Unió no vàrem presentar una esmena a la totalitat. I, tot i que ja els vam dir que creïem que de motius per fer-ho no ens en faltaven, no ho vam fer com a mostra de la voluntat que teníem d'intentar fer un bon treball en ponència, introduir canvis substancials en aquesta llei i que finalment arribés el dia d'avui i la poguéssim acabar aprovant plegats.

Aquell dia els vàrem dir que consideràvem que aquesta llei partia d'un enfocament equivocat, que era incompleta i que també s'autolimitava, i que per això global-

ment la vèiem com una llei poc ambiciosa i que suposava per nosaltres una renúncia a desplegar al màxim totes les competències que l'Estatut ens dona i, per tant, el nostre autogovern. Els vàrem dir aleshores, i ho seguim pensant, que en lloc de fer una llei només de referèndums nosaltres hauríem estat partidaris de fer una llei que desplegués totes les competències que fixa l'article 122 de l'Estatut. Consideràvem que això hauria pogut ser més lògic, més ordenat i fins i tot més ambiciós. Els dèiem que en fer-ho així estaven desaprofitant l'oportunitat de regular que des de Catalunya poguéssim celebrar consultes populars no referendàries i que no requeririen l'autorització de l'Estat, i que vostès, en regular només els referèndums, que sempre requereixen l'autorització de l'Estat, no feien possible que a Catalunya poguéssim celebrar una consulta sobre algun tema que ens pogués interessar molt sense haver de demanar permís a l'Estat.

Algunes de les autolimitacions que els esmentàvem era, per exemple, el fet..., un fet que després s'ha corregit, que és que quan parlaven de l'autorització de l'Estat, feien referència a l'òrgan concret, feien referència al Govern de l'Estat. És evident que, si els catalans en algun moment volem celebrar un referèndum i hem de demanar autorització, ens serà més fàcil aconseguir-la si aquesta depèn, per exemple, del Congrés dels Diputats, on podem fer sentir la nostra veu i podem votar a favor de la celebració d'aquest, que no pas si depèn només de l'executiu espanyol. Sabent que l'ordenament constitucional no ens obliga que sigui el Govern de l'Estat, sabent que ens pot ser més fàcil, atès que segons la conjuntura política ens pot interessar més utilitzar una via o una altra, sabent això, no enteníem per què havien triat aquesta fórmula i no la genèrica de l'Estat, que podia deixar més portes obertes.

Això ha estat corregit, perquè afortunadament aquesta limitació s'ha corregit després del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que ha posat en evidència que no correspon al legislador català fixar l'òrgan de l'Estat que ha de ser o ha d'emetre l'autorització. Per tant, valorem positivament això, i gràcies a això, doncs, alguna esmena de Convergència i Unió que anava en aquest sentit serà, finalment, acceptada.

També volem destacar la nostra satisfacció per les conclusions del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, perquè nosaltres considerem que en els fonaments jurídics es troba el reconeixement de la possibilitat de regular les consultes ciutadanes no referendàries. Això, per exemple, ho trobem quan aquest dictamen diu: «Entre les possibles formes de consulta popular, aquesta llei ha optat per regular les que s'instrumenten mitjançant referèndum», o també quan després, parlant del referèndum, el qualifica com «una espècie del gènere consulta popular».

És per aquest motiu que Convergència i Unió, després de veure aquest dictamen, vam tornar a presentar les esmenes, tot i que sabem que finalment no seran acceptades, i, per tant, aquesta llei continuarà regulant només la figura del referèndum.

Així, doncs, una llei mal enfocada, per nosaltres, incompleta i poc ambiciosa. Així és com va entrar aquesta llei en aquest Parlament. Ara toca veure quin és el

resultat a dia d'avui, quins canvis ha sofert i quines millores, i què ha passat durant tot el procés de tramitació. Malauradament, els hem de dir que per nosaltres, aquesta llei, a dia d'avui, continua sent des del punt de vista nacional el mateix que era quan va entrar en aquest debat a la totalitat. Per nosaltres, aquesta llei és l'expressió d'una renúncia; això sí, disfressada d'ambició.

Convergència i Unió hem presentat un conjunt d'esmenes, la majoria de les quals anaven dirigides a introduir en aquesta llei el reconeixement i la regulació d'aquestes consultes populars no referendàries, que no requereixen l'autorització de l'Estat. Nosaltres, coneixedors de la sentència del Tribunal Constitucional de l'11 de setembre de 2008, que fixa jurisprudència sobre quin tipus de consultes populars han de ser considerades un referèndum, coneixedors, doncs, de tot això, vam presentar esmenes que definien la consulta popular alternativa, i també una proposta de regulació que fa possible la seva realització sense caure en dos dels supòsits que el Tribunal Constitucional fixa com a determinants per qualificar una consulta com a referèndum, i que són la utilització del cens electoral i l'ús de l'Administració electoral.

Concretament, els hem proposat la creació del registre de consultes ciutadanes, com a instrument de participació directa dels ciutadans, i que podria estar format pels majors d'edat que tenen el veïnatge civil a Catalunya, d'acord amb el que estableixen els articles 14 i 15 del Codi civil; els majors d'edat de nacionalitat espanyola que tenen dos anys de residència al país, i els majors d'edat estrangers que acreditin cinc anys de residència consecutiva a Catalunya.

L'elecció d'aquestes categories no ha estat capritxosa, sinó que respon únicament a la voluntat de trobar una fórmula que sense basar-se en el cens electoral faciliti que pràcticament la totalitat dels ciutadans de Catalunya puguin participar en aquestes consultes no referendàries. A més, el fet que la condició del veïnatge civil català s'utilitzi de forma habitual facilita la creació del procediment a seguir, sense la necessitat d'utilitzar l'Administració electoral, que és, com acabo de dir i com tots vostès saben, l'altre element que d'acord amb el Tribunal Constitucional esdevé decisiu per determinar que una consulta sigui un referèndum.

Així doncs, els hem proposat una figura, la consulta ciutadana, i també un mecanisme per realitzar-la, un mecanisme que, al no utilitzar ni el cens ni l'Administració electoral, la converteix en una modalitat de consulta que no és un referèndum i no requereix l'autorització de l'Estat. Tot i així, vostès s'han negat a introduir-la en aquesta llei.

Els motius pels quals vostès no han acceptat aquesta proposta, que la convertiria, al nostre entendre, en una llei molt més ambiciosa, que sí que desplegaria al cent per cent les noves competències que ens atorga l'Estatut, han de ser merament polítics, i dic que poden respondre només a una falta de voluntat política per diverses raons.

No és possible que el motiu sigui que la proposta tingui deficiències tècniques, que les pot tenir –les pot tenir. I dic que no és possible que aquesta sigui la raó del seu

rebuig perquè en tot moment hem dit que aquesta era una proposta, la proposta que nosaltres hem trobat; una proposta que té la virtut de no basar-se en una cosa artificial, construïda ni forçada, sinó en una tradició tan antiga com el Codi civil, però on sempre ens hem disposats a parlar-ne, a mirar i a estudiar si hi havia alguna opció tècnicament millor. Però vostès en aquest aspecte ja no hi han volgut entrar, i no han volgut entrar a parlar-ne o a discutir-ho perquè en tot moment la seva opció ha sigut la de no introduir aquesta figura en aquesta llei.

Tampoc és possible que la seva negació respongui a la consideració que les mateixes... poden xocar o són contràries a l'ordenament constitucional. Vostès, tot i que saben, doncs, que és possible la seva regulació, han renunciat a fer-ho. En què ens basem per dir que, malgrat que saben que això és possible, renuncien a fer-ho? Miri, els en posaré uns quants exemples.

Un exemple és el fet que el mateix Ajuntament de Barcelona té regulada en les normes de participació la figura de la consulta ciutadana, que no és altra cosa que la modalitat de consulta que nosaltres els estem plantejant d'introduir en aquesta llei. Suposo que les forces polítiques que donen suport a l'Ajuntament de Barcelona són conscients que això no xoca amb l'ordenament constitucional, perquè, si no, no l'haurien pas regulat.

Una altra mostra d'això és també el fet que vostès, durant el tràmit de la ponència, van oferir-nos una proposta de transacció a canvi que retiréssim les nostres esmenes. Concretament, la proposta era fer una disposició addicional final, en la qual es deia de forma genèrica que una altra llei regularia aquestes consultes. Nosaltres no la vam poder acceptar, perquè enteníem que no reunia prou garanties, al no comportar un calendari i, tampoc, al no haver acceptat regular, aquesta proposta..., o fer un projecte de llei que es tramités en paral·lel i de forma immediata a l'aprovació de la llei que avui discutim. Per tant, creiem que des del moment que ens van oferir aquesta proposta de transacció hem de considerar-la seriosa i que consideraven que sí que és possible regular-les.

Voldríem destacar també algunes contradiccions. Nosaltres considerem que, com els deia, hi ha aquesta falta de voluntat política. Hem de dir que considerem una contradicció, per exemple, que un dels partits, en aquest cas Esquerra Republicana, que impulsa arreu del territori la celebració de les consultes dites «sobiranistes» es negui, per altra banda, a regular-les en aquest Parlament. Perquè, hem de dir clarament a tots aquells que hi participen que aquestes consultes, per aquesta llei, no es poden regular.

També ens sembla una contradicció que en el preàmbul es reconegui i es digui que es vol anar al màxim de competències i després es reguli només aquella única competència que és la que requereix l'autorització de l'Estat.

Mirin, durant aquests mesos hem sentit moltes coses sobre la Llei de consultes. Hem sentit, per exemple, valoracions dels grups que donen suport al Govern. Hem arribat a sentir i se'ns ha dit, per exemple, que Convergència i Unió, com que esperàvem governar, el que passa és

que no volíem que se celebressin consultes. També s'ha arribat a dir que això és culpa del pacte Mas-Zapatero, això també ho hem sentit, i tantes i tantes coses. Molt bé, és la seva opinió, nosaltres la respectem, però no la compartim. Nosaltres, no és que no vulguem que es facin consultes, el que no volem és que per fer consultes hàgim de demanar sempre permís a Madrid. Però és la seva opinió. Ara els diré quina és la nostra, d'opinió. (*Remor de veus.*)

Nosaltres considerem que aquesta llei és més simbòlica que efectiva. Considerem que forma part d'un paquet de lleis simbòliques, lleis que vostès estan tirant endavant perquè són referents i perquè necessiten poder dir que les han impulsat i aprovat. Deixant de banda la part de gestió de govern en el tema econòmic, polítiques d'ocupació, etcètera, que ja vam tenir un debat monogràfic fa pocs dies i coneixen quina és la nostra opinió, deixant de banda això, si ens fixem només en el balanç pel que fa a l'avenç nacional, nosaltres considerem que aquesta legislatura havia d'haver progressat molt més en autogovern.

Nosaltres, en aquest sentit, el balanç que fem no és bo. Nosaltres, per exemple, considerem que Esquerra Republicana no ha utilitzat el fet i la seva condició de ser una força decisiva en el tripartit i que no ha utilitzat la seva capacitat d'influència per forçar que des del Govern de la Generalitat es tingués una postura més ferma i més exigent respecte al Govern central. En lloc d'això, en l'àmbit l'avenç nacional considerem que més aviat han tingut una actitud de seguidisme vers la política socialista.

I els dic això perquè, mirin, respecte a les consultes, bé que ho sabem, que els socialistes no estan d'acord amb això. La setmana passada, a la Comissió d'Afers Institucionals vam aprovar una proposta de resolució de recolzament d'aquestes, i ho vàrem fer amb una majoria alternativa i amb els vots en contra dels socialistes. Aquesta majoria alternativa hauria pogut servir també per aprovar avui aquesta llei, i vostès saben que l'haurien tingut, perquè així els ho vam fer saber. Però, en canvi... (*Remor de veus.*) Sí, sí..., no, no, així ho vam fer, fa molts mesos, i els vam fer aquesta oferta. Però vostès han optat per l'altra via: han optat per retallar part d'aquestes coses que podien regular-se en aquesta llei. I per tant, en tants i tants temes importants, vostès no s'han plantat.

Però no només no s'han plantat exigint que, com els deia, el Govern central complís els deures i compromisos amb Catalunya, sinó que nosaltres considerem que amb aquesta actitud més aviat han contribuït a tancar alguns d'aquests incompliments, perquè els han anat justificant. D'exemples en podríem dir molts, però em sembla que el més clar és el del sistema de finançament. Aquesta actitud l'han vist molts ciutadans, que ara estan decebuts, i molts de vostès ho saben, això.

És per això que, ara que vénen eleccions han d'aprovar de pressa i corrents, ben o mal fetes, tot un conjunt de lleis que són referents, són símbols –aquest matí en tenim un exemple–, encara que només sigui per dir que les han impulsat i les han aprovat. Estem en temps d'aprovacions de lleis exprés, i dic «exprés» perquè tot va per la via ràpida, per la via d'urgència, compareixen-

ces mínimes, i la qüestió és tirar-les endavant i aprovar-les com sigui –aprovar-les com sigui.

La Llei de vegueries que avui també discutirem és un altre clar exemple d'això. I, mirin, tal com quedarà, vostès poden dir que han impulsat aquesta Llei de vegueries, però els asseguro que no poden dir que s'ha arreglat o que tenim un model propi d'organització territorial per al país. I això és greu. Intentar fer veure que temes com aquests estan ben resolts quan no ho estan és fer un mal favor al país. Perquè, a més, els diré una altra cosa: segons quins temes, si han de quedar mal resolts, potser més val que quedin per resoldre.

Nosaltres tenim l'obligació de denunciar aquesta manera de fer, aquesta pràctica política que consisteix a fer veure o intentar fer veure que les coses, aquelles sobretot simbòliques, s'estan afrontant, perquè són coses de les quals fa molts anys que parlem. Però, mirin, amb la Llei de consultes ha passat exactament el mateix: és una llei simbòlica, és un símbol, i per tant, com els deia, forma part d'un paquet, és una més d'aquestes lleis simbòliques. I hi insisteixo i repeteixo això de «simbòliques», perquè només a través de lleis com aquestes vostès poden recuperar aquesta pàtina nacionalista que necessiten de cara a les eleccions. Ara, a través de gesticulacions i símbols, el que s'intenta és intentar maquillar o tapar el resultat que, almenys en la part de balanç pel que fa al progrés nacional i de l'autogovern, vostès no han sigut capaços de fer durant aquest temps que han estat al Govern.

Per tant, així és com nosaltres veiem aquesta llei, una llei que ens agradaria haver pogut donar-hi recolzament, perquè nosaltres sí que considerem que és important que es puguin fer referèndums a Catalunya. De fet, fins ara, els ajuntaments, com vostès saben, ja podien fer referèndums, i vam veure en les compareixences que en molts casos no se'n feien perquè el fet d'haver de demanar permís a l'Estat suposava un procés «farragós» i que només s'havia fet en un cas, el de Palamós, si no ho recordo malament. Per tant, com hem sentit alguns dies...

El vicepresident primer

Senyor diputada...

La Sra. Batalla i Nogués

...aquesta llei és una llei de país, i nosaltres hi estem d'acord, però el que no entenem, sincerament, és que precisament per ser una llei així vostès s'hagin autolimitat d'aquesta manera, havent pogut tenir aquesta majoria alternativa i fer una llei molt més ambiciosa, que a més dels referèndums poguéssim celebrar, també, aquestes altres consultes; unes consultes que, malgrat que no tinguin conseqüències jurídiques o no puguin tenir el caràcter vinculant, és un exercici saludable que els catalans hauríem de poder fer.

Moltes gràcies... És per tot això que nosaltres no donarem recolzament a aquesta llei.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, per a la defensa de les seves esmenes i el posicionament

sobre el text del dictamen, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats i diputades, estem aquí per posicionar Ciutadans sobre les esmenes, l'esmena a la totalitat que vam presentar al seu dia en aquest projecte, i les esmenes reservades en aquest Ple.

Hem sentit el conseller Ausàs, en un exercici de quadratura del cercle, intentant parlar de la finalitat de la llei però sense parlar-ne, intentant no parlar dels referèndums dels caps de setmana però parlant-ne, intentant no molestar el president de la Generalitat i el PSC però molestant-los... Hem vist un discurs, francament, sincerament, els que coneixem el que hi ha darrere aquesta llei..., conseller, vostè ho ha intentat, ha intentat fer aquesta quadratura del cercle, però, francament, se li ha vist una mica el llautó. Jo crec que, per bé de vostè i malament per al Govern i, sobretot, per als catalans.

Perquè vostè ha fet un relat parlant de la democràcia, l'increment de la democràcia. És a dir, increment de la democràcia, i després en parlar-ne..., hi han moltes mesures per incrementar la participació democràtica, però el problema és que l'independentisme entén que el foment de la democràcia és fer consultes independentistes, que això és el que vol la gent, i així la gent se sent més vinculada a la política, i així tothom se sent representat.

Hi ha un problema de base, que és que no tothom és independentista. És més, amb tots els respectes, la immensa majoria de catalans no ho som. Per tant, si vostès volen anar cap a la independència, tenen tot el dret del món a defensar-ho aquí, que els votin els ciutadans i que ho reflecteixin a les urnes, tenen tot el dret del món a fer propostes. Ara, el que no podem fer una majoria de catalans, amb els problemes que tenim reals a Catalunya, és posar prioritats en allò que no és prioritari per a la majoria de catalans.

Però, clar, alguns poden dir: «Bé..., la llei, en forma, és constitucional.» Sí, ja ho vam dir; des de Ciutadans ho vam dir en el debat de la totalitat. No és un problema de constitucionalitat. I per això tampoc vam fer esmenes ni vam parlar del Consell de Garanties; crec que hem estat coherents. Vam dir: «Això és un problema que es generarà a futur i polític.» I ara explicarem per què es genera aquest conflicte a futur i polític, i no constitucional o jurídic. És més, hem fet esmenes subsegüents al mateix dictamen, per adequar a aquest dictamen la llei que ens porten avui aquí.

Però, miri, el senyor Puigcercós..., que no hi és ara mateix però segur que ens està escoltant..., el senyor Puigcercós va demanar i va dir públicament en unes declaracions que la següent legislatura no donaria suport a cap Govern ni a cap president que no volgués fer un referèndum vinculant sobre l'autodeterminació a Catalunya. Això és el que va dir el senyor Puigcercós. I el senyor Ausàs, que crec que forma part del partit del senyor Puigcercós, diu que això ha de ser una llei que doni veu plena a la ciutadania de Catalunya, que pugui parlar de qualsevol assumpte

que faci referència als catalans. Per tant, també –també–, sobre allò que no poden decidir competencialment els catalans, que és sobre l'autodeterminació. Per tant, aquí hi ha el primer punt on no estem d'acord. Podem parlar d'allò que ens competeix, d'allò que no, no; i vostès fan trampa aquí –i després parlarem de la trampa–, perquè volen parlar de democràcia i la democràcia vol dir «jo puc preguntar el que jo vulgui sense respectar les normes i sense respectar les competències de cadascú».

I diran «en aquesta llei no es diu que nosaltres podem fer referèndums il·legals o que no siguin constitucionals.» No. Però el que jo... –em jugo amb vostès el que vulguin– tindrem, lamentablement, en un futur..., perquè vostès ja ho han dit públicament, no és que sigui jo ara aquí un d'aquells que té una bola de vidre davant, no, perquè ho han dit públicament, és que vostès volen fer un referèndum d'independència a Catalunya. I aquest..., aquesta llei és l'instrument, l'eina que vostès volen fer servir per fer-lo.

I vostès estan en el seu dret, dret i coherència, perquè vostès volen la independència a Catalunya, i és la seva única finalitat, és per a l'únic que treballen cada dia. Però, clar, el problema és que hi ha un govern que hi ha el PSC i Iniciativa, hi ha una cambra que representa els ciutadans de Catalunya, hi insisteixo, el 83 per cent de catalans es confessen no independentistes. Per tant, tenim un problema de prioritats, de quines són les prioritats dels ciutadans de Catalunya i de quina és la prioritat d'aquesta cambra i qui ens porta aquestes prioritats i qui les consent, perquè en el fons –després en parlarem–, vostès fan la seva feina d'independentistes, el problema és que diuen el president Montilla i el PSC. Aquesta és la realitat.

Però, miri, mesures de democràcia se n'han posat moltes a sobre la taula i el seu grup, entre d'altres, no les ha volgudes. En aquesta cambra Ciutadans va proposar limitar els mandats dels presidents i dels consellers de la Generalitat. Vostès s'hi van oposar, senyor conseller Ausàs, i tota la cambra menys Ciutadans. Hem parlat de llistes obertes en el debat de la llei. Una bona part de grups d'aquesta cambra no han volgut ni sentir a parlar de llistes obertes. Per tant, no ens omplim la boca de democràcia! Això és més democràcia. Això és avançar democràticament, donar veu per un sistema democràtic a la Llei electoral de com limitem els mandats i les persones que fan política, de més transparència, publicant, com deïem i com han proposat, i hem proposat nosaltres també, en aquesta cambra en el tema dels sous públics, en el tema dels béns públics.

És a dir, podem fer avenços democràtics? Sí, hem de fer avenços democràtics, perquè, si no, els ciutadans donaran l'esquena als seus representants públics. Aquest és el gran repte que tenim, però no fem consultes d'independentisme, senyor Ausàs! Jo respecto que vostès les vulguin fer, però no ens vengui això com la solució perquè la gent participi més. Perquè, miri, sap què passa? Que mentre avui estem aquí parlant de les consultes sobiranistes o independentistes, mentre parlem després de les vegueries, que ningú ho ha demanat, només vostès, resulta que hi ha cent mil catalans encara sense llum, i resulta que tenim més de sis-cents mil aturats, i

resulta que els problemes reals dels catalans no tenen res a veure amb els problemes que vostès generen en aquesta cambra, perquè els generen vostès, i un govern ha de posar solucions, no problemes, i vostès porten problemes en aquesta cambra.

I, per tant, els ciutadans veuen que avui, que ens estaran veient, també és veritat que el senyor Saura va dir ahir que la gestió de la nevada ha estat eficaç, collabora molt en aquesta desafecció..., però la realitat és que estaran veient un debat avui sobre vegueries o sobre els referèndums independentistes. És aquesta la prioritat dels ciutadans de Catalunya? Ho preguntem als ciutadans de Catalunya? Miri, pregunti, llegeixi en el CEO, el Centre d'Estudis d'Opinió, digui-li quines són les seves prioritats i quines són les prioritats d'aquesta cambra. Res a veure. Les prioritats d'aquesta cambra no són les mateixes, i aquest Govern no exporta les prioritats d'aquesta cambra, les mateixes que tenen els ciutadans de Catalunya. Per tant, no podem, ni per forma ni per fons, parlar i donar suport a aquesta llei.

Però també han parlat abans, han parlat també de l'esmena sobre l'empadronament... I jo vull fer una reflexió. Aquí resulta que alguns grups polítics, entre ells Esquerra Republicana, a l'Ajuntament de Vic neguen l'empadronament als immigrants, i després els volen per anar a votar les consultes. Això és una vergonya! –això és una vergonya! Escoltin..., com diuen en castellà: *o todos moros o todos cristianos*. Bé, doncs, en aquest cas, resulta que vostès volen que els immigrants puguin participar en les consultes, que em sembla raonable que es pugui plantejar aquest debat, perquè són ciutadans també de Catalunya, però resulta que per donar sanitat o col·legi, llavors no. (*Veus de fons.*) Doncs, parlin vostès amb els seus regidors a Vic, perquè és el que van votar. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí..., els regidors de Vic, d'Esquerra Republicana, van votar això. Ho sento, ja sé que sap greu que els ho digui aquí... Van vostès molt de «progres», però no ho són. Això no és progressista! –això no és progressista! L'independentisme i el nacionalisme mai no poden ser progressistes –mai–, per definició, perquè sempre van contra les llibertats individuals i a favor d'una suposada llibertat col·lectiva que no és tal. Per tant, vostès tampoc són coherents en això. I, per tant, és hipocresia política donar drets polítics a uns ciutadans quan els neguen drets socials. És molt greu! Miri, els drets socials per davant i els ciutadans de Catalunya que treballen, viuen aquí i contribueixen al progrés de Catalunya han de tenir drets socials, i després parlem dels drets polítics.

Una altra qüestió important, per nosaltres, d'aquesta llei. Aquesta llei, com deia abans, i com citava el senyor Puigcercós, ja sabem perquè la volen fer servir. I vostès estan en el seu dret, però la pregunta és: el Partit Socialista de Catalunya, el president Montilla, què està fent?, què fa?, mirar cap a un altre costat?, vota a favor d'aquesta llei? Que no saben el president i el PSC que aquesta llei serà l'instrument que el senyor Puigcercós ja ha dit que farà servir? A vostès els és igual? Els és igual? No els importa que això sigui així per tal de governar?

Escoltin, portem quatre anys de legislatura, pràcticament, i han fet vostès tot allò que ha dit Esquerra Re-

publicana sempre! O sigui, és que no han governat vostès! El president Montilla no ha governat, han governat Esquerra Republicana i Iniciativa, de vegades. (*Remor de veus.*) El president Montilla és un «txollo» per a l'independentisme –és un «txollo» per a l'independentisme– perquè fa allò que vol l'independentisme, i amb tots els respectes pel president, evidentment. (*Persisteix la remor de veus.*)

Per tant, aquest president «txollo» per a l'independentisme...

El president

Si us plau, si us plau..., senyores i senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

...per cert, que també ho va ser el senyor Zapatero per aprovar l'Estatut... Però aquí, a Catalunya, el president Montilla mira cap a un altre costat. Hi ha un error. I m'adreço especialment als diputats del PSC: mirant cap a un altre costat no se solucionen els problemes. I, és més, els que generen els problemes els tenen vostès en el mateix Govern; i ho saben molts ciutadans i, sobretot, votants socialistes.

Fem una consulta?, una consulta popular també? Preguntem als socialistes què els sembla que aprovem aquesta llei? Els preguntem què els sembla que aprovem un instrument per fer referèndums independentistes? És aquesta la prioritat dels votants i dels ciutadans d'idees socialistes a Catalunya? Vostès ho sabran –vostès ho sabran–, però no és aquesta la realitat de Catalunya. La Catalunya real no té com a prioritat fer referèndums d'independència. I vostès ho saben, però han d'acabar la legislatura i aguanten el que sigui. I això no pot ser. Perquè, al final, si un va deixant fer al final el PSC, quan acabi la legislatura, doncs, Esquerra Republicana farà el que calgui per trobar els seus objectius i, si ha de deixar el PSC abandonat a un costat l'abandonarà... (*Veus de fons.*) Evidentment, que ho farà, no ho dubtin de cap manera. Per tant, vostès sabran el que fan.

Jo, sincerament, penso que el PSC hauria de fer de Partit Socialista, i el que hauria de fer és mirar per l'interès, per la igualtat, per la realitat a Catalunya i no estar treballant per l'independentisme i col·laborant amb l'independentisme a Catalunya.

Parlem també, i ho ha dit el conseller, ho ha dit en altres vegades en les vegueries, no?: «Això són instruments del catalanisme polític.» Clar, està molt bé; però és que el catalanisme polític és una part de Catalunya. I tota aquella Catalunya real que no és el catalanisme polític? Què fem? No participa? No se'ls demana opinió? Tant que parlem d'opinió! On està la Catalunya real reflectida aquí? Enlloc, perquè el catalanisme polític és una minoria, és una part de societat; són uns tentacles, en definitiva, d'un catalanisme polític, d'una burgesia política, d'uns instruments econòmics que fa trenta anys que vostès treballen utilitzant l'Estat autònom. L'Estat autònom l'estan utilitzant per aconseguir la independència. I això es diu d'una manera..., l'article 6 del Codi civil, quan un utilitza una llei –quan un utilitza una llei– amb finalitats absolutament contràries a la llei,

d'això se'n diu «frau de llei». D'això se'n diu «frau de llei» en termes jurídics. Vostès estan utilitzant l'Estat autònom com estació, com a *kleenex*, eh?, com un *kleenex* que després llençarem, utilitzant-lo per arribar a la independència.

Doncs, escolti'm, per altres, els que estem d'acord amb el pacte constitucional, els que estem d'acord amb l'Estat autònom, els que volem conviure a Catalunya, nacionalistes i no nacionalistes, els que volem convivència i no confrontació, no creiem que l'Estat autònom sigui un *kleenex*. Creiem que és el nostre àmbit de treball i és el nostre àmbit de convivència. I, per tant, des de Ciutadans defensarem fermament aquest estat autònom entès com un estat autònom de convivència entre ciutadans espanyols de diferents parts d'Espanya.

Aquest és el nostre marc i és el marc vigent, no cal oblidar-ho. Si vostès volen canviar aquest marc, se'n van al Congrés i a les Corts, tenen la majoria per canviar la Constitució, i la canvien; però no ens vinguin a canviar, via lleis autonòmiques, via consultes de cap de setmana, en definitiva, el nostre marc de convivència que tant ha costat aconseguir, per cert, després de quaranta anys de dictadura. Per tant, com que això ha costat molt d'aconseguir ho hem de defensar i hem de treballar per conviure.

Perquè, miri, al final aquests instruments no serviran més que per dividir els catalans: entre bons i dolents, entre independentistes i no independentistes, entre nacionalistes i no nacionalistes... Farem això. No estem..., quan vostès parlen de cohesió, quina cohesió? Si el que volen vostès és reflectir que hi ha una part de Catalunya que vol la independència i la immensa majoria que no la vol. Doncs, escolti'm, no utilitzin aquests instruments per dividir els catalans. Necessitem convivència. Necessitem respecte. Necessitem respectar els altres. Jo li ho deia, senyor conseller, al principi, i crec que ho he dit en aquesta cambra moltíssimes vegades, respectem profundament que hi hagi persones que creguin que la millor manera que funcioni millor el tren, com hem vist ara amb el traspàs, sigui la independència o tenir més competències. Jo ho respecto; ara, no ho comparteixo.

Sí..., hi ha gent que ho demana, que els trens funcionen millor quan els té Catalunya o quan tenim Mossos d'Esquadra en comptes de la Policia Nacional o la Guàrdia Civil... És una forma d'entendre-ho, és respectable... Si vostès creuen que això és una millor manera de gestionar les coses, que els ho preguntin als que estan aturats encara en algunes carreteres de Catalunya. Potser sí, potser és veritat. Però, sincerament, aquesta via –aquesta via– ha de ser de convivència i hem de compartir aquest espai autònom.

I nosaltres el que creiem és que l'única forma de compartir és no dividir. En tot cas, és respectar una Catalunya de tots, on tots, indiferentment de la nostra identitat individual, de les nostres característiques, de la nostra ideologia, puguem conviure. I vostès amb això el que volen trencar és la convivència.

Perquè, miri, al final tots els nacionalismes són iguals, tots: volen confrontació i separació –confrontació i separació. I nosaltres volem convivència i respecte. Ciutadans

tadans volem convivència i respecte a Catalunya. I creiem, sincerament, que és possible a Catalunya conviure i respectar-nos mútuament. Ara, si vostès volen incendiar aquest camp, tot el dia, intentant fer una espurna a veure si incendia..., a veure si pren això..., i aconseguim que hi hagi una majoria que demani independència... Doncs, miri, no està funcionant gaire bé, tot s'ha de dir, els caps de setmana. No està anant gaire bé la cosa, no? O sigui que, facin-s'ho mirar si realment aquesta és la prioritat dels catalans. Però, en qualsevol cas, no utilitzin instruments legislatius. I això, hi insisteixo, no és només responsabilitat d'Esquerra, sinó del president Montilla que ho tira endavant i hi dona suport.

Per altra banda, parlant, precisament, de dividir..., s'ha parlat abans i s'ha fet referència a la sentència del Constitucional. Miri, Convergència, si vostès creuen que la seva estratègia és ser més nacionalistes encara..., doncs, també el senyor Mas, que suposo que ho tenen vostès mirat, i, per tant, si creuen vostès que aquest instrument no és prou..., no garanteix prou aquesta sobirania i aquesta independència... És molt respectable. No hi entraré. Crec que estan en el seu dret a plantejar-ho. Però, sincerament, si vostès volen governar Catalunya també haurien de conèixer una mica la pluralitat de Catalunya. No tots els catalans volem la independència. Facin-s'ho mirar, perquè seria bo que governessin per tots, si els toca governar, i que no governin només per als seus. Estaria molt bé trobar en un futur un govern a Catalunya obert que pogués respectar tots els catalans, però, sincerament, no són vostès els que plantegen aquesta llei. Per tant, respectem les seves esmenes tot i que no les compartim en cap cas.

I, finalment, nosaltres votem en contra, en la forma i en el fons aquesta llei. Hem fet una sèrie d'esmenes. Les esmenes han estat bàsicament algunes subsegüents al mateix dictamen del Consultiu, coherents amb el que diu el Consultiu sense entrar, pràcticament, en una qüestió purament jurídica... Sí que volíem que quedés ben clar que no es podien trepitjar competències estatals, i, sobretot, una qüestió que és molt simbòlica del que estem parlant: vostès no han volgut que hi hagi un informe del Consell de Garanties Estatutàries que vinculi o que sigui preceptiu, ni tan sols. Vostès volen portar al Parlament de Catalunya una votació un dia, que aquest és el relat, vostès volen portar una votació aquí, que aquest Parlament demani un referèndum a l'Estat i que l'Estat ho denegui, lògicament, perquè no és competència de Catalunya fer referèndums d'independència. Aquesta és la finalitat que té aquesta llei. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Per tant... –acabo, senyor president–, què ens trobarem si ningú ho evita? Ens trobarem davant d'una petició de referèndum, un dia, com deia el senyor Puigcercós –no sé si en la legislatura que ve o en la següent–, d'un referèndum sol·licitat des d'aquest Parlament, i que espero que el PSC llavors hi voti en contra, ja ho veurem –espero que hi votin vostès en contra, com diuen–, i ens trobarem amb un conflicte. I el conflicte és el que busca l'independentisme: conflicte; sense conflicte no hi ha independència, sense conflicte no hi ha separació, sense conflicte, en definitiva, no podem dividir els cata-

lans. I això, evidentment, és el que nosaltres no volem: ni dividir, ni conflictes..., convivència i respecte. I, per tant, no podem donar suport a un instrument que pot generar conflictes polítics en un futur.

Espero que la història ens tregui la raó...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...sincerament –acabo, senyor president–, espero sincerament que la història ens tregui la raó. Estaré encantat de no tenir raó en el que avui estic dient. Però, sincerament, penso que, pel camí que anem i sobretot amb la connivència i la col·laboració del Partit Socialista de Catalunya, ens trobarem en pocs anys amb aquest conflicte polític, i, evidentment, Ciutadans no haurà estat el responsable.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i fixar la posició sobre el text del dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, persones que ens acompanyen..., jo he de començar dient que els que generen problemes no necessiten lleis. I aquesta és la primera premissa: els que generen problemes, siguin de la naturalesa que siguin, no necessiten lleis. I la..., no diré que la sorpresa, perquè això ha planat durant tot el debat d'aquesta llei, però sí que l'expressió que hi ha en aquest debat és d'una llei plena del que els francesos en diuen *arrières-pensées* i d'aliances simbiòtiques –d'aliances simbiòtiques– que es retroalimenten.

Miri, aquesta és una llei normal de participació de la ciutadania en la presa de decisions –participació de la ciutadania. No és una llei de la independència ni per a la independència –no és una llei per a la independència. I em sembla una mica peculiar i curiós, allò..., seguint alguns títols d'alguns llibres que han estat *best-sellers*, que estem tots pensant en *L'elefant*. Aquesta és una llei de participació i que pot contribuir, crec, modestament, perquè tampoc se li pot demanar més del que és..., però sí que pot contribuir a la millora de la qualitat democràtica. Per això anunciem el nostre vot favorable a aquesta llei. I ho fem –vot favorable a la llei– amb les esmenes que s'incorporen subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i també a les esmenes tècniques.

Miri, el nostre grup en cap moment no ha tingut el més mínim dubte que la competència de la Generalitat per regular els referèndums d'àmbit de Catalunya era plenament constitucional i estatutària, de la mateixa manera que entenem que les indicacions contingudes en el dictamen del Consell de Garanties refermen encara més aquesta adequació.

Estem, doncs, en portes d'aprovar una llei que regularà de forma expressa i de manera àmplia aquesta forma de participació que són les consultes per via de referèndum. Ens felicitem que sigui una més de les lleis que desenvolupen l'Estatut, de la normal aplicació de l'Estatut, que, en aquest cas, amb paraules del Consell, «regula una autèntica forma de referèndum en el sentit que ha estat definit pel Tribunal Constitucional». És a dir, amb totes les garanties del sistema electoral i del marc constitucional, i també dins de les competències i funcions de la Generalitat i de l'Administració local. El resultat és una llei plenament homologable a les lleis que en el nostre entorn regulen la participació per via de referèndum, articulant adequadament, com també assenyalava el dictamen, la democràcia representativa amb la democràcia participativa. Ho torno a repetir: dret a participar en la presa de decisions, el dret a decidir, a determinar els resultats, és obra conjunta de la voluntat de la ciutadania i dels poders públics.

Per això no podem entendre la postura de Convergència i Unió. La seva gran obsessió –ha tornat a quedar reflectida avui mateix aquí, en aquest lloc i en aquest espai– ha estat en tot moment que siguin regulades les altres consultes, les «consultes alternatives» ha arribat a dir en algun moment. I ho vol, tant sí com no, en aquesta llei. I ens parlava d'alguns exemples..., que, per cert, tenen i troben ja la seva regulació i la seva cobertura en l'àmbit municipal.

Doncs, bé, aquesta és la seva objecció, l'objecció que plantegen a la llei: no haver regulat les altres consultes. I amb aquesta pretensió amaga... –anava a dir «o potser no tant», no tant..., gens, perquè ha quedat ben explícit–, amaga la voluntat de saltar-se la Constitució, de saltar-se l'article 149.1.32 de la Constitució. Curiós per a un partit que ha estat partit de govern i aspira, ho suposo, a governar. Diguem-ne, curiós, llevat que estem parlant d'un pur tacticisme, i això ho explica, i això explica el seu vot en contra. Podríem afegir: ara pla, Convergència se'ns ha convertit en un partit ambististema. Curiós no deixa de ser-ho. (*Veus de fons.*)

No he entès si el Partit Popular... (*Remor de veus.*) No he entès si el Partit Popular s'ha erigit en aliat, també, de les plataformes pel dret a decidir. Perquè la seva intervenció, la veritat és que m'ha produït, diguem-ne, una certa confusió..., hi ha hagut un cert *totum revolutum*; però, en qualsevol cas, crec que ha deixat clar que no vota la llei perquè la considera insuficient. Probablement, diguem-ne, no sé si amb aquesta llei hauria pogut donar cobertura a la recollida de signatures contra l'Estatut o contra Catalunya, perquè tampoc ho tenia massa clar.

I, parlant de problemes que té la gent..., home!, hi han alguns problemes que té la gent que són responsabilitats d'aquells que no van voler que Endesa passés a mans catalanes i en aquests moments crec que estan en mans italianes. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Dit això –dit això–, tampoc podem compartir –tampoc podem compartir– determinades lectures que es fan d'aquesta llei, perquè no s'ajusten al que la llei diu i la llei és. I perquè són lectures que només poden portar a

la frustració i poden no ser lleials amb la ciutadania. No és així com el nostre grup entén la responsabilitat que té envers els ciutadans. Aquesta no és una llei *ad casum*, ho repeteixo: no és una llei *ad casum*; ben al contrari, és una llei normal perquè pugui ser utilitzada normalment i habitualment. Ni és una llei perquè sigui escenari d'una pugna dialecticoelectoral entre partits, grups, col·leccions, plataformes ni altres. Sincerament, crec que la ciutadania no s'ho mereixeria, crec que la ciutadania no s'ho mereix. Aquesta és una llei que articula una forma de democràcia directa, a través de la participació de tots els ciutadans i ciutadanes, de manera que sigui possible determinar la voluntat del cos electoral sobre qüestions polítiques de transcendència especial en l'àmbit de les competències i de les funcions de la Generalitat i de l'Administració municipal, tal com diu la llei i tal com rebla el dictamen.

Però aquesta llei ha fet una altra aportació, en paral·lel; ha estat la primera llei objecte d'un dictamen del nou Consell de Garanties Estatutàries, que, a més podia afectar drets constitucionals i estatutaris, i, per tant, que podia haver tingut efectes vinculants. El dictamen estableix doctrina quan ens recorda la necessitat actual no sols de precisar, sinó també de motivar la suposada contrarietat amb l'Estatut i amb la Constitució, del text que se sotmet a la consideració del Consell. I ens diu, amb paraules del Consell: «No es tracta de simples requisits formals, sinó que adquireixen sentit per a la configuració mateixa dels dictàmens del Consell, perquè reforcen el principi de constitucionalitat i d'estatutarietat de les normes aprovades pel Parlament i obliguen a plantejar la possible contradicció de les normes legals amb la Constitució o l'Estatut de forma concreta i fonamentada.»

És a dir, els pronunciaments i l'autoritat del Consell de Garanties Estatutàries es veuran a partir d'ara encara més reforçats en dictaminar sobre l'adequació de lleis i d'altres actes a l'Estatut i a la Constitució, i exigirà també d'aquesta cambra un plus en les decisions tècniques i polítiques que adopti, subsegüents als dictàmens del Consell. Així ho entenem i així ho assumim. És en aquest sentit que interpretàvem i proposàvem en el projecte de llei una majoria qualificada de dos terços en cas que la cambra decidís adoptar, de manera voluntària i conscient, un acord clarament contrari a la Constitució o a l'Estatut.

El referèndum, com diu també el dictamen, té una dimensió institucional de gran pes específic. És a dir, no és sols un instrument de participació ciutadana, sinó que té també una dimensió institucional. I en aquesta dimensió institucional el paper del Parlament és cabdal i determinant. Per això consideràvem que és en l'àmbit de l'adopció de l'acord sobre el referèndum que aquest acord havia de ser conseqüència d'un debat específic, cosa que la llei naturalment preveu, però també adoptat amb el més ampli consens de la cambra com a garantia. En definitiva, es tractava justament de dotar d'una major seguretat jurídica la proposta de referèndum i el mateix acord del Parlament, a través de la recerca d'un ampli consens per aprovar-lo. Una majoria no per superar o enervar el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, sinó per adoptar l'acord per reforçar-lo.

En qualsevol cas, l'autoritat dels dictàmens del Consell Consultiu abans i ara del Consell de Garanties Estatutàries, tot i el seu caràcter no vinculant, ha portat a aquesta cambra a assumir-los sempre àmpliament. És per això que votarem a favor de la llei, que vol contribuir a enfortir la qualitat democràtica a través de la participació de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller..., diputades, diputats, permetin-me que iniciï aquesta intervenció per fixar la posició d'Esquerra Republicana sobre el projecte de llei amb unes paraules que des d'aquesta mateixa tribuna dirigia als diputats el dia 1 de març de 1938 el president Lluís Companys. Deia: «Catalunya i la llibertat són una mateixa cosa, on viu la llibertat allí és la meua pàtria. Prenyada d'inquietuds, l'ànima del nostre poble troba sempre sota l'arbre de la democràcia el camí de les seves ambicions i constants estímuls de progrés i d'emancipació. No són grans els pobles per la seva extensió territorial, sinó per l'aportació que fan al patrimoni de la humanitat i el solc que marquen en les planes de la història.» Parlava el president Companys de la llibertat i de Catalunya. I entenien –i ho entenem, des d'Esquerra Republicana– que no hi ha llibertat de Catalunya sense llibertat dels seus homes i dones, no hi ha llibertat de Catalunya sense llibertat dels seus ciutadans.

Avui aprovem un projecte de llei que permetrà realitzar referèndums d'àmbit de Catalunya, que institueix la democràcia directa al costat de la democràcia representativa. Avui aquesta cambra decidirà compartir el poder que li atorga la representació amb la ciutadania. Avui tots plegats serem una mica més lliures.

Seguint amb la reflexió del president Companys, quan el catalanisme ha estat fort ha avançat la democràcia. Va ser així a principi de segle passat amb la Solidaritat Catalana, que va trencar aquella Espanya caciquista de la Restauració; va ser així a la dècada de 1930, quan el catalanisme d'esquerra va propiciar la República a Catalunya i al conjunt de l'Estat; va ser així fa uns trenta anys, en la transició del franquisme cap al model actual d'Estat, en què Catalunya liderava la lluita per les llibertats socials, democràtiques i nacionals, i és així avui, a principis de segle XXI, quan Catalunya planteja el dret a decidir. El dret a decidir sobre moltes qüestions: sobre lleis..., o sobre qüestions que són objecte de lleis que aprovem en aquesta cambra, sobre necessitats dels ciutadans, sobre polítiques socials, sobre qüestions de drets civils, sobre qüestions energètiques i també sobre qüestions d'interès nacional. La ciutadania ho reclama amb mobilitzacions sense precedents.

Permetin-me que, parlant del dret a decidir de la ciutadania, citi les manifestacions del 18 de febrer del 2006

i de l'1 de desembre de 2007, alguns impulsors de les quals avui ens acompanyen, i que voldria aprofitar per saludar. També voldria esmentar el significat profund de les consultes populars per la independència que s'han celebrat ja a més de 250 pobles. Més enllà de la pregunta, el que demana la ciutadania és poder decidir, que tot pugui ser decidit a les urnes.

Avui aquest Parlament completa una tasca important, reforcem la nostra baula dins de la cadena de la història de Catalunya, perquè allò que importa no és el país que rebem dels nostres pares, sinó el que deixem a les generacions futures. A partir d'avui Catalunya podrà celebrar referèndums..., podrà celebrar referèndums evidentment en un marc constitucional que avui encara imposa limitacions. Malgrat aquest marc constitucional contrari als referèndums, aquesta llei ha sabut trobar l'escletxa per canalitzar aquesta demanda ciutadana d'exercir el dret a decidir, d'atorgar més poder a la ciutadania. La Constitució espanyola en la seva configuració, i ho trobem en els debats que va haver-hi a les Corts Generals quan s'estava discutint el seu redactat, va apostar per limitar la institució del referèndum per reforçar el sistema de partits, perquè s'entenia llavors que la democràcia espanyola era massa feble. Segurament allò que valia o que alguns creien que valia aleshores avui ni és vàlid per a Catalunya ni és vàlid per a la mateixa democràcia.

Aquestes limitacions de la Constitució espanyola, malauradament, es van incorporar en l'Estatut d'autonomia aprovat finalment a les Corts Generals i en referèndum. No era així a l'Estatut del 30 de setembre del 2005, on l'article 122 no feia menció de l'autorització de l'Estat i on hi havia una disposició addicional tercera que preveia, per la via d'una llei orgànica, la transferència de l'autorització, de l'autorització de l'Estat a la Generalitat, en matèria de referèndums.

Avui recuperem l'esperit d'aquell Estatut del 30 de setembre en aquest àmbit, i aprofitem, doncs, que el sistema constitucional moltes vegades no és perfecte i ens permet canalitzar les demandes de la ciutadania en aquesta qüestió.

Avui aprovem una llei pulcra, rigorosa, seriosa i impecable jurídicament. Així ens ho ha dit el Consell de Garanties Estatutàries. El fet de fer una llei rigorosa jurídicament comporta, evidentment, incloure algunes limitacions que no serà per Esquerra Republicana que no les vulguem superar. L'autorització de l'Estat prevista a l'article 149.1.32 és, evidentment, present en aquesta llei, perquè avui només hi ha vint-i-un diputats en aquesta cambra que apostem per superar aquesta Constitució i avançar cap a un estat propi. Si fóssim més de vint-i-un, si fóssim la majoria d'aquesta cambra, evidentment, estaríem parlant d'una altra cosa.

Si hi ha d'haver, doncs, un rebuig del Govern espanyol sobre un referèndum, sobre una qüestió de qualsevol àmbit que vulguem portar a consulta a la ciutadania, nosaltres volem que el debat i el plantejament dels termes i el convenciment que volem fer al Govern espanyol perquè l'autoritzi siguin sobre la pregunta, volem que es debati sobre la pregunta, sobre les qüestions de fons, no sobre els instruments jurídics. Així va passar, un debat

sobre instruments jurídics, amb la llei de consulta basca, i així han acabat avui. Potser aquesta claredat amb què volem plantejar les qüestions a alguns els molesta.

Aquesta llei regula, com he dit abans, els referèndums d'àmbit de Catalunya impulsats pel Govern, pel Parlament, per la ciutadania, pels municipis, i els referèndums locals, als quals la llei dona categoria.

Malauradament, aquesta llei avui no podrà ser aprovada per unanimitat en aquesta cambra. Trobem a la part dreta de la cambra una oposició en bloc en contra dels referèndums de Catalunya. Per una banda, una oposició basada en el fet que uns avantposen el seu nacionalisme espanyol a la qualitat democràtica; a alguns els molesta que hi hagi determinades qüestions que es puguin decidir a les urnes, alguns manifesten amb el seu rebuig la por a la democràcia. Perquè jo pregunto als que avui votaran en contra d'aquesta llei: per què els municipis poden fer referèndums i Catalunya no? Avui, amb aquesta llei, ho superem. Creiem, doncs, que aquest país té majoria d'edat.

També és incomprendible el vot en contra de Convergència i Unió. És incomprendible si no tenim present que a finals d'any hi ha previstes eleccions, perquè avui qui ha parlat d'eleccions en aquesta tribuna ha estat la representant de Convergència i Unió. I sorprèn, perquè Convergència i Unió demanava en aquesta cambra en els debats de política general del 2007 i del 2008 aquesta llei, i avui la rebutgen. I com a excusa, com a coartada, ens proposen un –si m'ho permeten dir– artefacte jurídic plenament inviable, com així ho diuen les sentències del Tribunal Constitucional. Potser el que alguns volen és que no es puguin fer referèndums perquè el Tribunal Constitucional anul·li la nostra llei. Perquè la sentència del Tribunal Constitucional parla de cost electoral i de procediments propis del sistema electoral, i crear un cens paral·lel, crear unes institucions que fan les funcions de Junta Electoral, són les formes pròpies del sistema electoral. Com va dir l'advocat Miquel Roca quan va comparèixer per parlar d'aquesta llei, «el nom no fa la cosa». Doncs, el nom no fa la cosa.

I vostès ens diuen que hi incorporem unes limitacions, quan van ser vostès mateixos que van incorporar aquestes limitacions, perquè qui va pactar l'Estatut que incorpora les limitacions de la Constitució no s'asseu en els escons d'Esquerra Republicana, sinó que s'asseu en aquesta banda de la cambra. Potser vostès ja han dit..., vostès han dit abans que hi ha coses que millor no tocar-les. Doncs, això, suposo que prefereixen deixar coses per resoldre i, com es deia a les Corts espanyoles fa unes quantes dècades, continuar fent de Bismarck a Espanya i de Bolívar a Catalunya.

Com tampoc volen que la ciutadania tingui lleis pròpies per acudir a les urnes, com no volen la llei electoral catalana. No volen una llei pròpia, una llei catalana per escollir aquest Parlament, volen la llei espanyola. No volen una llei catalana per fer referèndums, volen la normativa espanyola.

Per tant, crec que avui –i em sap greu dir-ho– la seva actitud és profundament –profundament– antipatriòtica. I els pregunto i els demano que pensin en la vigília del

dia del primer referèndum, i pensin si avui amb el seu vot..., i pensin, imaginin-se que estan a la vigília del dia del referèndum, d'un referèndum sobre qualsevol qüestió, i pensin si quan vostès van ser diputats amb el seu vot van permetre que hi hagués una llei que els permetés anar a les urnes l'endemà. Faig una apel·lació a la seva consciència perquè variïn el seu vot.

Davant dels qui estan en contra que Catalunya pugui fer referèndums, voldria reivindicar el paper d'Esquerra Republicana en la confecció d'aquesta llei. Aquesta llei forma part de l'ADN polític i ideològic d'Esquerra Republicana, el nostre ADN de república, de justícia social i de llibertat nacional. Els vint-i-un diputats que estem en aquesta cambra, des que tenim consciència política, militem perquè Catalunya pugui decidir el seu futur, militem pel dret a decidir, i avui legislem pel dret a decidir. Perquè abans que independentistes som demòcrates, i així ho hem anat demostrant els darrers anys.

El 2003, ja a les propostes de reforma de l'Estatut preveïem que Catalunya havia de poder celebrar consultes populars per via de referèndum. El 2005, quan es va aprovar el projecte d'Estatut en aquesta cambra: aportacions d'Esquerra, com les que he esmentat abans, perquè es poguessin celebrar referèndums. El 2006 ho vam incloure a l'acord de govern amb el Partit dels Socialistes i Iniciativa per Catalunya Verds. I el 2008, sota el lideratge de Joan Puigcercós, primer com a conseller de Governació, i després del conseller Ausàs, hem aprovat aquest avantprojecte al Govern i avui l'aprovem en aquesta cambra.

Això ha estat possible amb un equip de molta gent, i voldria citar diferents persones del Departament de Governació i Administracions Públiques que hi han col·laborat, començant pel secretari general del departament, el senyor Jaume Oliveras; el responsable de Relacions Institucionals, el senyor Miquel Carrión, i també l'advocada Núria Cuenca, que ha estat una de les persones que s'ha implicat més en la redacció d'aquesta llei. També voldria donar les gràcies a l'assessora jurídica del nostre grup parlamentari, que ha patit moltes vegades la proximitat del finiment dels terminis en el tràmit parlamentari i ha treballat, doncs, amb pulcritud aquesta llei, la senyora Sílvia Benítez.

Els vint-i-un diputats d'Esquerra avui ens sentim molt honorats, sentim un honor per votar aquesta llei, perquè per això hem militat políticament sempre. Aquesta llei es pot fer gràcies a molta gent que ha treballat anònimament, des dels anys foscos del franquisme fins a algunes mobilitzacions d'aquests darrers caps de setmana, perquè tot es pugui votar; gent anònima, que combat per la democràcia, que s'hi deixa hores, que s'hi deixa moltes vegades també la salut, perquè aquest país pugui decidir el seu futur.

I permetin-me que finalitzi amb les paraules d'una persona que va ser diputat d'aquesta cambra, diputat de la Unió Socialista de Catalunya, i que l'any 1944 escrivia un article a l'exili –òbviament– que es deia la Carta de l'Atlàntic. Aquest diputat, que és un referent per a l'esquerra catalana, era Manuel Serra i Moret, i ens deia a la Carta de l'Atlàntic, amb una premonició realment sorprenent: «Les consultes populars són susceptibles

de contrariar les conviccions més profundes. No per això perden valor, sinó que en guanyen. Cal fixar-se molt en els resultats d'aquestes consultes, perquè indiquen l'impuls ascensional de la humanitat. Caldria acceptar sense protestes ni reserves el resultat de les consultes populars, àdhuc quan contrarien els nostres sentiments i les nostres conviccions. Ens plauria molt més que aquest principi, aquest principi del dret a decidir, fos expressat en forma contundent i universal i que es digués a tot arreu que on es manifesti un desig de canvi el poble ser respectat i aplicat el criteri de la majoria, mentre no sigui contrari a les normes de la civilització i de la convivència humana.» I seguia parlant de l'autodeterminació individual i col·lectiva, del que avui en diem «dret a decidir», el dret a decidir de les persones, el dret a decidir col·lectivament el nostre futur. I acabava: «Precisament perquè l'autodeterminació és per la seva mateixa naturalesa consensos i resum de la multiplicitat d'opinions, resulta la cosa més oposada als extremismes i les arbitrietats» –i també premonitòriament–, «i, malgrat la crisi actual i les anteriors, creiem que els principis democràtics s'afirmen i que l'autodeterminació té un bell avenir, assegurat en les pràctiques del futur.» Esperem, doncs, que així sigui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores diputades, senyors diputats, primer de tot, voldria saludar els representants del departament que ens han volgut acompanyar en el dia d'avui en l'aprovació d'aquesta llei.

Em permetran que faci una petita broma o una petita referència, abans de començar seriosament. Jo sóc un dels milers de ciutadans de Catalunya que encara a dia d'avui ens trobem absolutament aïllats, sense llum, sense aigua, sense telèfon... –n'hi han alguns altres que comparteixen aquesta situació–, i segurament el fet que hagi estat dos dies aïllat, doncs, potser fa que estigui una mica ofuscat o que m'hagi perdut alguna cosa en aquests dos dies, perquè jo venia per posicionar o per fer públic el posicionament del nostre grup parlamentari amb relació a la Llei de consultes populars per via de referèndum, i aquí s'ha parlat de moltes altres coses, menys de la llei. I, per tant, potser..., em perdonaran, eh?, però, si en aquests dos dies m'he perdut alguna cosa, m'agradaria que m'ho diguessin.

Jo intentaré ser una mica rigorós i referir-me al contingut d'aquesta llei, no a la utilització que alguns diuen que faran de la llei o que alguns ja, a dia d'avui, estan fent, quan encara no està aprovada. El posicionament del nostre grup parlamentari, lògicament, serà a favor. I nosaltres pensem que hi han dos arguments principals que ens porten al fet que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i

Alternativa voti en sentit favorable al projecte de llei que ens ocupa.

En primer lloc, perquè l'impuls de la implementació de mecanismes de participació ciutadana és per al nostre grup parlamentari un objectiu prioritari. Per nosaltres, els referèndums com a consulta popular, realitzada mitjançant un procés electoral basat en el cens, assegurat per garanties jurisdiccionals que tenen per objecte afers públics i que resolten qüestions que podrien ser objecte de decisió en un òrgan representatiu –que és tal com defineix els referèndums la sentència del Tribunal Constitucional del setembre de 2008–, per nosaltres els referèndums són una eina bàsica de democràcia participativa, de participació directa. I esperem, tot i algunes insuficiències a les quals després em referiré, que aportin un increment de la qualitat democràtica en el nostre país, un increment semblant o fins i tot superior al que ha comportat o al que va comportar en el seu dia la reforma de la Llei de la iniciativa legislativa popular, realitzada per aquest Govern, i que ha portat –i en tot cas només és una dada– que es presentin..., que s'utilitzi aquesta eina, la iniciativa legislativa popular, en tretze ocasions només en tres anys. Només cal llegir alguns dels articles publicats a la premsa els darrers dies, que celebren que el Parlament s'hagi convertit en el centre de la vida política com a conseqüència –no exclusiva–, però com a conseqüència– de la iniciativa legislativa popular, per la prohibició de les *corridas* de braus.

Així, doncs, ens dotem –i ens alegra– d'un nou instrument per fer política, per donar més espais a la ciutadania, per preguntar en l'àmbit autonòmic, atès que a l'àmbit local ja estava regulat, amb relació a qüestions polítiques de transcendència especial en l'àmbit de les competències de la Generalitat. I, si volen, els ho torno a repetir: amb relació a qüestions polítiques de transcendència especial en l'àmbit de les competències de la Generalitat. Així de clara i així de contundent és la llei. I, per tant, en tot cas, algú que m'expliqui on és l'escletxa, que m'ho expliquin.

I els puc en posar dos exemples que podrien servir, que el nostre grup parlamentari pensem que seran importants i que seran temes en què l'opinió pública, la ciutadania en general, s'hauria de manifestar, com per exemple si hem de prohibir els transgènics o si hem de mantenir amb finançament públic un model escolar que segrega l'alumnat en funció del seu sexe. Nosaltres pensem que aquests són dues de les diferents qüestions polítiques de transcendència especial del nostre àmbit competencial en què voldríem saber, voldríem conèixer quin és l'opinió, quin és el parer de la ciutadania, i, en tot cas, comprovaríem si coincideix o no amb el manifestat per aquest Parlament.

El segon dels arguments que ens porten a votar a favor d'aquest projecte de llei? El nostre grup pensa que el desenvolupament..., i aquest projecte de llei no és res més que la concreció d'un dret reconegut estatutàriament, eh?, l'article 29, que regula el dret de participació. I que això demostra una vegada més que el nostre Estatut, l'actual, el nostre Estatut és una eina actual i vigent per eixamplar el nostre autogovern. Efectivament, l'Estatut és fruit de l'expressió de la voluntat del poble

català, exercida i manifestada en referèndum el 18 de juny del 2006. I això ens porta a reiterar el nostre més ferm compromís amb el seu desplegament i, en el cas que ens ocupa, amb el desplegament de l'article 122, que tracta de les consultes populars.

Arribats a aquest punt, no ens podem estar de dir que no s'ha renunciat a regular la resta de consultes populars, no s'hi ha renunciat, de cap de les maneres; diguem-ne de la manera que vulguin: les no referendàries, les consultes ciutadanes... El Grup Parlamentari de Convergència i Unió en té bona constància, perquè en els treballs de la ponència vam arribar a oferir una disposició addicional, com bé ha reconegut, en què ens comprometíem a desenvolupar, a desplegar aquestes altres consultes en una altra llei. Per tant, tothom sap que no requereixen, aquestes consultes ciutadanes, l'autorització de l'Estat i que més d'un defensa –no és el nostre cas– que no necessita una exhaustiva regulació legal.

Nosaltres considerem que hauríem de disposar d'una llei marc, d'una llei base, que bé es podria integrar en una futura llei de participació ciutadana de Catalunya. Algú podria opinar que hem perdut una magnífica ocasió. Bé, en tot cas és opinable. (*Remor de veus.*) Nosaltres pensem que hem regulat aquella modalitat de consultes populars que de forma imprescindible ho necessitava: la dels referèndums. La no-regulació d'aquestes altres consultes els impedeix, potser? No, de cap de les maneres; de cap de les maneres els impedeix, és a dir que, encara que no els regulem, bé s'estan celebrant pel país, són consultes populars, s'estan fent. Llavors, de què estem parlant? No cal una regulació, i, per tant, no s'ha fet cap renúncia i és més que discutible que s'hagi perdut una oportunitat.

La llei que nosaltres avui aprovem i a què donarem recolzament estableix el règim jurídic, les modalitats, el procediment, l'acompliment i la convocatòria dels diversos tipus de referèndums, i, de la mateixa manera que considerem una greu irresponsabilitat lloar més excel·lències que les que té la llei o els referèndums, també ho és, d'irresponsable, aquell o aquella que pregona excel·lències que no tenen les consultes populars que no necessiten autorització de l'Estat. No serviran per a segons quines coses, i tots ho sabem, i, per tant, no enganyem el ciutadà. No podem generar falses expectatives, no podem enganyar, perquè, si ho fem, estem contribuint a la desafecció, a la desconfiança, al fet que els ciutadans acabin ignorant els seus representants.

La representant del Grup Parlamentari Popular deia que manifestava el seu màxim respecte pels referèndums. Bé, no deixa de ser una curiosa manera de respectar els referèndums presentar un recurs d'inconstitucionalitat al darrer que hem fet en l'àmbit de tot Catalunya. És una curiosa manera, si més no, de respectar els referèndums. Jo els demanaria rigor i que parlessin del que diu la llei, del que realment diu la llei, no d'altres qüestions. I em sembla que el Consell de Garanties Estatutàries els ha deixat molt clar el contingut de la llei i que s'ajusta a l'Estatut i a la Constitució. I per tant, bé, si vostès mantenen el seu posicionament per una qüestió d'oportunitat política, és respectable, però, lògicament, nosaltres no ho compartim.

La representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Batalla, fa honor al seu cognom (*rialles*), i en fa d'electoral, fa batalla electoral: pretén fer balanç de la legislatura, recriminar a determinats grups del Parlament no sé exactament què, però, en tot cas, el que està clar és que s'està competint per un espai electoral i es mou més aviat per un interès electoralista, des del nostre punt de vista, que nosaltres no compartim ni en el qual entrarem.

I el senyor Rivera s'atreveix a dir que el senyor Montilla és un «txollo» per a l'independentisme. Senyor Rivera, vostè sap perfectament que el «txollo» per a l'independentisme és el seu grup i és el Grup del Partit Popular de Catalunya, i vostès ho saben perfectament, i com que ho saben ho alimenten. Hi estan en el seu dret, però són perfectament conscients del que es porten entre mans.

El nostre grup parlamentari ha intentat mantenir, en els treballs de la ponència, una actitud positiva i hem intentat fer aportacions que, des del nostre punt de vista, doncs, portaven a rectificar alguns errors, a millorar el redactat... Hem intentat que les persones estrangeres amb residència legal a Espanya també puguin signar per a la celebració d'un referèndum, i així passarà a partir dels divuit anys. Hem intentat també que es prevegi què passa quan la proposta presenta irregularitats que es poden esmenar, i així s'ha recollit també a la llei. Finalment, es podran tirar endavant consultes populars via referèndum a partir d'una tercera part dels regidors d'un ple d'un ajuntament, quan inicialment es demanava majoria absoluta. Hem aconseguit que es mantingui la regulació del decret que així ho preveia..., el percentatge de signatures que s'han d'acompanyar per a l'iniciativa popular.

Però, malgrat tot, també hem de fer notar aquelles insuficiències a què em referia al començament. Nosaltres pensem que, sobretot pel que fa a les consultes populars per via de referèndum en l'àmbit municipal, no hem aprofitat l'ocasió que teníem al nostre abast, perquè ens hem quedat, si fa o no fa, allà mateix on estàvem amb el decret que ja les regulava i que els ho recordo una vegada més: un decret que, en els tretze anys que ha estat en vigor, no s'ha utilitzat una sola vegada pels ajuntaments del nostre país, ni una sola vegada; han preferit utilitzar altre tipus de consultes populars que no són les de via referèndum. I això és una mancança. Està bé la llei, serà un instrument, però en l'àmbit municipal nosaltres estem convençuts que ens continuarem trobant en la mateixa situació.

Ara demanem una tercera part dels regidors, quan la iniciativa parteix dels regidors, no de l'alcalde ni de la via popular, quan abans no hi havia cap mínim i un sol regidor podia demanar-ho. No es rebaixa el nombre de signatures necessari; com a mínim, hem mantingut les que demanava fins ara, però era una bona ocasió per rebaixar-lo i per fer possible que aquesta eina estigués a l'abast de la ciutadania. I no permet que les persones majors de setze anys, que també era una reivindicació del nostre grup parlamentari, puguin signar –no ja participar en una consulta: signar, només signar– a favor de la celebració d'un referèndum. Cap d'aquestes qüestions han estat acceptades.

Plantejàvem alguna altra cosa potser de caràcter menor, com el fet que el text no parlés de consultes populars per via de referèndum, sinó només de referèndums, que hauria facilitat, com a mínim, la lectura.

I també una altra qüestió que no ha estat possible és contemplar la possibilitat que tots els ens locals poguessin fer referèndums, no només els ajuntaments, sinó els consells comarcals o les diputacions. Entenem la dificultat de regular això; pensem que la llei ara ens permetrà fer referèndums en un àmbit supramunicipal, buscant altres vies.

Però, en tot cas, aquestes són algunes de les mancances, que no porten al nostre grup, lògicament, a votar-hi en contra, perquè compartim l'afirmació que deia el conseller, que disposarem d'una bona eina, però nosaltres pensem que podríem haver anat molt més enllà, en especial, com he dit, en els referèndums d'àmbit municipal. I això fa que la llei ens deixi un cert regust, perquè podríem haver aconseguit, no una bona llei, sinó una magnífica llei i un instrument encara millor.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació... (*La Sra. Batalla i Nogués demana per parlar.*) Senyora Batalla...

La Sra. Batalla i Nogués

Només voldria dir que em sembla...

El president

Senyora Batalla, contradiccions, al·lusions...

La Sra. Batalla i Nogués

Sí, per contradiccions. Perdoni, que no m'ha sentit.

El president

Té un minut.

La Sra. Batalla i Nogués

Molt bé. Només volia destacar que lamento molt que se'ns hagi dit que hem presentat un artefacte inviable, que es qualifiqui així la proposta de Convergència i Unió, perquè, escolti'm, aleshores, hem de deduir que l'oferta de transacció que ens van fer era un parany o un engany, perquè, des del moment que ens deien que les podíem regular, que se'ns qualifiqui ara d'artefacte inviable vol dir que, com a mínim, almenys ens volien prendre el pèl, així de clar. I això és poc seriós.

Per altra banda, s'ha citat en Miquel Roca. Dir que consta en acta que en aquesta compareixença va dir claríssimament que l'article 122 donava competència a la Generalitat per regular aquestes consultes alternatives.

I, perdoni, ha parlat de coartada. Jo crec que la coartada són les paraules que vostè s'ha tret precisament de la màniga, perquè els fa mal que posem en evidència que vostès, senyors d'Esquerra, diuen una cosa en el territori i aquí al Parlament en fan una altra.

I, per últim, faria un prec al Govern, perquè hem sentit les paraules de la intervenció, per exemple, de la senyora Lúcia Santos, les del senyor Pere Aragonès, i sembla que parlin de lleis diferents. És a dir, ens està dient, el senyor Pere Aragonès, l'artefacte inviable; ara el senyor Postigo ens diu que això ho regularan en una altra llei, de la qual cosa ens alegrem, però mentrestant...

El president

Senyora Batalla...

La Sra. Batalla i Nogués

...els socialistes voten en contra de les consultes en seu parlamentària. A veure si es posen d'acord, senyors del Govern.

(*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*)

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, president, per al·lusions.

El president

Un minut.

El Sr. Rivera Díaz

Sí. En primer lloc, el diputat Aragonès preguntava que per què es poden fer consultes a nivell municipal i a Catalunya no. Perquè a nivell municipal estan regulades sobre competències municipals, i a Catalunya, sobre competències autonòmiques. El que no podem fer és el que vostè pretén, de fer referèndums d'autodeterminació, que no són competència... Per tant, respectem les normes i l'estat de dret.

I segon, respecte al «txollo», perdoni, senyor Postigo, disculpi si m'he oblidat de citar el seu grup com a «txollo» també, perquè vostès també ho són per a Esquerra Republicana, perquè és un partit que només sumarà si està al tripartit i faran el que sigui per mantenir la cadira i, si li proposen una llei com aquesta, doncs, la votaran. No sé que en pensaran els seus votants, però vostès, perdoni, també té raó, vostès també són un «txollo».

(*El Sr. Aragonès i Garcia demana per parlar.*)

El president

Senyor Aragonès...

El Sr. Aragonès i Garcia

Per al·lusions múltiples. (*Rialles.*)

El president

Un minut.

El Sr. Aragonès i Garcia

Bé. En tot cas, crec que els diputats de Convergència i Unió no han entès què era el que demanava molta

gent que va anar a votar a les consultes per a la independència el 28 de febrer i el 13 de desembre. No demanaven que un municipi, per exemple Arenys de Munt –i aprofito per saludar els regidors que avui hi han aquí–, pogués decidir sobre la independència de Catalunya, sinó que algun dia aquest Parlament pugui decidir sobre la independència de Catalunya. I vostès, sobre això, mantenen una absoluta indefinició; per tant, no vulguin jugar a ser més independentistes que Esquerra Republicana, quan vostès mantenen una calculada ambigüitat, perquè tenen sempre la perspectiva de les eleccions, en què esperen, eternament, poder tornar a recuperar el poder.

El president

Posem, doncs, a votació les diferents esmenes.

En primer lloc, posarem a votació les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, reservades per defensar davant del Ple, llevat de les que han estat presentades com a conseqüència del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que votarem després. Queda clar el terme de la votació? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 115 vots en contra.

Votarem, ara, les esmenes reservades del Grup Mixt, també llevat de les presentades com a subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem, ara, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Les reservades i les subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, de la 1 a la 174 inclusivament. Es proposa de votar-les totes conjuntament, llevat de la primera part de l'esmena reservada número 179 i de la primera part de l'esmena subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries número 80, que la votarem posteriorment. També queda clar? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor i 86 vots en contra.

Votem, ara, la primera part de l'esmena 179 i la primera part de l'esmena 80 i totes les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades pels grups Popular, Mixt i, conjuntament, pels grups Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i també les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor.

Votem, finalment, la resta del dictamen del projecte de llei que inclou el títol i el preàmbul de la llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya ha estat aprovat per 70 vots a favor i 62 vots en contra.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Senyores diputades, senyor diputats..., continuem en aquest Ple comunicant una alteració de l'ordre del dia.

Proposició de llei

d'avaluació de les càrregues administratives per a l'activitat productiva, especialment les petites i mitjanes empreses, de la nova regulació del Govern de Catalunya (tram. 202-00052/08) (retirada)

Aquesta presidència fa avinent que, a sol·licitud de l'illustre portaveu del Grup de Convergència i Unió, ha estat retirada la proposició de llei d'avaluació de les càrregues administratives per a l'activitat productiva, especialment les petites i mitjanes empreses, de la nova regulació del Govern de Catalunya. És el punt número 7 de l'ordre del dia.

Projecte de llei

de la Sindicatura de Comptes (debat de totalitat) (tram. 200-00086/08)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de la Sindicatura de Comptes. Té la paraula, d'acord amb l'article 105.2, l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances per presentar la iniciativa.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és per a mi un honor comparèixer davant d'aquesta cambra per tal de presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei de la Sindicatura de Comptes. Es tracta de la cinquena llei que defineix l'arquitectura institucional del nostre autogovern tal com ha estat regulada per l'Estatut. És una llei important, per tant, des d'aquest punt de vista.

Després de la Llei del Parlament i del Govern, de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, de la Llei del Síndic de Greuges, de la de l'Agència Tributària de Catalunya, també, avui el Parlament inicia el debat de la Llei de la Sindicatura de Comptes. Aquesta llei desenvolupa..., està basada, fonamentada, en l'Estatut, en els seus articles 80 i 81, que són els que creen la sindicatura, en defineixen les funcions i les relacions amb el Tribunal de Comptes. La sindicatura és l'òrgan fiscalitzador extern dels nostres comptes. És l'òrgan de fiscalització externa. És a dir, un òrgan com el que existeix en la immensa majoria dels països, que té, sobretot, la missió fonamental d'assistir el Parlament en la seva tasca de fiscalització del Govern, concretament en una matèria, que és una matèria especialitzada, que requereix una especialització, com és la del pressupost, la dels comptes públics.

La llei, per tant, el que fa és regular, reconèixer, substarnciar l'autonomia i la independència d'aquest òrgan per tal de poder dur a terme la seva funció, i, a diferència del que succeïa en la situació actual, dóna personalitat jurídica pròpia a la Sindicatura de Comptes, sense que per aquesta raó perdi la seva condició d'òrgan estatutari adscrit al Parlament de Catalunya. O sigui, funcionalment, la seva feina és la d'assistir al Parlament en la seva tasca de fiscalització, com acabo de dir. De manera que aquest és l'objectiu fonamental de la llei; objectiu que, a més, és completat pel d'incloure en la llei aquell conjunt de mesures que va adoptar el Parlament en la Llei de mesures fiscals i financeres del 26 del nou, que encomana diferents tasques a la Sindicatura de Comptes, especialment en matèria de fiscalització dels comptes de les corporacions locals.

La llei s'estructura en 6 títols, 57 articles, 3 disposicions addicionals, 5 disposicions transitòries, 1 disposició derogatòria i 1 disposició final, que en determina l'entrada en vigor. Les principals novetats que introdueix aquesta llei, els principals aspectes que jo crec que és convenient assenyalar són: en primer lloc, respecte al contingut, respecte a les funcions de la sindicatura, primer de tot, aquesta llei el que fa es entronitzar, d'una manera ja legal, en la mateixa llei, la funció de la sindicatura en matèria de control d'eficàcia, eficiència i economia.

Pensin que l'anterior llei és una llei antiga, una llei que ve de l'any 84. I en aquell moment, realment, el que predominava, el que semblava que era la funció fonamental dels òrgans de control extern era el control de la legalitat i regularitat. I és veritat, aquest és un control important. Continua sent un control important. Però avui sabem, també, que, al costat del control de legalitat i regularitat, cal que els òrgans de control extern –els òrgans de fiscalització externa– també analitzin, també vetllin, també duguin a terme les actuacions precises perquè hi pugui haver un bon control d'eficàcia, eficiència i economia. És a dir, fins a quin punt els recursos que es destinen a les diferents polítiques públiques s'administren eficientment i fins a quin punt s'obtenen els resultats perseguits. És aquesta la direcció en què va el món, en què van els països més avançats, en què nosaltres hem d'anar també. Cada vegada hi anem més, és veritat, tant en el control intern com en el control extern. La sindicatura no ha esperat a tenir la llei per saber que calia anar també en aquesta direcció. Però ara, avui, cal recollir-ho en la llei, i al recollir-ho en la llei no solament reconeixem la situació en què estem, sinó que ens fixem objectius per anar més enllà. Estirem del que ja és una dinàmica que, en aquests moments, està en curs. És el que toca. Aquest és un aspecte fonamental. Probablement, el dia de demà quan analitzem aquesta llei és quan direm: ¿Per a què va servir aquella llei? Sobretot, per aquesta qüestió, que és transcendental.

Naturalment, serveix també per a altres coses. Entre altres, per exemple –l'altre gran aspecte de contingut que jo voldria subratllar–, és que la llei encomana a la sindicatura –ara, fins ara no existia aquesta responsabilitat– la fiscalització de la comptabilitat dels partits polítics, federacions i agrupacions d'electors. Abans d'aquesta nova llei, només es regulava la fiscalització de la comptabilitat de les conteses electorals celebrades

a Catalunya, sí, però no la comptabilitat dels partits, de les agrupacions d'electors i de les forces polítiques catalanes amb caràcter global.

L'àmbit d'actuació de la sindicatura també s'amplia. En aquest sentit, el que es fa és atenent en part, en bona part de les recomanacions dels informes de la sindicatura, reconèixer la nova realitat del sector públic català –això que hem anat fent amb els pressupostos any a any, no?–, consolidant entitats del sector públic que abans quedaven fora de l'àmbit de control i cada vegada hi van quedant menys. En aquests moments, els hem consolidat tots d'acord amb la definició de «sector públic» prevista en les normes europees, el SEC 95, etcètera, de manera que s'amplia definitivament, i es constitueix en objecte de la funció fiscalitzadora l'Administració corporativa. Vol dir tot allò que té a veure..., que comporti gestió o administració de fons públics.

Quant a l'estructura de la sindicatura, la llei manté l'actual composició, amb set síndics, renovables cada sis anys. Això sí, aquest cop, una sola vegada; en la renovació s'estableix el límit: només poden ser renovables un sol cop, limitació que, fins ara no existia. S'amplien les causes d'inelegibilitat de les persones que poden ser anomenades síndics, fins ara, limitades a l'interventor general i al director general de pressupostos i del tresor i ara ampliades, també, a consellers, secretaris generals i altres alts càrrecs. I s'amplia, també, el període d'inelegibilitat. Fins ara era els dos anys anteriors al nomenament, ara seran quatre anys. És a dir que, d'alguna manera, es blinda la independència, l'autonomia de la sindicatura per dur a terme la seva funció, eixamplant aquells que són objecte d'inelegibilitat i eixamplant el període de temps durant el qual seran inelegibles.

S'equipara, el règim d'incompatibilitats, alts càrrecs de la Generalitat, que era més sever; vull dir que s'augmenta també aquí el rigor, diguem-ne, des d'aquest punt de vista. I es preveu, per la mateixa llei, el mecanisme d'elecció del síndic major; tema que, com vostès saben, ha donat lloc en els darrers anys a situacions que, com a mínim, han resultat incòmodes i poc exemplaritzants, eh?, situacions de bloqueig en el funcionament institucional. Això ara no podrà passar, perquè el sistema d'elecció del síndic major que preveu la nova llei fa que quan s'entri en una sessió per elegir el síndic major se sàpiga que se sortirà havent elegit un síndic major, no sé si el mateix dia o el dia següent, no? Primera votació, majoria qualificada, majoria absoluta; a partir de la segona, el que tingui més vots, i, dins dels que tinguin més vots, si hi ha igualtat de vots, el que sigui més antic; i, dins de la mateixa antiguitat, si resulta que són igual d'antics, el que tingui major edat. De manera que respecte a un atzar realment altíssimament improbable, no pot succeir més que quan es vagi a escollir el síndic major, se surti de la sessió sense haver-lo escollit... Home, sí, podria succeir si no hi haguessin candidats a síndic major, naturalment, no? Però això no es compta que pugui passar. De manera que també, des del punt de vista de l'estructura i del funcionament de la institució, s'introdueixen millores que són importants.

I es creen, també –que varia en això–, dues noves tipologies pel que fa a les característiques dels informes. Es

crea la figura dels informes..., dues novetats, pel que fa a les tipologies: els informes de fiscalització especials, i es trasllada... –i, finalment, ho voldria assenyalar i és important–, es trasllada a la llei la regulació aprovada en la Llei de mesures, com he dit al principi.

Vostès recordaran que la Llei de mesures va introduir un conjunt de mesures, d'actuacions a adoptar per tal de prevenir la possible existència de situacions indesitjables en el terreny de la utilització dels fons públics. Entre altres mesures, algunes afectaven el control dels comptes municipals, dels ajuntaments; sobretot en dos aspectes que afectaven la sindicatura, que concernien la sindicatura. El primer, l'obligatorietat; és a dir, establir..., fer més obligatòria la necessitat que tenen els ajuntaments –l'obligació– d'enviar els seus comptes a la Sindicatura de Comptes. Actualment, l'incompliment d'aquesta obligació, que ja existeix, no dona lloc a cap mena de conseqüència. El que fa la llei és preveure que, en cas que això es produís, aquells ajuntaments que incompleixin amb aquesta obligació, podran veure's afectats en la mesura en què hi hagi una retenció de les transferències, de les subvencions que reben de la Generalitat fins que no hagin complert amb aquesta obligació.

I, en segon lloc, s'estableix l'obligació que els informes de la Sindicatura de Comptes relatius als comptes de qualsevol ajuntament siguin coneguts, i, per tant, eventualment debatuts, no només pel Govern, no només pels gestors que són objecte de la fiscalització, sinó també pel Ple, l'assemblea municipal, que és realment qui ha de fiscalitzar l'equip de Govern, qui ha de fiscalitzar l'executiu municipal.

Jo crec que són dues mesures que es va..., són importants, es van adoptar ja en la Llei de mesures i, lògicament, tenen ara la seva repercussió en el moment d'aprovar la Llei de la Sindicatura de Comptes.

Finalment, per acabar, voldria assenyalar que es creen els cossos especials d'auditors, grup A, i d'ajudants d'auditors, grup B, si bé es manté el règim jurídic del personal, que resta sotmès al règim de personal del Parlament de Catalunya; i també, de nou, amb relació a la vinculació del Parlament amb la sindicatura, de la sindicatura amb el Parlament, es determina aquí ja per llei que l'interventor de la sindicatura serà aquell que ho sigui del Parlament, és a dir, l'oïdor de comptes del Parlament, que aquest és el nom que rep el controlador intern, el màxim responsable del control intern del Parlament de Catalunya.

Aquestes són les línies fonamentals d'aquesta llei. Jo no vull deixar d'insistir en la seva importància. És una llei que vostès saben que ha sigut objecte d'un llarg procés d'elaboració. Avui podrem començar el seu debat definitiu ja en el Parlament. I jo voldria demanar al Parlament, naturalment, que faci totes les aportacions, que el debati tan a fons com cregui possible i que ens permeti obtenir, amb el màxim suport possible, una bona llei de la Sindicatura de Comptes en els propers mesos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posicionament els grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Dolors Batalla té la paraula.

La Sra. Batalla i Nogués

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats..., bé, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, fem una valoració positiva del fet que es tramiti aquesta llei. Sabem, tots són coneixedors que fa temps que la reclamàvem, que era un compromís també del Govern, i, per tant, valorem positivament que finalment, doncs, arribi aquesta llei al Parlament.

S'ha fet ara esment, en la intervenció per part del conseller, d'una sèrie de canvis qualitatius que hi tenen a veure. Nosaltres, hi ha un conjunt d'aquests canvis que els valorem positivament. És a dir, el fet que tenim un nou estatut i que, per tant, doncs, les lleis que hi havia, que a més a més saben que la llei era del 84, amb totes les modificacions que hi havia hagut, doncs, feien necessària, evidentment, aquesta adequació, aquesta actualització i fins i tot, com s'ha dit, modernització de la mateixa llei.

El fet que s'ampliï o s'introdueixin també nous ens que siguin objecte de fiscalització, com el cas dels partits polítics i de les fundacions, també el considerem positiu; el fet que hi ha una major concreció de tot el règim d'incompatibilitats de tots els síndics, també, i aquesta qüestió nova pel que fa al control de l'eficiència, si bé haurem de veure exactament com es pot fer això, quins mitjans hi ha d'haver, perquè entenem que hem d'anar cap aquí però que això pot tenir certes dificultats.

Més enllà de les qüestions que s'han comentat, doncs, no contempla, a part d'això, grans canvis substancials.

Nosaltres el que volem explicar i volem posar damunt de la taula en aquesta intervenció..., com saben no hem presentat una esmena a la totalitat, perquè com ja he dit ho valorem positivament, però volem fer esment d'una qüestió que per nosaltres és important. Nosaltres, mirant l'Estatut d'autonomia, mirant el que diu l'article 80.3 de l'Estatut..., i que tot seguit llegiré, que diu així, diu: «La Sindicatura de Comptes i el Tribunal de Comptes han d'establir llurs relacions de cooperació per mitjà d'un conveni. En aquest conveni s'han d'establir els mecanismes de participació en els procediments jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable.»

Això que acabo de llegir, que és literalment el que diu l'Estatut en l'article 80.3, és l'article 1.4 de la llei. Aleshores, aquí nosaltres considerem que està bé que s'hagi introduït el text literal de l'Estatut, però després, en els articles que vénen a la llei, creiem que això potser no està suficientment desplegat. I ens explicarem o intentarem explicar el perquè.

És a dir, nosaltres considerem que, havent-hi aquesta competència que ens reconeix l'Estatut, hauríem d'intentar, aquesta llei, desenvolupar-la més, o desplegar més aquesta competència que ens reconeix l'Estatut.

La primera cosa que hem de dir és que l'Estatut parla de relacions de cooperació i parla de participació en

procediments jurisdiccionals. Aleshores, això nosaltres, com deia, creiem que hauria d'anar més enllà i que en lloc de copiar literalment el que diu l'Estatut ho hauríem de desplegar. Aquest fet, que potser pot tenir no massa importància per alguns, en guanya més quan anem a l'article 47 de la mateixa llei, i que voldria comentar.

Aquest article, en lloc de parlar de les relacions entre sindicatura i Tribunal de Comptes, ja porta per títol «Delegacions del Tribunal de Comptes». I aleshores quan mires l'article veiem que en tots els punts es parla sempre de «delegació». El punt 1, per exemple, diu: «La sindicatura pot actuar per delegació del Tribunal de Comptes tant en matèria de fiscalització com en la realització d'actuacions prèvies a l'exigència de responsabilitats comptables»; el 2: «Quan la sindicatura efectui fiscalitzacions per delegació o sol·licitud del Tribunal de Comptes», etcètera, segueix; el 3, també: «Quan la sindicatura actuï per delegació del tribunal en la realització d'actuacions prèvies a l'exigència de responsabilitats comptables s'haurà d'ajustar a la normativa que requereix el Tribunal de Comptes.»

Què volem dir, nosaltres, amb això? Nosaltres, tal com està redactat aquest article, creiem que en certa manera té el risc de consolidar un estatus de la sindicatura de delegació respecte al Tribunal de Comptes. I nosaltres creiem que, si l'Estatut parla de relacions de cooperació..., doncs, que no es pot consolidar aquest estatus de dependència.

Aleshores nosaltres creiem que això és una qüestió no menor i que s'hauria de rectificar. Per què? Doncs, perquè, si l'Estatut d'autonomia parla de relacions de cooperació i parla de fer un conveni on s'estableixin quins són els graus de participació, sembla –sembla– com si nosaltres amb aquest redactat donéssim per fet que la sindicatura actuarà per delegació. I creiem que es pot ser més ambiciós i que per tant això ho hauríem de corregir.

No sabem per què està redactat d'aquesta manera. Potser també està així pels antecedents que tenim. Com molt bé deuen saber vostès, la Llei 6/1984, de 5 març, de la sindicatura, contemplava en l'article 2.2 que la Sindicatura de Comptes pogués tenir la funció d'enjudiciament. Això després va ser anul·lat, perquè hi va haver la Sentència del Tribunal Constitucional de 17 d'octubre de 1988 que va anul·lar aquest article, i després d'altres que van decaure, concretament aquells que regulaven la secció precisament d'enjudiciament, que és la que havia de desenvolupar aquestes funcions.

Aleshores nosaltres volem pensar, perquè no sabem, no sabem per quina raó està escrit així i es parteix tant des d'un estatus de delegació..., però volem pensar que potser és simplement per tal com han anat les coses fins ara. Què volem dir amb això? A partir del moment que hi va haver aquesta sentència, aquesta funció va quedar anul·lada. I com ha funcionat a la pràctica, això? Doncs, a la pràctica ha passat el següent: que la sindicatura no ha tingut aquestes funcions i que precisament ha anat actuant sempre per delegació del Tribunal de Comptes, però sempre que li ho ha sol·licitat, és a dir, sindicatura ja fa tota la part d'actuacions prèvies quan hi ha un exercici de responsabilitat comptable. Però considerem que això valia fins ara, però que, a partir del nou Estatut,

que reconeix aquesta nova competència, això hauria de ser diferent, perquè ha estat així però amb l'Estatut i per tant amb aquesta nova competència ho hauríem de canviar.

Per tant, nosaltres una cosa que volem fer notar és que considerem molt important que això es modifiqui i es canviï. Considerem que, si bé està bé que parlem de delegacions, però, això no és el mateix que fixar ja un règim i un estatus de delegació de la sindicatura respecte al Tribunal de Comptes.

A part d'això, hi ha una altra qüestió que voldríem aclarir, que és que hi hem vist algun canvi en la llei pel que fa al subjecte de l'actuació de la sindicatura. És a dir, per una banda, com dèiem, ho amplia i es podran fiscalitzar altres coses que ara no, com per exemple dèiem dels partits. I això és bo i ho valorem positivament.

Però hem vist un canvi en el sentit invers, hem vist un canvi en el sentit que hi havia alguns ens que abans eren objecte o podien ser objecte de fiscalització per la sindicatura i ara no. M'estic referint a allò que era fins ara, o que és, vaja, perquè està vigent, l'article 5 de la llei actual, que parla que són objecte de fiscalització la Generalitat i els seus organismes autònoms, mentre que ara, en el projecte de llei que ara debatem, en l'article 3, parla de l'Administració de la Generalitat. Això ja sabem que és molt jurídic, però no és un tema menor, perquè canviar de «la Generalitat» a «l'Administració de la Generalitat»..., aquí entenem que queden excloses tota una sèrie d'institucions estatutàries que abans sí que podien ser objecte de fiscalització i ara no. M'estic referint al mateix Parlament, al Síndic de Greuges, al Consell de l'Audiovisual, al Consell de Garanties Estatutàries, etcètera.

Per tant, entenem..., no ho sé, no ho hem sabut trobar en la llei, potser està inclòs o regulat per una altra banda, però entenem que això s'hauria de modificar, perquè, si bé estem d'acord que s'incloguin més coses que puguin ser objecte de fiscalització, no en canvi a excloure aquestes institucions que fins ara podien ser objecte de fiscalització i que entenem que, tal com està plantejada la llei, ara no ho poden ser. Per tant, treballarem per intentar introduir també aquests canvis.

Un altre element de què els volem fer esment és que nosaltres creiem que hi ha un gran nombre d'articles en aquesta llei que podrien ser objecte de ser suprimits o de simplificar, perquè molts d'ells crec que regulen qüestions que podrien ser més aviat objecte de regulació en un reglament. N'hi ha bastants. Per exemple, estic fent referència als articles 9, 10, 11, 12 i 13, que parlen dels plens de sindicatura, de la convocatòria, de règims de sessions, de les actes; entenem que això és més propi de regular amb un reglament. O per exemple el 16 i el 17, que passa el mateix amb la comissió de govern. O els 23, 24 i 26, que parlen dels procediments, no dels principis, sinó dels procediments de recusació i de suspensió dels síndics. També el 27.2, el 32, el capítol 2 del títol II, que són els articles 33 i 34, que parlen de les unitats de suport i del registre general; els 38, 40, 44, 45.2, que parlen de la publicitat i el procediment de publicitat dels informes; el 46, el 49 i el 50, i 52, 53.1 i 53.2.

Tot aquest conjunt, no diem que no estiguin ben regulats, però entenem que seria més propi de regular-ho amb un reglament que no pas a la llei, i a més això implicaria poder simplificar la llei i que quan es vulgui fer alguna modificació d'aquests aspectes no s'hagi de fer precisament una modificació de la llei sinó que es pugui fer una modificació del reglament, que sempre és menys rígid i més fàcil.

Per tant, globalment, i per acabar, volem dir que valorem, hi insisteixo, positivament que es tramiti aquesta llei, i aquests aspectes que hem comentat esperem que puguin ser objecte de millora en els treballs de ponència. I sobretot volem posar molt èmfasi en la qüestió aquella que he comentat al començament, que és mirar molt prim què ens dóna de si l'Estatut i com podem establir les relacions entre el Tribunal de Comptes i la sindicatura per tal de no establir un estatus de delegació, que entenem que és tal com ara està configurat en aquests moments.

Moltes gràcies a tots.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president, honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, avui no podem pensar una administració moderna si no tenim uns òrgans de control fiscal externs a la mateixa Administració; no tan sols autònoms orgànicament i funcionalment de la mateixa Administració, sinó, des del nostre punt de vista, també desllastats d'influències partidistes. Ja sabem que les síndiques i els síndics els acabem nomenant en el Parlament; però, hi insisteixo, crec que aquest òrgan de control extern ha d'estar també desllastat d'influències partidistes.

És evident que en els països de tradició democràtica, com és el nostre, els òrgans de control fiscal extern no formen part de l'Administració pròpiament dita i per tant no hi tenen dependència o subordinació. La sindicatura només ha d'actuar amb submissió a l'ordenament jurídic –i després en parlaré, també, d'això, arran de darrera..., de la intervenció de la portaveu de Convergència i Unió. Això és així perquè les seves activitats són precisament les de vigilància, inspecció i fiscalització sobre les operacions econòmico-comptables i de contractació dels ens sotmesos al seu control.

Ho deia el conseller, en els països del nostre entorn també s'ha obert una línia de treball que va més enllà de determinar el compliment de les disposicions i normes aplicables, derivada tant de la redefinició del sector públic com de les funcions que en ordre del control imposen les noves orientacions en l'àmbit europeu, és a dir que els òrgans externs avaluin també l'eficiència, l'eficàcia, els índexs de gestió, els rendiments de la mateixa Administració, avaluant també el sistema, per què no?, de control intern i formulant les recomanacions necessàries per millorar.

Amb aquesta llei estem desplegant les previsions estatutàries, en concret els articles 80 i 81 de l'Estatut. L'Estatut, que és una llei vigent, que és un pacte entre aquest Parlament i el Congrés dels Diputats, diu el que diu, i no se li pot fer dir allò que no diu. Amb això què vull dir? Doncs que la sindicatura no és un òrgan jurisdiccional.

Però, més enllà del desplegament estatutari, jo crec que es feia necessari, després de vint-i-cinc anys de l'aprovació de la llei, malgrat que ha tingut algunes modificacions menors..., el que calia era actualitzar les funcions de la sindicatura per adaptar-la a les noves dimensions de l'Administració i del sector públic.

Amb aquest projecte de llei es vol no solament modernitzar la sindicatura, sinó dotar-la d'eines més precises per garantir i reforçar el seu treball de garantia del bon funcionament i la bona gestió del sector públic a Catalunya.

En aquest sentit, cal destacar que, en aquesta línia d'estar en les tendències de millora dels òrgans externs del control, la sindicatura no només controlarà el compliment de la legalitat, sinó la bona gestió financera, supervisant l'eficàcia, l'eficiència i l'economia del sector públic, en base als seus propis objectius pressupostaris, el de l'Administració. Recalco això, «en base als seus propis pressupostaris», que és tant com dir «en base als seus objectius programàtics».

Dic això perquè en els debat previs que s'han produït s'ha manifestat que si aquest precepte podia lesionar o no l'autonomia del sector públic a definir la seva actuació, sobretot la del sector local, no? Res més lluny, des del nostre punt de vista, dels preceptes que s'indiquen en el projecte de llei que avui comença el seu camí en el Parlament. La sindicatura no està per marcar els programes governamentals, però sí per fer les recomanacions, per fer més eficient la gestió dels recursos públics, que, recordem-ho, són els recursos de totes les ciutadanes i tots els ciutadans de Catalunya.

L'àmbit de la sindicatura es proposa que s'ampliï a totes les entitats que gestionin o administrin fons públics, encara que els hagin rebut de forma indirecta. El projecte de llei, tal com s'ha manifestat, té en compte, a l'hora de garantir un major control de les finances públiques, tot el sector públic.

També es proposa que s'encomani a la sindicatura la fiscalització de la comptabilitat dels partits polítics, no només el control de les despeses i els ingressos associats a les campanyes electorals, sinó també de la comptabilitat anual de les forces polítiques, aprofundint en la línia del que ja marcava l'acord de transparència i autolimitació de despeses electorals i de finançament dels partits polítics, que es va subscriure, per part dels líders de les formacions polítiques amb presència a Catalunya, en aquesta cambra.

Nosaltres entenem que també es fa un pas decidit perquè tots els ens locals retin els seus comptes anuals a la sindicatura i que, en el cas que no els trametin, la Generalitat, el Govern del país, els pugui suspendre totes les subvencions i transferències autonòmiques, fins que no compleixin aquest deure de retre els comptes a la sindicatura per al seu coneixement, no només de la

sindicatura, sinó del conjunt dels electes d'aquell municipi, no?

A més, tots els municipis de més de..., en aquest exercici que tot el sector públic, doncs, faci aquesta feina també de millorar la seva eficàcia en la gestió dels recursos públics, tots els municipis de més de 50.000 habitants o amb un pressupost superior a 50 milions d'euros hauran d'auditar obligatòriament el seu sector públic. Molts ens locals ja ho feien, però això ara es generalitzarà.

La proposta de projecte que avui començarà, ho torno a repetir, a caminar en el Parlament reforça justament la independència i la transparència de la Sindicatura de Comptes. S'amplien també les causes d'inelegibilitat i s'equipara el règim d'incompatibilitats de les síndiques i dels síndics als dels alts càrrecs de la Generalitat.

En definitiva, què es vol garantir amb aquesta nova llei? Doncs, justament garantir als ciutadans que el control de les finances públiques es fa no tan sols amb criteris economicomptables, sinó també emprant tècniques modernes de control de la gestió, dels serveis i de les polítiques públiques, en base als mateixos programes pressupostaris i programàtics dels ens fiscalitzats. I que tot això s'efectua des d'un òrgan independent.

En definitiva, des del nostre punt de vista, aquesta és una llei per fer encara més transparent l'actuació del sector públic a Catalunya i dels partits polítics. En el camí que ara comencem, espero que ens puguem trobar tots els grups parlamentaris per fer aquell conjunt de propostes que acabin o que ajudin a acabar de millorar aquest projecte de llei. Aquesta és la nostra voluntat i amb aquest objectiu encarem a partir d'ara els debats que es produiran en ponència i comissió, que han de portar, abans que s'acabi el període de sessions, a l'aprovació d'aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, avui presentem el Projecte de llei de la Sindicatura de Comptes de Catalunya, tot i que a conseqüència, doncs, d'un reguitzell de presumptes casos de corrupció i de finançament, incomprensibles i rebutjats per la ciutadania, ja en la Llei de mesures fiscals i financeres aprovada el desembre del 2009 es van aprovar un conjunt de mesures destinades a millorar la transparència i el millor govern, i entre elles es van incorporar canvis que feien referència a l'ampliació del marge d'actuació per part de la sindicatura i per tal de donar més transparència als comptes municipals.

També voldria recordar que es van incorporar canvis, doncs, en els processos urbanístics, per fer més transparents els processos de requalificació de terrenys; canvis per a limitar les donacions, aportacions o prestacions

gratuïtes d'aquells beneficiaris de subvencions o transferències de l'Administració a favor de partits polítics, i també canvis per a millorar els mecanismes de supervisió en el compliment de la voluntat fundacional i en el bon ús dels recursos públics o de les aportacions periòdiques de molts ciutadans.

Uns canvis que per part del nostre grup vam considerar molt rellevants, però que no entenem per què els partits de l'oposició no hi van donar suport. Suposo que per aquella cançó que tant ens estan repetint, que «ara no toca», que «a uns mesos de les eleccions no cal fer grans canvis»; ara és l'hora, segons vostès, de fer grans proclames, és l'hora d'endegar una campanya política. Molt ciutadans deuen estar pensant: «Quants mesos de campanya política haurem de suportar?» I alguns ens preguntem: «Quants recursos s'hauran d'aplicar per a fer tants mesos de campanya?» I, a més a més, una campanya en què estan assegurant ja que governaran per afavorir els més poderosos. Aquesta tarda en tindrem una mostra.

Miri, doncs, sí que toca, i en aquests moments el nostre grup creu que toca, més que mai, és el nostre deure i és la nostra obligació. Jo celebro que avui la diputada Batalla ens hagi dit..., no hagi presentat una esmena a la totalitat d'aquesta llei, tot i que amb el reguitzell de consideracions que ha fet arribar algú podria entendre que sí que donava de si per a una esmena a la totalitat. Bé, esperem que en el tràmit parlamentari ens puguem ficar tots d'acord.

Jo el que voldria recordar avui és una dita molt antiga d'Aristòtil –que no per antiga no valuosa– que ens diu que no fa falta un govern perfecte, sinó que el que cal és un govern pràctic. Miri, Esquerra Republicana de Catalunya està convençuda que toca fer política fins al final, i, en aquest sentit, aquest Govern està treballant –i més si ens referim a qüestions que tenen a veure amb la transparència– amb la cultura del retiment de comptes, amb l'avaluació, amb l'eficiència, amb l'eficàcia en l'ús dels diners públics, amb honestat i amb la feina ben feta. Des d'Esquerra reclamem un aprofundiment en els mecanismes de la democràcia política i en la revalorització pública del compromís polític.

Des d'Esquerra hem encapçalat la lluita contra la corrupció, amb impuls de l'Oficina Antifrau, enfront de reticències de Convergència i Unió i del Partit Popular, amb iniciatives aquí i a Madrid per tal d'augmentar la transparència en el finançament dels partits polítics, impulsors de l'acord de transparència i l'autolimitació de les despeses electorals. I ara, doncs, al costat del Govern, empenyent aquesta reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes, que permetrà, entre altres novetats, una de tan important com la de fiscalitzar els comptes dels partits polítics catalans, al costat de la fiscalització que ja es fa en aquests moments de la contesa que té a veure amb les eleccions al Parlament de Catalunya.

Els darrers escàndols de presumpta corrupció i de presumpte finançament il·legal, i altres casos de donacions il·legals de partits polítics que aquests darrers dies ja es posen de manifest, per exemple, pel Tribunal de Cuentas, ens demostren que el nostre país no és cap reducte de bones pràctiques. Davant els qui han volgut diluir

la seva responsabilitat generalitzant les sospites i abonent la tesi que tots són iguals, hem pres la iniciativa. Esquerra ha liderat la lluita contra la corrupció i a favor de la transparència política, davant d'aquells que optaven per l'opacitat.

Amb paraules d'en Joan Puigcercós, la política és l'única eina que tenim els febles, les classes populars, davant dels poderosos. Ara toca fer política, som aquí per fer política, perquè l'absència de política és el populisme i la demagògia, i per tant avui toca fer política i presentar i empenyer aquesta reforma d'aquest Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes.

Aquest projecte és un compromís d'aquest Govern, i actualitza la llei i l'adequa al nou Estatut i als canvis normatius. Així, en el seu article primer i d'acord amb l'article 80 de la norma estatutària, preveu la formalització d'un conveni entre la sindicatura i el Tribunal de Cuentas, per a establir justament les relacions de cooperació que han de mantenir i els mecanismes de participació en els processos jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable. Per Esquerra aquest és un tema fonamental, poder actuar d'acord amb un conveni que així ho estableixi en els casos en què es demostrï aquesta responsabilitat.

D'altra banda, el projecte també té en compte el nou concepte de sector públic, entès com aquell que aplega, a més de l'Administració de la Generalitat i la local, les universitats i, en general, qualsevol persona jurídica sota qualsevol modalitat admesa en dret, participada o finançada majoritàriament, de forma directa o indirecta, per la Generalitat de Catalunya o per les corporacions locals i aquelles persones públiques corporatives creades per llei del Parlament de Catalunya.

El projecte també determina un catàleg d'obligacions de les persones jurídiques públiques i privades, així com les persones físiques sotmeses a control, i, paral·lelament, introdueix un mecanisme per a exigir aquest compliment.

El nostre Grup, davant les recomanacions que va fer la Sindicatura de Comptes en el seu informe sobre l'acord de transparència i autolimitació de despeses electorals i de finançament dels partits polítics, i, tal com ens hi vàrem comprometre en el tràmit en què no s'ha pogut consensuar una llei catalana electoral –i no a causa d'Esquerra Republicana de Catalunya–, veuria bé incorporar en el tràmit parlamentari aquelles recomanacions que hi figuren, per tal d'esvaïr qualsevol ombra de dubte sobre l'activitat econòmica i financera dels partits polítics. Això ha de ser un dels factors per a la regeneració política que tant es reclama per part de tants col·lectius.

Per acabar, voldria posar de manifest i ficar en relleu el lloc que ocupa la Sindicatura de Comptes, explicar als ciutadans els mecanismes de què disposa la nostra democràcia. La Sindicatura de Comptes és una peça fonamental del control *ex post*, del control de la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic català, a l'efecte de determinar la seva fiabilitat, així com la regularitat, la legalitat i l'eficàcia de les operacions realitzades. Perquè el control *ex ante* de la legalitat es materialitza, doncs, en la figura de l'interventor.

El control de la legalitat de l'Administració pública té una doble garantia, i amb aquest projecte es pretén donar-ne encara més. Els informes que emet la Sindicatura i que periòdicament, doncs, debatем la comissió en aquest Parlament, amb les recomanacions que hi figuren, són una eina fonamental per tal de millorar l'eficiència i l'eficàcia en la gestió dels recursos públics, alhora que un instrument per a posar-ho en evidència quan les coses no es fan bé.

Estem observant en els darrers informes, aquells informes que fan referència a universitats, a salut, doncs, que ja no només s'hi fan recomanacions habituals, sinó que s'hi incorporen elements de valor afegit, uns valors que pretenen anar més enllà, que permeten, d'alguna forma, dissenyar estratègies de futur. Des del nostre grup instem que es continuï per aquest camí.

La sindicatura ha esdevingut una peça fonamental del sistema democràtic, el sistema dels ciutadans. El sector públic té l'obligació de retre comptes davant aquest òrgan de control extern, per tal de garantir-ne una gestió adequada. És un òrgan independent del poder executiu, que té per objectiu facilitar la missió de control del Parlament posant a l'abast de la cambra la informació necessària per fiscalitzar el Govern, i ara, a més a més, els partits polítics, les corporacions locals i tots els ens que en depenen. Amb aquest projecte reforcem encara més la seva missió.

Des del nostre grup demanem suport a totes les iniciatives a favor de la credibilitat de la política, demanem que aquest projecte en breu temps esdevingui llei.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora María Ángeles Olano té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., la veritat és que aquesta llei arriba avui al Parlament i era una llei desitjada; de fet, el nostre grup parlamentari ja fa dues legislatures que demana la llei. Però també m'ha semblat, per les paraules de la portaveu que m'ha precedit, que començàvem, no?, una nova etapa, com si no haguéssim tingut una llei de sindicatura, que ha fet les seves aportacions en el si de la fiscalització dels comptes públics, i també amb relació a la nova etapa que, en tot cas, endeguem.

El nostre grup parlamentari ja havia presentat en propostes de resolució en el debat de política general, en la legislatura anterior i en aquesta, la sol·licitud d'una modificació de la llei, sobretot atenent als nous mecanismes, a les noves polítiques que es podien endegar després que la llei anterior, doncs, tenia certs obstacles que venien més aviat no de la mateixa llei, sinó de la praxi que es portava a terme per part del Govern.

Per tant, nosaltres sí que hi volem insistir, en aquesta llei no hem presentat una esmena a la totalitat, confiem a fer les aportacions que el nostre grup farà amb les es-

menes en el si del debat parlamentari, però tampoc no volem que els ciutadans es portin a engany. Aquesta llei serà amb una redacció amb més o menys possibilitats, portarà més o menys eines per tal que la sindicatura pugui emetre els seus informes; però és que el problema no són els informes de la sindicatura, el problema radica en el cas que li fan les administracions públiques i el gestor dels recursos públics. Aquí radica la qüestió, en si el Govern de Catalunya dirà als seus càrrecs, als seus consellers, als seus directors generals, als seus delegats en el territori que han fet alguna cosa malament, i, per tant, si prendrà mesures, si s'acataran les responsabilitats..., no les jurídiques, que aquestes són objecte d'enjudiciament per part del Tribunal de Comptes, i en aquestes no ens toca políticament entrar-hi, però sí que políticament algú haurà de respondre de la gestió, entre cometes, «no correcta», que la mateixa sindicatura ja està portant a terme i està posant en relleu amb els seus informes.

Des del Grup Popular volem manifestar que hi ha una cosa que no ens agrada, i és que, després que sembla que aquesta llei era desitjada i demanada per tots els grups, arribi a la cambra pel tràmit d'urgència i arribi pràcticament quan ja la legislatura està acabada. Un compromís del Govern, sí, però d'una reivindicació que els grups de l'oposició ja feia temps que demanàvem. És més, si tots teníem tan clar el que s'havia de fer o el que es podia fer, i sembla que la llei tindrà consens, per què ha trigat tant el Govern a portar aquesta llei al Parlament? Únicament s'ha vist obligat el Govern a portar la modificació de la llei quan ja eren un clamor els delicats temes que han arribat a coneixement públic de la gestió que en alguns ajuntaments s'havia portat a terme. Lamentablement, l'escàndol, és a dir, la bomba dels mitjans de comunicació és el que ha provocat que el govern s'adonés que hi havia una necessitat d'afrontar aquest problema.

I, per tant, això no ens agrada. Ens hauria agradat que en el si de la legislatura, amb tot el temps per davant, aquest projecte hagués arribat a la cambra, i sembla que tots els grups, doncs, manifesten la seva voluntat que hi hagi transparència, que hi hagi coneixement dels comptes públics, però també que s'assumeixin responsabilitats.

També en la mateixa línia de no confondre ningú, el nostre grup ho té clar: la sindicatura és un organisme independent, que depèn de la conselleria d'Economia, i que, per tant, des de la seva independència, el que fa és ajudar-nos a la fiscalització del Govern, i, per tant, dintre d'aquesta autonomia i independència és com actua. Però no ens confonguem: la sindicatura de Catalunya no és el Tribunal de Comptes de Catalunya; ni ho és ni, mentre estigui la legislació tal com està, ho serà. Per tant, control de fiscalització.

En aquest cas, jo també coincideixo amb el conseller en la importància que té dintre dels objectius de les funcions de la sindicatura, en l'article 2, el fet d'introduir no només el control de legalitat i fiscalització, sinó també la realització de les auditories operatives i de les activitats, entrar en el si econòmic dels informes de la sindicatura. Perquè moltes vegades si el control de fiscalització s'ha-

via plantejat en els termes de veure la legalitat, doncs, malgrat que es veia que no hi havia una optimització de recursos, la sindicatura no podia destacar fets que veia però que no estaven encarregats per part del Parlament, el fet que els manifestés en els seus informes.

Per tant, no ens equivoquem: sindicatura no és Tribunal de Comptes, però sí que hi ha una responsabilitat que no deriva en si de la multa coercitiva o de la sentència que pugui evacuar el Tribunal de Comptes. Jo crec que..., per nosaltres, el tema de la cooperació, que s'ha posat aquí en relleu..., de fet ja existeix una cooperació entre la sindicatura i el Tribunal de Comptes, només faltaria; s'està treballant cada dia en aquest sentit. El que haurà de fer-se és, aquest conveni de cooperació, posar-lo al dia en el si de la nova Llei de la sindicatura.

I, en aquest sentit, tornem a insistir en la necessitat que el Govern faci complir les indicacions de la sindicatura, amb la transcendència que puguin tenir els seus informes, i que es puguin demanar responsabilitats al Govern i als òrgans que controlen la gestió dels recursos públics *in situ*, de les responsabilitats que se'n puguin derivar. Ho dic perquè durant un temps hem tingut una allau d'informes que, d'alguna manera, estaven molt lluny en el temps dels fets que eren objecte de l'enjudiciament; però avui, per sort, la sindicatura, la comissió parlamentària ja va amb un ritme adient, molt proper a l'evacuació dels informes per part de la sindicatura, i aquesta agilitat ens ha de permetre de poder prendre decisions en el moment, eh? I en aquest sentit, doncs, demanem en aquest cas als grups que donen suport al Govern de Catalunya, i també als que en puguin assumir la responsabilitat, que esperem que siguin diferents, la responsabilitat que no deixin passar..., i que els informes de la sindicatura siguin exclusivament objecte de titulars. El que volem és que es prenguin les mesures necessàries, perquè d'aquesta manera estem defensant la política de tots els catalans.

Per tant, el nostre grup parlamentari aportarà en el si de les esmenes algunes esmenes que considerem adients. I sí que volíem fer una petita reflexió en una cosa que s'està venent i en què nosaltres veiem que hi ha certa confusió.

Nosaltres volem síndics que siguin els millor preparats, els que..., de l'assignació que millor podem aportar, però no volem que el tema de les incompatibilitats ens faci perdre l'objectiu. Què vull dir? Que les incompatibilitats estan molt bé, però compte que no posem unes incompatibilitats que, d'alguna manera, ens allunyin del potencial humà que podem aportar.

En aquest sentit, veiem algun article que, bé, més que preocupar-nos, ha estat objecte de comentaris en alguns cercles, com és aquest que fa referència a l'exercici «de qualsevol altra activitat remunerada». Això és tan ampli, que potser haurem d'entrar a matisar en quin sentit.

També a l'article 20, quan fa referència a «les derivades de l'administració del patrimoni personal o familiar llevat del cas que tingui una participació superior al 10 per cent, individualment o conjuntament amb llurs cònjuges, convivents», tal, tal. Saben aquella dita jurídica, no?: feta la llei, feta la trampa.

Doncs, com ja veiem que hi ha possibles sortides que es poden corregir, el nostre grup aportarà esmenes que precisament van en el sentit de pretendre que el règim d'incompatibilitats sigui un règim que sigui garantia de quines persones encapçalaran la sindicatura, però a la vegada que no ens porti a l'absurd i que, per tant, algú pugui entrar en la possible dinàmica de saltar-se el que hauria de ser la defensa de tots, que és un règim de comptabilitats i que tinguem uns síndics el millor preparats i que defensin el control dels comptes públics, perquè, com hem dit abans, serà la manera de defensar els recursos que són de tots.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, bé, arriba finalment el Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes, després de més de vint-i-cinc anys de l'aprovació de la llei que la regula actualment i després de l'aprovació del nou Estatut, que en preveu també les funcions. Finalment arriba a aquest Parlament, i és veritat: aquesta és una llei esperada, és una llei que respon a una demanda pròpia de la Sindicatura de Comptes, però que també respon a la realitat del país, i calia posar-la al dia.

Malauradament, és cert, aquest any hem tingut molts motius per veure que alguna cosa no acabava de funcionar. Hem tingut temps també per fer balanç de què falla en el control dels comptes del sector públic del nostre país.

A vegades la política s'avança a la societat, sent proactiva, però a vegades anem a cop de timó, corregint errors, tapant forats o cobrint llacunes. Però siguem justos, perquè en el cas de la Llei de la Sindicatura de Comptes hem de dir que aquest projecte no és fruit d'una improvisació, com alguns pretenien insinuar; fa temps que s'està elaborant i treballant conjuntament amb la sindicatura.

Hem de reconèixer també el salt institucional que ha fet aquest país els últims anys. És precisament aquest Govern, aquest Govern de coalició, de coalició d'esqueres, qui ha liderat la transformació institucional més important de Catalunya. Aquesta tasca s'inicia amb la reforma de l'Estatut, però també ha anat acompanyada de la nova Llei del Síndic de Greuges, de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, de la nova Agència Tributària de Catalunya o de la Llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya. I hem fet un salt institucional al nostre país, moltes vegades, malgrat l'obstinació de l'oposició de vetar-ne la seva posada en funcionament.

Però, davant el pessimisme en què ens volen instal·lar, també vull posar de manifest que aquest lideratge i l'aposta per la modernització i enfortiment de les institucions del nostre país formen part del full de ruta i del projecte d'aquest Govern. Un full de ruta que s'està complint i és previ als escàndols que han sortit els últims mesos.

Senyora Olano, la legislatura no s'ha acabat, i aquest projecte que li dic, de salt institucional del nostre país, doncs, encara té recorregut per fer, i segur que n'hi queda molt més, més enllà de les eleccions. Sabem que tenen moltes ganes que vinguin les eleccions o que s'esgoti aquesta legislatura, però aquí el que toca és fer la feina i el que toca és que aquesta llei surti al més aviat possible.

Des del nostre grup hem treballat per enfortir els mecanismes de lluita contra la corrupció. Els escàndols no són nous, malauradament. La foscor de la política i la manca de transparència no comencen amb el cas Palau o amb el cas Pretòria, sinó que en tenim un assortit prou complet al nostre país: cas Turisme, cas Treball..., que encara arrosseguem avui dia. Però des d'Iniciativa - Esquerra Unida entenem que no es pot mirar cap a una altra banda, no s'hi val a amagar-se, com hem sentit aquests dies, en «els altres també ho fan». Nosaltres no serem còmplices de ningú. Cal posar nom, cognom i sigles clares darrere de cada mala actuació, de cada frau, quan hi ha mal ús dels recursos públics. Cal combatre el «tots són iguals», perquè la política i l'Administració no són això. No val confondre la gent per amagar el que fa pudor.

Des del nostre grup hi donarem suport i treballarem perquè aquesta llei surti al més aviat possible, perquè ja anem tard, perquè cal fer més forta aquesta institució, que és un dels pilars també del nostre sistema democràtic.

Això sí, crec que també avui toca agrair a la sindicatura tots aquests anys. La Sindicatura de Comptes ha fet el que havia de fer, amb els instruments que té i en el marc de les seves competències; però és evident, i els fets ho demostren, que no és suficient. I aquesta llei va més enllà: dota la Sindicatura de Comptes de més instruments per ser més eficaç i perquè puguem exigir a les administracions públiques que vagin més enllà del compliment de la legalitat. Hem de demanar bona gestió financera i que siguin eficaces. Això vol dir també nous criteris en l'ús dels recursos públics, vol dir modernitzar la comptabilitat pública i l'anàlisi de l'eficiència i l'eficàcia en la gestió. Si volem estar a l'alçada d'Europa, hem d'anar més enllà, com deia el conseller, i també hem d'introduir nous criteris, criteris de comptabilitat verda, de perspectiva de gènere, hem d'exigir-nos més també com a administració.

I, què recull, doncs, aquesta nova llei? Resumint-ho en tres conceptes: en primer lloc, fiscalitzar més i en millors condicions; en segon lloc, garanteix major control de les finances públiques, i, en tercer lloc, tenir en compte tot el sector públic. És a dir, aquesta llei inclou algunes novetats rellevants: ampliem les atribucions de la sindicatura per tal que vetlli més enllà del compliment de la legalitat.

En aquest sentit, entenem que és especialment significativa l'ampliació de la fiscalització de la comptabilitat dels partits polítics. I, a més a més, es concreta com les entitats privades han de col·laborar amb la sindicatura per arribar al fons de les coses, perquè quan hi ha frau, quan hi ha corrupció, hi ha dues parts: la part pública, però també el sector privat, que també guanya alguna cosa des de l'altra banda.

Malauradament, cal que la sindicatura supleixi la feina que alguns partits insisteixen a obstaculitzar. Aquests dies veiem com es mira cap a una altra banda quan surten informacions sobre finançament de partits. Des del nostre grup fa temps que demanem actuacions i coresponsabilitat a tots els partits. Ja ho vam proposar el 2003 en aquest Parlament: un acord dels grups parlamentaris per la transparència i la limitació de les despeses electorals, i ho hem tornar a fer durant el debat de la llei electoral.

Hem vist com des de l'oposició es bloquejava que prosperés la llei electoral catalana, però també una llei electoral catalana, encara que només es dediqués, precisament, al control de la despesa.

També s'han oposat a l'Oficina Antifrau de Catalunya, entre d'altres. Ens alegra saber, per això, que avui, com a mínim, s'abstindran de posar obstacles en l'admissió d'aquesta llei.

Per acabar amb les males pràctiques és important no només fiscalitzar, sinó també que la mala gestió tingui conseqüències. I aquesta llei preveu aquestes conseqüències. Un problema reiterat i flagrant és la manca de presentació de la documentació per part de molts municipis. Crec que des d'aquí i des de la Generalitat hem d'ajudar aquests municipis que, per la seva dimensió, no poden presentar els comptes. No podem criminalitzar-los, hi estem d'acord; però tots entendrem que no ens podem permetre, com a país, els resultats que apareixen a l'últim informe del Compte general de les corporacions locals. No pot ser que presentin comptes a la sindicatura dins de termini, pròrroga inclosa, només el 35 per cent dels ajuntaments i el 61 per cent dels consells comarcals.

Ara els municipis s'hauran d'exigir més. Els municipis de 50.000 habitants o amb un pressupost superior a 50 milions d'euros hauran d'auditar obligatòriament els seus comptes. Però, a més, la Generalitat podrà suspendre part de les subvencions i transferències als municipis que no rendeixen aquestes comptes. Però, a més a més, també s'atorga més control als mateixos plens del municipi, i la publicitat i el debat públic, evidentment, ajuden en aquest control.

Però també és important la dotació de recursos i el repartiment de funcions que es fa en el si de la Sindicatura de Comptes. Cal destacar que s'augmenten, precisament, les funcions encarregades al Ple: es reforça i es democratitza la institució i es dona més pes a l'òrgan col·legiat.

En definitiva, des del nostre grup treballarem per tal que aquesta llei s'aprovi aviat i surti encara millorada des d'aquest Parlament. És una llei que amplia capacitat d'actuació, millora els mecanismes de rendiment de comptes de la nostra Administració i enforteix la institució de la sindicatura.

Avui fem un pas endavant amb fets per avançar cap a la transparència i el control de recursos. Celebro que també l'oposició decideixi passar de les paraules als fets després de les notícies que ens han acompanyat les darreres setmanes.

Però avui també és pertinent fer-los una altra petició: la sindicatura ha demostrat durant aquest temps ser una

institució independent i amb capacitat crítica. Els demanem que no intentin bloquejar la renovació de la Sindicatura de Comptes, buscant hipotètiques majories favorables. Aquesta institució ha de renovar-se quan toca, perquè cal que l'aïllem dels processos electorals. Aquesta llei no modifica els mandats ni els mecanismes de reelecció. No tenen excusa per no permetre la seva renovació. No fer-ho quan toca seria entès per la ciutadania com la voluntat de condicionar-la, aquesta sindicatura, i crec que per la dignitat de la mateixa institució no és el que més convé. Demanem que reflexionin perquè ens hi juguem massa.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, ¿era necesaria una nueva ley de sindicatura de cuentas? Sin duda. Hoy aquí se ha referido a la adaptación, la necesidad de adaptarla al nuevo estatuto, y, además el hecho de que el propio transcurso del tiempo, en el que la Sindicatura de Cuentas ha adquirido poso y experiencia, hace necesario que el órgano de control externo sea modificado para adaptarlo a los nuevos tiempos.

La función del control externo, aquí se ha dicho, es fundamental en un estado democrático y de derecho. Sin control político no hay estado democrático, pero sin control judicial no hay estado de derecho. Para el control político es imprescindible la existencia de un órgano técnico independiente y objetivo que facilite este control.

En los últimos tiempos, la actividad de la Sindicatura de Cuentas ha adquirido notable relevancia, y, de hecho, gracias a sus informes, se han puesto de manifiesto situaciones de corrupción, o se ha comprobado la existencia de zonas de impunidad como consecuencia de insuficiencia de la normativa vigente.

Basta con leer los titulares para ver que están permanentemente en la prensa actuaciones de la sindicatura: «La Sindicatura de Comptes ya alertó en el 2002 al Govern y al president del Palau de la Música de distintas irregularidades en las cuentas de la entidad»; «la Sindicatura de Cuentas de Cataluña investiga a seis fundaciones de partidos políticos»; «varapalo de la Sindicatura de Cuentas a una empresa del Fórum»; «la Sindicatura detecta irregularidades graves en las emergencias médicas»; «el director de GISA en la época de Convergencia tenía un blindaje de 560.000 euros»; «el Gobierno catalán adjudicó a dedo los servicios de otros cinco hospitales públicos en el año 2006»; «la Sindicatura de Cuentas halló en 2003 irregularidades en varios aspectos de la gestión que ahora ha supuesto la detención del alcalde de Santa Coloma»; «la Sindicatura destaca el caos en la Agencia de Cooperación», i «la Administración pagó dos veces por el proyecto del Hospital del Vall d'Hebron», por señalar alguno de los que recientemente han ocupado espacio en los medios de comunicación pública.

La sindicatura ha de tener independencia funcional. Debe estar dedicada exclusivamente a realizar esta función que garantiza el principio democrático de control efectivo por parte del poder legislativo.

La sindicatura elabora sus informes de acuerdo con los hechos observados, y deja a los parlamentarios la tarea de la interpretación política de aquellos resultados. Estos informes técnicos, es cierto, no son vinculantes, pero sí que condicionan de alguna manera la actividad política. Control externo y control político están directamente conectados.

Ahora bien, no se debe confundir el control político con el control de los partidos políticos. Y, por ello, la política de los partidos no debe nunca condicionar la actuación técnica. La Sindicatura de Comptes no debe tener en su funcionamiento ningún tipo de influencia ni presión externa que perturbe o condicione su función fiscalizadora. Para ello, debe trabajar con el más alto grado de objetividad e imparcialidad. No es un órgano parlamentario, es cierto, sino una institución auxiliar del Parlamento en el control del gasto público. Por ello, debemos evitar que se convierta en instrumento al servicio de uno o varios partidos políticos y que el ejercicio de sus actividades puedan ser motivo de dilación en función del objeto o sujeto que está fiscalizando.

En la elección y tipo de mandato de los miembros de estos órganos de control se ha de hacer un esfuerzo para que los miembros propuestos y elegidos sean verdaderamente independientes y actúen de acuerdo a principios deontológicos. Por lo tanto, no puedo dejar de poner de manifiesto que no debe ser la política de cuotas partidistas la que ha de condicionar la designación y sus reglas de actuación, y, en aras de la mayor objetividad y en coherencia con la duración de otros mandatos de otras instituciones, entendemos procedentes que la duración del mandato de la sindicatura sea de nueve años sin renovación.

Las relaciones entre el Parlamento y la sindicatura han de ser mejoradas, y en esta línea irán algunas de las enmiendas que formule este grupo parlamentario.

Carece de sentido que instrumentos adecuados queden en agua de borrajas por la voluntad de los grupos políticos. Quiero hacer mención aquí, en estos momentos, al desuso del artículo 164 del Reglamento de la cámara, que prevé la posibilidad de que los responsables de los órganos, y los entes o las entidades fiscalizadas puedan responder a las preguntas que les formulen los diputados relativas a los hechos, situaciones o informaciones contenidas en el informe objeto del debate.

Consideramos que debe irse, vistas las experiencias de otros parlamentos, a una presencia habitual triangular en la comisión, con presencia del órgano de control externo parlamentario y entes fiscalizados.

Ningún instrumento..., ningún impedimento legal hay para regular más detalladamente la actividad parlamentaria de la propia Ley de la sindicatura. De hecho, quiero recordar al respecto que en la propia ley del Gobierno se llegó incluso a regular la figura del jefe de la oposición.

Es muy importante que la objetividad en el trabajo de los órganos de control externo prevalezca. Las observaciones tienen que estar fuera de toda sospecha de tinte político o partidista. Para ello es imprescindible la independencia del órgano y la alta credibilidad y calidad técnica de sus informes.

En el sector público, la transparencia y el control son inherentes a la propia naturaleza de la función, y por ello es necesario reforzar la transparencia. Transparencia y democracia son dos términos plenamente ligados, resultando imposible imaginar un régimen no democrático que sea transparente ni defender el ejercicio democrático sin transparencia.

La imagen de una administración transparente es, sin duda, más atractiva y democrática. Por ello, consideramos adecuado que en el ámbito de actuación subjetivo de la Sindicatura de Cuentas, que prevé el artículo 3 del proyecto, se profile y se llegue al control de lo que el presidente del Tribunal de Cuentas, señor Manuel Núñez, ha definido como un archipiélago de organizaciones de difícil acceso o de una constelación de entes con vida propia, pero con unos objetivos y una regulación poco precisos, inescrutable para los ciudadanos e incluso para los mismos servidores públicos.

Me estoy refiriendo, en concreto, a los entes instrumentales. El crecimiento de estos entes en Cataluña es espectacular. Según un reciente informe del Ministerio de Economía y Hacienda, han pasado de 283 en el año 2003 a 325 en el año 2008. Este no es un signo propio solo de Cataluña, pero sí que aquí ha tenido un desarrollo extraordinario: Andalucía ha pasado de 256 a 279; Baleares, de 106 a 165; Galicia, de 125 a 147; Madrid, de 114 a 131. En el conjunto de las comunidades autónomas, del año 2003 al 2008 se han pasado de 1.518 a 1.875 entes instrumentales, a los que hay que añadir los que dependen de la Administración del Estado. Es cierto, muchos menores, puesto que en el año 2008 éstos eran solo de 473 entes instrumentales.

Pero, no solamente las autonomías, también las entidades locales tienen, a su vez, su cuerpo de entes instrumentales, que es inacabable. En Cataluña, las sociedades mercantiles del sector público local son 415 del año 2008, mientras que en el 2001 eran solamente 239 sociedades. Evidentemente, esta importación de nuevas figuras jurídicas tiene una dificultad de mayor control, y por eso se ha de remarcar, con mayor intensidad, el control y la simplificación del proceso de fiscalización de estas entidades.

Las administraciones no deben poner reparos a la transparencia, no deben tener miedo a ese espejo. La transparencia no implica debilidad, sino fortaleza, y genera confianza en los ciudadanos. Los clásicos principios de legalidad, eficiencia y economía a los que ha de estar sometida la gestión pública, adquieren su debida relevancia cuando se les examina desde la perspectiva de la transparencia.

La actividad de la Sindicatura de Cuentas no debe limitarse al cumplimiento formal de las exigencias establecidas, lo que se ha denominado «el ámbito objetivo material de transparencia», sino que ha de permitir co-

nocer la verdadera motivación de sus decisiones y su coincidencia con el interés general, el ámbito subjetivo.

En este contexto, entendemos y defendemos una regulación más precisa y la ampliación de los ámbitos de actuación de las transferencias. Pero también, y aquí se ha hecho referencia, la necesidad de que las observaciones y recomendaciones que efectúe la sindicatura sirvan para algo, no solamente para reflejar los defectos y sus..., sino que sirvan también para subsanar los fallos e insuficiencias observados en la gestión pública.

Por ello, entendemos pertinente la creación de un registro en el ámbito parlamentario que recoja todas las recomendaciones y resoluciones adoptadas por la Sindicatura de Cuentas y en el que se constaten las actuaciones que ha llevado a cabo la Administración para realizar las observaciones aprobadas por el Parlamento.

Quiero hacer referencia, finalmente, a las auditorías de calidad. Las funciones de la sindicatura se perfilan mejor en el proyecto de ley, y no debe causar recelo el hecho de que se prevean auditorías de calidad. Es más, es muy conveniente que eso sea así, puesto que ello servirá y contará con unas referencias que pueden resultar de interés para la sociedad que demanda las correspondientes responsabilidades al gestor.

Aquí se ha hablado por un grupo parlamentario de transparencia y se ha hecho gala de ello. Sencillamente, me gustaría recordarle a la señora Cabasés, para finalizar mi intervención, que, si tanto aboga por la transparencia, tenga en cuenta y facilite el acceso a los expedientes administrativos, el acceso a la documentación pública por parte de las *conselleries* que dependen de su propio partido. Si hay un ejemplo de opacidad y falta de transparencia es el celo que establece Esquerra Republicana de Catalunya, las consejerías que tiene Esquerra Republicana de Catalunya, para no dejar ver expedientes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...ni documentos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de vegueries (debat de totalitat) (tram. 200-00085/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quart, i és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de vegueries.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar el Projecte de llei de vegueries que el passat dia 2 de febrer va aprovar el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat, en la sessió del Consell de Govern, i ha portat a aquesta cambra per al seu debat, per a la seva tramitació i per a la seva aprovació definitiva.

L'organització territorial ha estat sempre un debat viu al nostre país, ho saben vostès perfectament, i, de fet, aquesta cambra n'ha estat testimoni constant durant anys. I aquest debat és obert per raons diverses, per molts tipus de raons, per les disfuncions que ha presentat el model existent fins ara, tant de confusió de competències com de superposició d'estructures polítiques i administratives –saben vostès que la doctrina del Constitucional ha impedit eliminar nivells locals intermedis–; també perquè ha estat el resultat de la imposició d'un model administratiu aliè a la realitat nacional catalana, fonamentat en un model d'Estat centralitzat, i també perquè hi ha una demanda social, constant i creixent per simplificar les administracions, per millorar-ne la seva qualitat i per accentuar-ne la seva proximitat i per tant la seva eficàcia.

Avui, senyores diputades, senyors diputats, no tanquem aquest debat, però sí que finalment proposem fer un pas endavant, fer un primer pas i a més a més fer un pas decidit per construir un nou model d'organització territorial propi per al nostre país, un model d'organització territorial adequat a les actuals necessitats socials i territorials.

Permetin-me, doncs, en primer lloc, una breu pinzellada històrica. Voldria recordar que va ser la Constitució de Cadis que va preveure la divisió en províncies, una previsió que va dividir Catalunya en quatre províncies, que han estat i han restat inalterades, petrificades, si em permeten l'expressió, fins als nostres dies.

Ja llavors, ja aleshores, la divisió provincial va suposar un model altament centralitzador aliè a la realitat catalana i ja aleshores les reivindicacions del catalanisme polític van ser immediates en defensa d'altres divisions geogràfiques més vinculades, més lligades a la nostra realitat nacional. Les Bases de Manresa, del 1892, van ser un exemple, com també ho va ser la supressió de les diputacions provincials amb la proclamació de la Segona República i el restabliment de la Generalitat. Cal precisar, però, que aleshores la Generalitat republicana no pensava en la comarca o en la vegueria com a entitats locals, sinó com a divisió administrativa de l'organització de l'Administració de la Generalitat. La dictadura, però, va reimplantar la divisió provincial i en va potenciar la seva naturalesa local. No obstant això, malgrat això, el catalanisme polític va seguir apostant per la superació d'aquest model de maneres diverses, amb fórmules diverses.

Primera va ser la Llei 6/1980, de transferència urgent i plena de les diputacions catalanes a la Generalitat, llei que va ser declarada inconstitucional perquè no garantia l'autonomia local reconeguda a la província.

En segon lloc, hi va haver la Llei 5/1987, de règim provisional de les competències de les diputacions provincials, que apostava per la conversió de Catalunya en província única; una llei, vull recordar, avui encara vigent, i que cal posar-ho de manifest: mai s'ha dut a terme aquesta llei, mai s'ha desplegat, malgrat que és una llei vigent del 1987. Malauradament, aquesta sí que va ser una llei de manifesta, per tant, inutilitat.

I finalment, en tercer lloc, la proposta de l'Informe sobre la revisió del model d'organització territorial de Catalunya, de l'any 2000, impulsat per l'aleshores conseller de Governació Duran Lleida, el conegut com a informe Roca.

Però, sens dubte, la principal novetat d'aquests darrers temps ha estat l'aprovació d'un nou estatut d'autonomia que conté una concepció territorial diferent respecte del text de l'any 79.

El nou Estatut estableix que Catalunya estructura la seva organització territorial bàsica en municipis i en vegueries. Ho diu l'article 83, com saben. I a més a més l'Estatut defineix la vegueria com l'àmbit territorial específic per a l'exercici del govern intermunicipal de cooperació local. Així que també el defineix com la divisió territorial adoptada per la Generalitat per a l'organització territorial dels seus serveis, el que seria la desconcentració dels serveis de la Generalitat. Ho diu l'article 90. Així mateix estableix en l'article 91 que els consells de vegueria substitueixen les diputacions provincials; ho tornaré a repetir: que els consells de vegueria substitueixen les diputacions provincials.

Aquestes, senyors diputats, senyores diputades, són les bases estatutàries que fonamenten el Projecte de Llei de vegueries que avui portem a consideració d'aquest plenari a consideració del Ple del Parlament de Catalunya; un projecte de llei que representa, per tant, la darrera aposta per la superació de la visió provincial del país, de la divisió provincial del país.

I em permeto dir-los que aconseguir una organització pròpia hauria de ser un objectiu de tots els ciutadans i de totes les forces polítiques catalanes; cap partit de tradició catalanista hauria d'oposar-se a aquest exercici de sobirania, ni hauria de posar entrebancs a una reclamació unitària davant de l'Estat pel dret d'organitzar el nostre propi territori d'acord amb la nostra manera d'entendre'l, d'acord amb la nostra manera d'entendre'l i amb la nostra manera de voler-lo transformar. Tant se val si es fa al principi, si es fa a la meitat o si es fa al final de la legislatura, la qüestió, allò que realment és important, és que toca fer-ho, és que cal fer-ho, és que ens hem de dotar d'un model d'organització territorial propi lligat, vinculat al catalanisme polític.

Ara bé, l'organització en vegueries és molt més que una fita històrica, és molt més que una recuperació del model de país; l'organització del país en vegueries és un repte per a la modernització i és un repte per a la millora de la qualitat i la proximitat del conjunt de les administracions.

En aquest sentit, aquest és el moment, el moment oportú, i és el moment oportú i no hauríem de menystenir les oportunitats que suposa la proposta de reconstrucció avui d'un model organitzatiu quant a la millora de la

seva eficàcia, de la seva eficiència, de la seva simplificació, perquè estem simplificant l'Administració, i també de la seva proximitat a la ciutadania. Contràriament al que s'està escoltant aquests dies, per part de veus interessades i també per part de veus immobiliàries, dels que no volen canviar res, una nova organització territorial com la que s'està plantejant suposa iniciar també el procés de reforma, de modernització, de simplificació de les estructures administratives. Per tant, uns passos necessaris, com estic segur que convindran amb mi.

I un primer objectiu per a tot això és, com deia, la proximitat. És ben sabut que un territori sense administració de proximitat és un territori sense veu, és un territori sense defensa dels seus interessos, és un territori que s'empobreix i a la llarga és un territori que claudica davant d'aquells que sí que caminen de bracet d'una administració propera, d'una administració eficient en la defensa de les necessitats socials, econòmiques i territorials.

Estic convençut, i crec que poden convenir-ho amb mi, que la implantació de les delegacions de la Generalitat en el territori, en els diferents àmbits territorials, ha estat un exemple; ha estat un exemple de com amb eines de gestió més properes s'augmenten les inversions i l'eficiència en l'acció del Govern. Ara la vegueria ha de ser un esglaó més en el procés de reconeixement, en el procés de desenvolupament territorial, amb òrgans de gestió i de representació política. Per tant, els parlava de proximitat.

El segon objectiu pretensions d'aquesta reforma territorial és la simplificació. El legislador estatutari ja era conscient de la conveniència, eh?, de la necessitat de simplificar l'Administració i en conseqüència va optar per vincular la desconcentració de la Generalitat amb l'ens supramunicipal de cooperació local. És obvi que aquesta coincidència en l'àmbit territorial entre les vegueries com a entitat local i l'Administració perifèrica de la Generalitat contribuirà a aquesta simplificació en la mesura que fomentarà les relacions interadministratives i dotarà d'uniformitat la concepció territorial.

No cal oblidar, per altra banda, que els consells de vegueria, com deia abans, substitueixen les diputacions provincials. Per tant, aquí, senyors diputats, senyores diputades, no hi ha cap superposició de noves instàncies en termes administratius com alguns interessadament volen donar a entendre.

No tinc cap dubte que la creació de les vegueries és un primer pas d'un viatge, d'un recorregut sense retorn; un viatge, un recorregut, que passarà obligatòriament per diverses reflexions, entre d'altres la del paper d'altres ens locals, com els consells comarcals, que resoldrem a més a més amb la Llei de governs locals.

Amb tot, la simplificació podrà ser encara molt més profunda, podrà ser encara molt més absoluta; dit d'una altra manera, la Llei de vegueries, de bracet amb la Llei de governs locals, suposarà, permetrà una important simplificació de l'Administració i per tant també una reducció notable de càrrecs electes. Per tant, la nova arquitectura institucional del país ens permetrà aquesta simplificació també del conjunt de l'Administració.

Ara bé, voldria deixar clar que aquest repte de reconfiguració de model territorial no és immediat, no és del matí a la nit, no és d'un dia per a l'altre, no pot ser immediat, i que el projecte de llei que avui proposem a consideració de la cambra n'és l'inici. El Projecte de llei de vegueries constitueix, per tant, una primera etapa d'un procés gradual que s'ha de completar, com deia, amb la Llei de governs locals i també amb la necessària col·laboració de l'Administració central pel que fa a la legislació estatal.

És així que l'Avantprojecte de llei de vegueries, tot desplegant el mandat de l'Estatut, concreta les dues naturaleses, les dues ànimes de la vegueria: el consell de vegueria, substitut de la diputació provincial, pel que fa als termes de la cooperació local, l'Administració local, en definitiva, i tot allò que això comporta, i, per l'altra banda, l'altra ànima, eh?, la demarcació veguerial, que utilitzem quan ens referim a la desconcentració dels serveis de la Generalitat en el territori.

És així que el projecte determina la creació de set vegueries i en un primer moment la constitució de quatre consells de vegueria: el de Barcelona, el de Girona, el de Lleida i el de Tarragona, i en una fase immediatament posterior, un cop aprovada la necessària modificació de la Llei orgànica del règim electoral general per modificar un desajustament en les circumscripcions, es constituirà el Consell de Vegueria de les Terres de l'Ebre, que no necessita cap tipus de modificació de límits provincials; posteriorment, i un cop aprovada la Llei orgànica de modificació de límits provincials, es constituïran el Consell de Vegueria de la Catalunya Central i el Consell de Vegueria de l'Alt Pirineu. A més, la llei estableix (*la Sra. Montserrat i Culleré diu: «I el Penedès, què?»*) d'una manera precisa els mecanismes per a la modificació, per a la supressió i per a la creació de noves vegueries, com molt bé apuntava ara mateix *in voce* la diputada Dolors Montserrat.

Senyores diputades, senyors diputats, avui s'inicia el tràmit parlamentari, però també, lluny del que es diu aquests dies per part de l'oposició, s'ha fet un important recorregut de debat previ; han estat dos anys intensos d'explicació d'aquesta proposta de model territorial, de nova arquitectura institucional del país, parlant amb les institucions, parlant amb les diputacions, amb els consells comarcals, els municipis, amb les seves entitats representatives, amb la Federació de Municipis de Catalunya, amb l'Associació Catalana de Municipis i Comarques. I cal dir que el consens en el model ha estat prou ampli.

Els recordo que, en el període d'exposició pública d'aquest avantprojecte de llei, dels més de mil ens locals que hi ha a Catalunya, entre diputacions, entre consells comarcals, entre ajuntaments, per part de les institucions públiques, únicament s'han presentat onze alegacions –de mil ens locals, onze alegacions– en aquest avantprojecte de llei. Convindran amb mi, per tant, que aquesta és una xifra, doncs, prou reduïda i que en el procés, en el període, en el tràmit parlamentari haurem de buscar entre tots, encara més, aquest consens per tal de poder presentar, finalment, i aprovar una llei de vegueries amb un suport amplíssim.

La vegueria, en definitiva, senyors diputats, senyores diputades, recupera una realitat històrica i geogràfica que permet superar la visió provincial de Catalunya i possibilita, al mateix temps, apostar per una dinàmica i una evolució del territori d'acord amb les modernes necessitats d'un país que es vol actiu, que es vol equilibrat, que es vol cohesionat, un país competitiu i alhora un país arrelat al territori, un país on tothom, visqui on visqui, tingui els mateixos drets i les mateixes possibilitats d'accés al conjunt dels serveis públics, com a garantia de benestar, com a garantia de desenvolupament dels nostres pobles i de les nostres ciutats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, venim des de Ciutadans a defensar aquesta esmena a la totalitat, aquesta esmena de retorn, que es podria dir, en aquest cas millor que mai; de retorn i de totalitat, aquesta esmena, perquè no estem d'acord ni amb el fons, ni amb el moment, ni amb la forma, és a dir, amb res. No estem d'acord amb res, des de Ciutadans, en aquesta llei, ni amb el moment de plantejar-la. I ara entrarem a veure per què presentem aquesta esmena, crec que prou justificada.

Parlant de prioritats, comencem pel moment. Vostès poden pensar que és el moment que els ciutadans de Catalunya –agafo paraules literals del conseller, que acaba de dir–..., «hauria de ser el primer objectiu de tots els catalans i de tots els partits polítics defensar un model territorial com el de les vegueries». Doncs, senyor conseller, jo no sé si..., de tots els partits polítics segur que no, perquè ja li dic que del meu no, però li asseguro que de la ciutadania, que sigui l'objectiu de tots els catalans tenir vegueries... Podem fer una consulta, ara que tenim la llei aprovada, podem fer una consulta als ciutadans i els preguntem si és prioritari per a les seves vides tenir un sistema del segle XXI aprovat com a sistema territorial; els ho podem preguntar. Jo no m'atreveixo a fer tampoc aquí de *Rappel*, eh?, podríem dir, no m'atreveixo a fer-ho; però sí que intueixo, per les prioritats que diuen les enquestes, per la situació que pateixen els ciutadans, que aquesta –i vostè ho sap i ho sap el president Montilla– no és una prioritat dels catalans. És una prioritat dels partits polítics que estan al Govern, i és una prioritat concretament del seu partit polític, de la Catalunya oficial, sí, d'aquest Parlament..., com a molt d'una part d'aquest Parlament, però no dels ciutadans de Catalunya. No intenti vendre vostè aquí, amb un discurs de proximitat, de democràcia, una altra vegada una prioritat per a vostè. Per tant, no és el moment de fer-ho, i els ciutadans no ho estan demandant, ni públicament ni als estudis que es fan i es formulen, ni tampoc és una necessitat per al dia a dia dels catalans.

Segon tema; qüestió de fons, millor que de forma, primer. Miri, aquesta llei, vostè parla que té un objectiu

que és més proximitat. I ho ha dit vostè, tampoc ho dic jo: «És un model que ha d'estar al servei...» –ho ha dit–, «un model territorial al servei del catalanisme polític.» Doncs, miri, ja tornem una altra vegada al debat d'abans. És que vostès haurien d'entendre que no tots els ciutadans són nacionalistes o catalanistes; n'hi han –i en som alguns, i en aquesta cambra n'hi han com a mínim alguns grups– que no ho som, i una part de la ciutadania tampoc ho és. Per tant, el model territorial ha de ser el model de tots els catalans, no el del catalanisme polític i de les seves preocupacions concretes, dels partits polítics que formen part d'aquesta endogàmia que es diu «catalanisme polític». No traslladi vostè els seus problemes o, millor dit, els seus interessos, la problemàtica, a la ciutadania. I parlarem després d'aquesta problemàtica que genera aquesta llei.

Per tant, aquesta llei té dos objectius per al tripartit. Primer, diferenciar-se clarament –vostè ho ha dit– d'Espanya, de la resta d'Espanya, com a model territorial. És un objectiu en si mateix. És a dir, algú diria: «Bé, però és millor o pitjor?» Tant és; tant és que sigui pitjor o millor, que funcioni millor o pitjor, l'important és no ser iguals. Per tant, nosaltres creiem que els catalans, més que diferents, hem de ser millors –més que diferents, hem de ser millors. I «millors» és funcionar millor i fer millor les coses. Aquesta és la forma d'entendre-ho de Ciutadans, almenys..., si és que ha d'haver-hi alguna diferència. Jo en tinc els meus dubtes, però si alguna hagués d'haver-hi o alguna ens caracteritza o ens podia caracteritzar és fer les coses millor, no fer-les diferents; perquè es poden fer diferents, com fa el conseller Saura, i fer-les molt malament. Per tant, no és qüestió de ser diferents, és qüestió de ser millors.

Per tant, vostès tenen com a objectiu, un, ser diferents, encara que sigui sent pitjors, i dos, repartir la gent dintre d'aquestes noves institucions, per quan vostès passin a l'oposició. És a dir, vostès volen crear aquest sistema, eh?, perquè ara les diputacions són més dels socialistes, els consells comarcals són més dels convergents, i ara els d'Esquerra necessiten un espai per reformular i reconfigurar-se, per si han de passar a l'oposició. I bé, doncs, les vegueries són una bona sortida. Doncs, miri, és una bona sortida per al seu partit, però per als ciutadans de Catalunya, que ho han de pagar, no és tan bona sortida. Per tant, si hem de parlar de reformular la proximitat dels ciutadans, no vesteixin vostès els seus interessos de partit amb la proximitat als ciutadans.

Perquè si volem parlar de proximitat en parlarem i hi estarem d'acord, senyor Ausàs. Miri, jo li plantejo ara des de Ciutadans quin model faríem de proximitat. Miri, el primer que faríem és no tenir 950 municipis, 41 consells comarcals, 4 diputacions, fusionar –o no, perquè depèn d'una llei orgànica– les vegueries i, ara mateix, tenir la Generalitat, l'Estat i la Unió Europea. Això és el que tenim ara mateix, eh? Aquestes són les administracions. Què formulem nosaltres, què volem proposar? Escolti'm, un sistema estatal, que poden ser les diputacions o no, ho decidirà l'Estat, no nosaltres –i, per tant, formulin vostès a l'Estat el que vulguin, formulin-ho vostès a l'Estat, que tenen alguns diputats al Congrés, i canviïn el sistema a les Corts, no intentin canviar-ho per la via de baix aquí a Catalunya, no és això, vagin

vostès a les Corts i canviïn el sistema que vulguin; un sistema de la Generalitat que tingui les seves delegacions del Govern, que tingui el seu sistema administratiu de la Generalitat –tenim una llei dels consells de govern local també per aprovar–, i un sistema municipal.

Pel camí tenim els consells comarcals, que molts ens preguntem per a què serveixen, i molts ciutadans també, no? Bé, doncs, parlem-ne: parlem si calen quaranta-un consells comarcals o els podem suprimir; parlem si és millor treballar per àrees funcionals, que no per consells comarcals; parlem si és millor crear àrees metropolitanes, que no crear consells comarcals. Però és que aquí es tracta de no tocar res del que s'ha anat acumulant i ara acumular novament les vegueries.

Per canviar el sistema provincial –ho ha dit vostè, senyor conseller, ho sap perfectament–, això depèn d'una llei orgànica de l'Estat. Vol posar vostè potes amunt un sistema que porta dos segles instaurat en un estat..., que hi han fórmules per canviar-lo. Nosaltres no som immobilitistes; jo no sóc defensor, ni el meu grup, de les províncies, no. Poden haver-hi sistemes millors. Parlem-ne. Però parlem-ne on toca parlar-ne, no des de Catalunya, que canviarem el sistema provincial de l'Estat; no podem, no tenim capacitat, no tenim competència, no seria legítim fer-ho. Per tant, vostè sap que depèn d'una llei orgànica de l'Estat, i és l'Estat qui pot determinar el seu sistema d'administració i, en aquest cas, d'administració territorial. Per tant, és una llei ja amb trampa d'entrada: volen canviar un sistema que no es pot canviar, i ho volen fer entrant-hi per darrere, amb aquesta Llei de vegueries.

Nosaltres sí que volem canviar les coses, sí que volem una administració més senzilla, una administració més àgil. Com? Finestretes úniques. Treballem amb consorcis, fem que en comptes de tenir tres finestretes en puguem tenir una amb un consorci Estat-Generalitat-municipis. Per què no? Els ciutadans demanen agilitat, les empreses demanen agilitat. Agilitat no és tenir tres finestretes en tres «xiringuitos» diferents, és tenir una fórmula de finestra única a què els ciutadans s'adrecin i facin tota la documentació, tota la tramitació; que treballin, en definitiva, d'una forma més àgil.

Miri, als Estats Units vostè sap que hi ha un sistema –i a altres països l'estan posant en marxa– de fins i tot obrir empreses en vint-i-quatre hores, de posar en marxa empreses en vint-i-quatre hores, amb finestretes úniques. Parlem-ne; parlem de modernitzar Catalunya. No m'agafi vostè el sistema del segle XII o del segle XVII, com són les vegueries. (*Veus de fons.*) Sí, no sé si ho sap, però és el segle XII, d'on parteixen les vegueries; això vostè ho sap millor que jo. Per tant, si parlem de modernitzar la Catalunya del segle XXI, finestretes úniques, sistemes àgils, les coses fàcils als ciutadans. I ens trobarem, conseller, ens hi trobarem, en aquesta línia. No ens trobarem en un sistema que depèn del catalanisme polític, que està al servei d'uns partits polítics i que no toca, com li deia al principi.

Per altra banda, vostès parlaven de la diferenciació, que hi fèiem referència al principi. Miri, n'hem parlat abans, a la llei anterior: per vostès, el sistema autonòmic, per vostès és simplement un instrument, eh? És un instru-

ment, no és en si un model de convivència, no és un model de trobada entre tots els ciutadans espanyols, i, per tant, l'utilitzen com a instrument per arribar allà on volen arribar, que és a la independència. Li ho he dit abans en l'altre debat: és legítim. El que no és legítim és que no ho diguin així, que utilitzin les institucions amb finalitats contràries a elles mateixes.

Vostès estan fent una mica, si em permeten l'exemple, com el Ferran Adrià fa a la cuina, no? –evidentment, el Ferran Adrià fa molt bona cuina–, que és desconstruir, eh? Vostès estan desconstruint un sistema per construir-ne una altre, això és el que vostès fan. Doncs, escoltin, deixin de desconstruir tant i construïm una mica, però construeixin escoles, carreteres, hospitals. Però deixin de desconstruir sistemes del catalanisme polític..., o al revés, desconstruir sistemes de l'Estat.

Hi insisteixo, hi ha un model, es pot canviar, de tot es pot parlar. Hi han unes normes per canviar el sistema provincial espanyol, se'n pot parlar. Porta dos segles, i es poden canviar les coses? Evidentment que sí, però no vestim les coses del que no són.

Amb aquest sistema de vegueries, a més a més, estem creant nous problemes; nous problemes, perquè només cal agafar..., que vostès no han estat capaços ni de posar les capitals. És a dir, vostès no han estat capaços ni de posar d'acord les persones que formen part de les vegueries suposades. Ha estat sempre com una mena de somni però que mai s'ha complert, no?, i que pot ser fins i tot un suplici per a molta gent a l'hora de trobar aquests consensos.

Mirin, aquí parla: «demarcació veguerial de l'Alt Pirineu i l'Aran». No sé si hi ha aquí el síndic d'Aran..., sí. No sé què pensa el síndic d'aquesta demarcació; penso que ja ho ha dit prou vegades i prou clar. Amb aquest sistema no està d'acord la gent de l'Aran, ni el síndic, que està aquí assegut. I què fan vostès si no troben un consens per fer una vegueria? Com poden plantejar una llei aquí que no té ni el consens dels seus propis diputats? Això és el que vostès estan fent. Tenim aquí la Catalunya Central; ja tenim aquí conflicte: on fiquem la capital de la Catalunya Central? I vostè ho sap, senyor conseller. Tenim el Camp de Tarragona amb el mateix conflicte. Tenim una situació on vostès han obert un meló que saben que està generant problemes.

La pregunta és: si saben que genera problemes, si saben que no és una necessitat prioritària avui dels ciutadans de Catalunya, si saben que no hi ha consens, per què porten aquí una llei com aquesta, en un moment, tot sigui dit, molt complex per a la ciutadania de Catalunya i per a aquest mateix Parlament, que està acabant una legislatura i que no trobarà possiblement aquests consensos? Vostès ho porten per complir amb aquest full de ruta que es diu «segon tripartit» i que s'ha d'acabar com sigui: malament, de mala manera, tard, però vostès han de portar aquesta llei. Així no es fan les coses, conseller. Si no hi han consensos no es pot fer la llei. Vostè parlava abans d'una llei que necessitava i que havia de trobar aquests consensos. Vostè sap que no els ha trobat; si ho hem vist, si és que s'ha vist, si s'han vist les declaracions de diferents parts de Catalunya i diferents responsables polítics que no estan d'acord amb el plantejament!

I jo li plantejo: no seria més fàcil trobar consensos per fer àrees funcionals determinades? Escolti'm, clar que nosaltres, des de Ciutadans, creiem que hi han parts del territori català que tenen circumstàncies determinades, evidentment. No a Catalunya, perdoni: a qualsevol part d'Espanya i del món, sempre hi han circumstàncies concretes, vull dir, no ens mirem el melic. És a dir, a qualsevol part del món hi han circumstàncies socioeconòmiques, culturals, de molts tipus, que fan necessari de vegades regular certes coses. Que tenim unes circumstàncies determinades a les Terres de l'Ebre? Parlem-ne. Que a l'àrea del Penedès hi ha unes necessitats econòmiques o socials que fan necessària una àrea funcional? En parlem. Que l'Aran té unes característiques i unes necessitats que no van amb la Llei de vegueries? Parlem-ne. Però parlem des d'un punt de vista pragmàtic, que serveixi els ciutadans.

Sap quina sensació tinc quan llegeixo aquesta llei? Que no és una llei al servei dels ciutadans. Els ciutadans estan al servei del seu model, aquí els ciutadans es posen al servei del model del tripartit. I això no és el que s'ha de fer, des del nostre punt de vista, en una llei. L'Administració ha d'estar al servei dels ciutadans, i no els ciutadans al servei dels interessos dels partits que estan a l'Administració. I aquest és el model, contrari, per tant, al que és la descentralització, en aquest cas, al que és la proximitat i la facilitat i agilitat de la mateixa Administració.

Nosaltres, lògicament, creiem que el moment no és oportú, que el contingut no està ni definit i que no hi ha prou consens per fer-ho, i, sobretot, hi insistim, si s'han de canviar les coses, canviem-les mirant cap endavant. Jo, sincerament..., vostè abans deia que estava..., com ho ha dit? –no recordo la paraula–, que estava obsolet..., bé, venia a dir que estava obsolet el sistema provincial. Doncs, escolti'm, miri que les vegueries, que són del segle XII..., no crec que siguin el millor instrument. Almenys les altres són del segle XIX, del 1803 o 4, si no m'equivoco..., 13, perdó, del 1813. Si són del 1813, per què ara resulta que hem d'agafar el sistema del segle XII com la panacea de solucionar els problemes de la Catalunya real?

Escolti'm, la Catalunya del segle XXI en què s'assembla al segle XII?, en què s'hi assembla? Ah!, que vostès miren enrere per justificar els seus drets històrics. Bé, però això no és problema dels ciutadans, això és un problema que tenen vostès políticament. Però no fiqui els ciutadans, eh?, en aquesta situació, com si aquestes vegueries fossin la prioritat. Jo insisteixo en la seva frase: «Tots els ciutadans de Catalunya haurien d'estar bolcats perquè el seu objectiu fossin les vegueries.» Doncs no, senyor Ausàs, si a vostè li agradaria que la Catalunya real fos així, no és així. Els ciutadans del carrer estan emprenyats no precisament per les vegueries, estan emprenyats per la situació econòmica, perquè no hi ha crèdit, per l'atur, perquè els costa arribar a final de mes, perquè no es fan bones gestions de les seves infraestructures, perquè volen governs més competents... Aquest és el debat que hauríem de tenir en seu parlamentària, i no de crear nous problemes.

Per tant, ens trobem amb la segona llei del dia –la segona llei del dia– que parla d'aquelles coses que no són

prioritàries per als ciutadans de Catalunya. Hem parlat de referèndums que vostès fan els caps de setmana, i ara parlem del model territorial del segle XII que vol posar el senyor Ausàs en marxa. Tot un símbol de modernitat, les vegueries són un símbol de modernitat per a Catalunya. Doncs, miri, nosaltres estem a favor d'àrees metropolitanes, d'àrees funcionals, de simplificació, de finestretes úniques, en definitiva, de la Catalunya moderna del segle XXI. I insisteixo que, si volen, ens trobarem en aquest camp, perfectament; no és una qüestió que hagi de ser ideològica. Vostès han portat això al camp ideològic, però no ha de ser ideològica, ha de ser un model territorial en què estiguem d'acord tots els grups de la cambra i els ciutadans se sentin més còmodes.

Per tant, jo els demano, i ho demanem, amb aquesta esmena a la totalitat, des de Ciutadans, i ja li ho vam dir al president l'altre dia, que es retorni, que torni, que es fiqui al calaix un altre cop aquesta llei, que trobin la fórmula d'arribar a consensos, que no busquem sistemes del passat, sinó del futur, i que anem cap a una Catalunya més avançada i més moderna, no cap a una Catalunya que mira amb el retrovisor.

Aquest model serà molt bo per al catalanisme polític, serà fantàstic per Esquerra Republicana, serà meravellós per la gent que pugui estar treballant en un futur i els càrrecs de confiança que hi hagin en aquestes vegueries, però li asseguro que aquest no és el model que millorarà la vida dels catalans. Vostè no ha dit en la seva intervenció una sola causa –una sola causa– on els ciutadans de Catalunya millorin la seva qualitat de vida amb aquesta llei, ni una sola causa, ni una, perquè sap que no n'hi ha ni una; és més, no n'han pogut posar ni a la mateixa llei, perquè és un esquema pràcticament per intentar portar el debat a aquest Parlament.

Acabo, senyor president. Vostès porten aquí una pilota perquè ens entretinguem una altra vegada. En comptes de parlar dels temes importants, ens tiren la pilota al pati: «Vinga, ara a jugar amb les vegueries.» Ja estem jugant amb els toros, ara juguem amb les vegueries; hem jugat un temps també amb les consultes independentistes, i vejam quina és la següent que se'ls acudeix.

Doncs, jo li plantejo que deixin de tirar pilotes al pati i comencem a fer les coses ben fetes. Els queda poc temps de govern, però intentin acabar aquesta legislatura treballant per a les prioritats dels ciutadans de Catalunya. I de veritat que, fins i tot des de l'oposició, si vostès ho fan i canvien les seves prioritats, els ho reconeixem; molts ciutadans ens demanen a tots, no només a l'oposició, als governs també, que donem prioritat a allò que és prioritat per als ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, per a la defensa de la seva esmena a la totalitat, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat una esmena

a la totalitat per diferents motius. Però sobretot, senyor conseller, aquesta llei s'ha fet d'esquenes al territori. No és pas una localitat; estem parlant d'autèntics conflictes, estem parlant de la voluntat majoritària de les comarques de l'Anoia, de l'Alt Penedès, del Baix Penedès, del Garraf, que volen constituir una vegueria pròpia; també la negativa de Vall d'Aran –i vull aprofitar per saludar des d'aquí el Pepito Calbetó, una de les persones que ha defensat més..., el gran defensor de la vegueria de la Vall d'Aran– a formar part de l'Alt Pirineu; el conflicte amb els municipis que ja s'ha anunciat a Tarragona i Reus per la denominació de la vegueria. Aquesta és la realitat amb la qual ha arribat el projecte al Parlament, amb un territori que no té clar cap a on s'aposta, cap a on es dirigeix el Govern. Aquesta és la problemàtica.

S'ha comentat quin és el model de les vegueries. Com ja se n'ha fet esment, utilitzem una estructura i un nom medieval per a una reivindicació històrica del catalanisme. Però, clar, senyor conseller, hem de pensar que l'organització territorial que ens planteja vostè va estar a Catalunya durant l'edat mitjana i moderna, del segle XII al segle XVIII, després del Decret de nova planta, de 1716. Nosaltres no mirem cap enrere, nosaltres volem una Catalunya que pensi en el futur.

I vostè ens ha dit que cap partit de tradició catalanista havia fet esment, havia agafat la bandera de les vegueries. Nosaltres li ho volem dir, el Partit Popular de Catalunya al programa del 2003 ja defensava les vegueries; el que passa, que no estem d'acord..., no amb les vegueries, no estem d'acord amb la divisió de vegueries que ens planteja el Govern, que és una cosa molt diferent.

Nosaltres considerem que vostès comencen la casa per la teulada, que vostès ens plantegen normes al Parlament de Catalunya que depenen de modificacions de lleis orgàniques al Congrés dels Diputats. Per què el seu grup parlamentari no ha plantejat aquesta proposta al Congrés dels Diputats, modifiquen les lleis orgàniques i després amb tota legitimitat ens ve al Parlament de Catalunya a plantejar aquesta llei? No ho fan perquè saben que no tenen cap possibilitat de guanyar-la. I aquesta és la problemàtica de Catalunya.

Nosaltres, des d'un punt de vista competencial i tenint com a marc, com a fil conductor la Constitució, no estem pas en contra de la formació de vegueries. És més, l'article 141 de la Constitució ja ens diu que es poden constituir noves formes d'organització territorial que suposin una agrupació diferent de municipis de la província, però sempre que no afecti l'àmbit provincial, els seus límits, la seva pròpia existència i sobretot tenint en compte el principi del respecte a l'autonomia.

La província és, doncs, amb el nou marc jurídic, un element existencial obligatori en tot l'Estat, i això no només pel fet que es constitueixi en una entitat local de l'autonomia pròpia, plena, sinó perquè a més la província juga el rol de permetre a l'Administració General de l'Estat organitzar i prestar els seus propis serveis en l'àmbit nacional. Article 141 de la Constitució.

En conseqüència, sembla que dintre d'aquest marc constitucional res impedeix a Catalunya de poder tenir una constitució d'altres formes diferents d'organització ter-

ritorial, com són les vegueries, però ho ha de fer sense alterar l'existència, la naturalesa i l'autonomia de les províncies. És aquí on radica la nostra principal oposició al projecte que ens planteja el Govern. En altres paraules, la província, com a tal, és intocable, en els termes dels límits territorials, i qualsevol modificació exigeix una llei orgànica, que és d'existència obligatòria.

Si el que hem de prendre de referència és l'àmbit estatutari, són els articles 90 i 91 de l'Estatut els que ens regulen la vegueria, i ho fan, de la vegueria, des d'un doble vessant: primer, com a administració territorial local, conjuntament amb els municipis i comarques, i també com a divisió territorial adaptada per l'Administració de la Generalitat per prestar els seus propis serveis. Aquests articles, els dos, estan recorreguts davant del Tribunal Constitucional pel Grup Popular, atès que consideràvem que la competència no estava desenvolupada de manera correcta.

Però és que són més els problemes que ens aporta el projecte de llei presentat pel Govern al Parlament. Com s'ha comentat, nosaltres considerem que en aquests moments no és la nostra prioritat perquè no és la prioritat pels ciutadans de Catalunya. En aquests moments, la crisi, la situació econòmica i la mateixa simplificació de l'Administració pública és una prioritat; els conceptes d'austeritat, de rigor manquen en el projecte. I no ens ofereix una sortida immediata, ens ofereix una sortida transitòria que depèn d'unes lleis orgàniques.

Per tant, vostès saben que en aquests moments el seu projecte de llei, encara que sigui aprovat, no pot aplicar-se, perquè depèn de la modificació de lleis orgàniques.

Per tant, en el final de la legislatura ens planteja una divisió territorial que no té cap tipus d'utilitat, perquè no pot aplicar-se i no contribueix a tenir una simplificació adequada dels recursos.

Austeritat i prioritat és la nostra manera d'entendre l'Administració pública, i no complicar i incrementar els costos econòmics. Podríem assumir una subrogació de les noves vegueries a les antigues diputacions provincials, sempre que això no impliqués un canvi de denominació, de la mateixa forma que existeixen diputacions forals, i evidentment la subrogació de les vegueries a les diputacions provincials es fes amb totes les seves conseqüències jurídiques, actives i passives, i per via de transferència, amb períodes transitoris més o menys llargs; en lloc de quatre diputacions, quatre vegueries.

Ens aborden els dubtes de constitucionalitat que poden aparèixer si es donessin en el projecte de llei dues circumstàncies..., tal com es donen dues circumstàncies concretes: com hem dit, no creen quatre vegueries, sinó que en creen set, i després hem de tenir en compte l'afectació en l'àmbit de la legislació electoral.

Respecte al primer, com abans hem dit, al crear set vegueries estan alterant els límits territorials, que res tenen a veure amb les províncies actuals; per tant, es fa una creació *ex novo* de dues vegueries més.

No es vol subrogar, es vol substituir l'actual divisió provincial per les vegueries a costa dels recursos que actualment sí que estan en mans de les diputacions provincials.

I aquí els volem fer una reflexió. Ha quedat clar que «subrogar» és un concepte jurídic, però «substituir» és un concepte polític. I aquí topem amb el vessant constitucional. Per tant, que les províncies tal com estan configurades són d'existència obligatòria està totalment reconegut a l'article 137 de la Constitució, i no es poden substituir. I, per una altra, que alterar els límits actuals de les províncies catalanes requereix una llei orgànica.

Respecte a l'altre aspecte que els deia, el de l'àmbit electoral, hem de pensar que en aquests moments la circumscripció electoral per a les eleccions a diputats i senadors prevista en els articles 68.2 i 69.2 de la Constitució..., el que preveuen és que la Llei orgànica de règim electoral, la LOREG, preveu les juntes electorals provincials; si vostès les alteren per set vegueries, doncs, no podria coexistir la legislació electoral amb la de divisió del territori.

També per a les eleccions a diputats al Parlament s'estarà a allò que disposa la normativa electoral autonòmica, que en aquests moments ens parla de les quatre províncies, no de set vegueries.

En conclusió, si el que hem de fer per defensar aquesta llei que està feta a esquenes del territori i que a sobre exigeix la reforma de dues lleis orgàniques..., és l'única sortida que veu l'Administració pública catalana per defensar els serveis dels administrats i donar-los proximitat, nosaltres pensem que s'estan equivocant.

Però també hi ha un criteri que ens preocupa i especialment en aquests moments, és que la divisió territorial de l'Administració, plantejada com a prestació de serveis, en l'esquema que ens presenten vostès, doncs, l'única cosa que fa és incrementar el cost econòmic.

En aquests moments, sense la Llei de vegueries, vostès tenen distribuïda l'actuació de l'Administració catalana en set àrees administratives, al capdavant de les quals hi ha un delegat territorial amb rang de director general que depèn orgànicament del Departament de Vicepresidència. A més, els diferents departaments en què s'organitza l'Administració disposen de les seves pròpies direccions de serveis territorials, al capdavant de les quals hi ha un director de serveis territorials per cada departament. Amb la qual cosa ens trobem que, si fem els números, el que suposa és que s'ha creat una administració totalment desmesurada, la qual cosa incrementa encara més la despesa pública. I per tant no cal que fem la Llei de vegueries, perquè vostès ja han desplegat tota la maquinària per crear aquesta Administració totalment carregada quant a càrrecs.

Per tant, si fem números, com dèiem, el cost que representa són set delegacions territorials, amb set direccions de serveis territorials, i ho hem de multiplicar pels onze departaments de la Generalitat. Això, sense la Llei de vegueries. Vagin sumant.

Nosaltres creiem que el projecte tal com està presentat no va cap a la línia de l'agilització i l'austeritat dins de l'Administració pública; el que suposarà és un increment de la despesa, i com s'ha fet esment ja per algun professor de dret..., que diu que hi ha una teoria de les organitzacions de tal forma que cada organització té una tendència expansiva a crear més òrgans de l'Administració. Aquest ha estat el full de ruta del Govern

tripartit, que ha fet una xarxa de càrrecs i de delegacions dels serveis amb l'excusa de la proximitat als ciutadans. Però és que els ciutadans no només volen proximitat d'alts càrrecs, el que volen és solucions i el que volen és que les polítiques tinguin una connexió amb les realitats del que necessiten.

És per tot això, perquè el moment no era l'ídoni ni és una prioritat per Catalunya, perquè vostès han fet la llei d'esquenes al territori i perquè suposa un cost econòmic que va en contra de la línia d'austeritat i de simplificació de l'Administració pública, que el nostre grup ha presentat l'esmena a la totalitat i demana el retorn del projecte, perquè es faci d'acord amb el territori, d'acord amb les lleis orgàniques i la legislació vigent i sobretot aplicant criteris de simplificació i d'optimització de recursos.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà puntualment a les quatre en punt, aquesta tarda, amb les preguntes al president de la Generalitat.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, els consellers d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Reprenem la sessió.

Si m'ho permeten, abans de formular les preguntes al president, celebrar que avui una persona torna a Catalunya, concretament la cooperant Alicia Gámez, que és una bona notícia i que ens n'alegrem, i que amb la mateixa intensitat que ens n'alegrem desitgem que els dos cooperants que encara no hi són, l'Albert Vilalta i Roque Pascual, tornin ben aviat sans i estalvis.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pla d'actuació establert prèviament pel Govern per a afrontar els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00332/08)

Senyor Rivera, pot fer la pregunta en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, aquests dies, lògicament, ha vingut una gran nevada a Catalunya, i hem sentit valoracions polítiques des del seu Govern que creiem que no s'adeqüen a la realitat de la Catalunya que els ciutadans han hagut de viure les darreres hores a la nostra comunitat autònoma.

S'ha parlat de «gestió eficaç» –paraules del conseller. S'ha parlat de responsables, sempre fora del Govern, tot i que vinculats al Govern, com és el servei meteorològic; vostès també han dit que la culpa era de l'empresa elèctrica... Però jo li pregunto a vostè, senyor Montilla: quin pla d'actuació va dissenyar el Govern de la Generalitat hores abans, dies abans d'aquesta nevada? Perquè si el divendres els ciutadans de Catalunya, pel servei meteorològic precisament, coneixíem que s'acostava aquesta nevada, la pregunta que ens fem tots els ciutadans és: el president del Govern, els consellers, es van reunir? Van fer un gabinet de crisi? Van plantejar aquesta nevada amb les dimensions i amb les realitats que mereixia? Van fer vostès un pla d'actuació on president, consellers, estaven implicats, o no?

Perquè jo crec que aquesta és la pregunta que molts ciutadans que han quedat atrapats aquests dies als seus cotxes, a les portes dels trens, dels metros, dels autobusos, volen que formulem. Per tant, jo li trasllado, senyor president, aquesta inquietud. Quina previsió havia fet el Govern de la Generalitat i quin pla d'actuació tenien previst? I, evidentment, aquest pla d'actuació ha fallat, però si el tenien previst i de quina manera.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, les previsions s'han fet d'acord amb el que diu la normativa vigent, que segurament vostè coneix.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, la veritat és que vostè, amb aquesta resposta, simbolitza com funciona el tripartit. És a dir, mirar cap a un altre costat, buscar responsables i parlar de legislació vigent. Sap què volen, els ciutadans? Que el seu president, el seu conseller, en comptes d'estar a les Illes parlant de l'Estatut d'autonomia, els seus responsables polítics, estiguin al capdavant de la gestió, i no que diguin que es remeten a la legislació vigent.

Jo li pregunto: es van reunir vostès el cap de setmana, com a responsables màxims polítics per afrontar una nevada d'aquest tipus? Doni'ls vostè aquesta resposta de la legislació vigent als 200.000 ciutadans que no han tingut llum, o als 5.000 que encara no en tenen. Digni'ls vostè

això als que van dormir al cotxe a les carreteres el dilluns a la nit. Com s'explica vostè, senyor president...?, que els ciutadans tenen el caprici...? Ho va dir fins i tot l'alcalde olímpic, el senyor Hereu, que va practicar aquests dies els esports d'hivern a la ciutat, amb el caos que va instal·lar a la ciutat de Barcelona. El seu propi alcalde del seu partit li va dir que no havien fet bé les coses.

Senyor Montilla, si vostè creu que mirant cap a un altre costat i culpant-ne l'elèctrica o el servei meteorològic n'hi ha prou, vostès sabran. Però els ciutadans de Catalunya han patit aquest dia el caos i el desastre que suposa no tenir un pla d'actuació, no tenir gestió i, sobretot, mirar cap a un altre costat, com sempre...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...i les culpes –acabo, senyor president– sempre són dels ciutadans, que agafen el cotxe, o de l'oposició, que pregunta què han fet vostès al Govern.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, no tenim per costum mirar cap a una altra banda, ni tampoc donar les culpes a ningú. Hem estat davant d'una situació i estem encara davant d'una situació que ha estat excepcional, en la qual les prioritats del Govern han estat: garantir la màxima seguretat a les persones; garantir també que tothom pogués tornar a casa o tingués un lloc per dormir en el seu moment; restablir els serveis més afectats... Excepte l'elèctric –excepte l'elèctric–, en vint-i-quatre hores els serveis estaven restablerts; les carreteres pràcticament obertes, totes, els eixos principals de comunicació; els serveis públics funcionant, excepte serveis que depenen en aquest cas de concessionàries que no són de prestació directa de la Generalitat; els serveis de sanitat, en alguns pobles en condicions precàries, certament, però funcionant.

Per tant..., i el Govern ha estat allà on calia, i el seu president, el primer. I escolti, això, agafar acudits, que si estava el conseller el dilluns al matí en un altre lloc... En el moment que va començar la tempesta, el conseller estava al seu departament i al Cecat, on jo vaig tenir també l'oportunitat d'estar, òbviament, on calia estar... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...i on calia estar el dia de la tempesta i ahir també, visitant les poblacions afectades.

Per tant, escolti, deixi vostè de fer acusacions sense cap fonament. Segurament és vostè el que no sap el que ha passat.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traspass de la inspecció de treball (tram. 317-00336/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, vull mostrar la solidaritat del nostre grup amb les persones que esperen la normalitat després del monstre meteorològic excepcional viscut (*forta remor de veus*), com l'ha qualificat avui a la premsa l'Alfred Rodríguez-Picó, i demanem que les empreses elèctriques, que haurien de tenir un major control públic, restableixin urgentment el servei a les persones, establiments i empreses afectades. No es pot tolerar que les elèctriques tinguin encara a les fosques milers de persones dos dies després.

El passat Ple es va aprovar la celebració d'una cimera de partits per donar resposta conjunta a la crisi des de la política i amb acords amb sindicats i empresaris, que es celebrarà divendres. Respostes conjuntes en què ahir Comissions Obreres i UGT deien que no hi ha lloc per a l'electoralisme, només per a la responsabilitat i les propostes. I nosaltres hi coincidim.

Una de les eines per fer front a la crisi és la inspecció de treball, traspasada recentment a la Generalitat, per garantir el compliment de la normativa laboral a Catalunya. President Montilla, el frau fiscal i l'economia submergida van en camí contrari per sortir de la crisi. L'economia submergida a l'Estat espanyol va suposar l'any 2008 el 23 per cent del PIB. Què està passant? Doncs, que hi ha empreses que la fomenten, quan es treballa sense contracte ni donar d'alta a la seguretat social, quan es treballa a jornada completa tenint un contracte a temps parcial, quan es fan treballs que no es facturen, quan es fan hores extres sense declarar, quan es treballa en una altra categoria diferent de la del contracte. I quines conseqüències té? Menys recaptació per a l'Estat i conseqüències per als serveis públics, més desprotecció per als treballadors i treballadores, i competència deslleial entre les empreses.

És per tot això, president Montilla, que per al nostre grup és tan important el traspass d'inspecció de treball, i volem conèixer la seva opinió.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, òbviament, la preocupació que vostè ex-

pressava jo la comparteixo, i a la vegada crec que és el moment també per, naturalment, donar les gràcies a totes les persones que durant aquests dos dies..., membres d'empreses dels serveis públics, treballadors públics, que han estat i que encara estan treballant per normalitzar una situació excepcional.

Dit això, i anant directament al tema que vostè em plantejava, el Govern treballa, com vostè sap, des del primer dia per consolidar i millorar l'autogovern de Catalunya, enfortint i promovent el nostre projecte com a país. El desplegament de l'Estatut ha estat i és una de les principals prioritats d'aquesta legislatura, i el balanç després d'aquest període és satisfactori.

Des de la seva entrada en vigor, el Parlament ha aprovat més de trenta lleis que enforteixen el sistema institucional de Catalunya, que amplien drets de la ciutadania i desenvolupen competències de la Generalitat. L'Estatut ha permès negociar i acordar un nou sistema de finançament, més equitatiu, més just i més solidari. També hem negociat i acordat la disposició addicional tercera de l'Estatut, amb una inversió històrica en infraestructures en l'horitzó del 2013.

El desplegament és la via també per ampliar el nostre autogovern, i en aquest sentit hem negociat i acordat amb la comissió bilateral dotze traspassos, que defineixen temes importants que deriven de l'Estatut: des de la titularitat del servei de rodalies, l'ordenació i la gestió del litoral, l'autorització del treball per a persones immigrants i, el darrer, la inspecció de treball.

Amb aquest darrer acord, la Generalitat es converteix en la primera comunitat que assumirà la competència sobre la inspecció de treball. Es traspassaran un total de 126 llocs de treball d'inspectors, 59 de subinspectors i 99 de funcionaris i personal laboral administratiu. La inspecció quedarà, per tant, integrada dins de la Generalitat en el marc de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, com vostè sap, i anirà acompanyada del reforç de les funcions de vigilància i control de la Generalitat en matèries de seguretat, de salut laboral, amb l'objectiu també de reforçar la tasca inspectora i contribuir a la millora de les condicions de treball i de seguretat i salut també dels treballadors.

En definitiva, senyor diputat, aquest traspàs ha estat una bona notícia, i estic convençut que contribuirà a millorar la qualitat del mercat de treball també al nostre país.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció del Govern per a afrontar els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00333/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, fa vuit anys Catalunya va patir una nevada que va col·lapsar els principals serveis públics del país. Vostè mateix, com a primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya, va declarar que el caos que aleshores va viure Catalunya posava de manifest una greu manca de previsió per part del Govern de la Generalitat.

Com qualifica l'acció del Govern pel que fa al temporal de neu que ha patit aquests dies Catalunya?

El president

Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com l'han qualificat alguns experts que citava precisament el diputat d'Iniciativa: com un fet excepcional, davant del qual el Govern ha fet el que calia, i també davant del qual els ciutadans han tingut un comportament exemplar. I, per tant, com un fet excepcional on hem fet el que calia, sempre millorable, com totes les coses, i on encara estem treballant, perquè la normalitat, com vostè sap, pel que fa referència al subministrament elèctric, i especialment a unes comarques de la demarcació de Girona, encara no s'ha recuperat.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Potser el senyor Picó, com a expert, faria millor tasca que la que fan alguns dels consellers del seu Govern, no? Potser s'ho hauria de plantejar.

Però, miri, senyor president, hem tingut 200.000 abonats sense llum, encara a hores d'ara molta gent està sense llum i sense calefacció a casa seva; 215.000 nens sense poder anar a classe; 23 carreteres tallades; milers de ciutadans –per cert, entre ells el director general de Protecció Civil– atrapats a l'interior de trens.

Senyor president, el que s'ha produït en aquest afer és el que es produeix sempre amb el seu Govern: manca de previsió, manca d'informació, descoordinació i, sobretot, senyor president, manca absoluta de responsabilitat. Vostès no poden fer com fan sempre: culpar el temps, culpar els llamps, culpar la neu, culpar l'aigua, culpar els conductors, culpar les companyies elèctriques, culpar França de tot el que passa a Catalunya. Senyor president, tothom, per vostès, és responsable del que passa a Catalunya, tothom menys els membres del Govern de la Generalitat.

I jo li pregunto, perquè vostè va anar a veure Red Eléctrica, a exigir que el servei es restablís de seguida, jo li pregunto, senyor president: qui controla Red Eléctrica? Vostè ho sap: el Govern Zapatero, el Govern del senyor Zapatero, de la senyora Chacón, del senyor Corbacho... (*Remor de veus.*) Sí, senyors –sí, senyors.

I jo li pregunto també, senyor Montilla: qui s'ha oposat a qualsevol millora de la xarxa elèctrica els darrers anys, ja sigui a la MAT, a la Sentmenat-Bescanó o a qualsevol millora de la xarxa que garantís un subministrament adequat a les comarques de Girona? Efectivament, els seus socis de govern –els seus socis de govern, senyor Montilla.

Miri, vostès ja no poden continuar enganyant els catalans. Tots hem patit i hem vist el que ha passat aquests dies i el que ha fet el Govern. Jo li llegiré una frase que no és meua, i obro cometes: «El Govern sembla incapaç de prendre precaucions en una situació que, com aquesta, estava anunciada amb prou antelació. Els problemes derivats per la nevada evidencien la descomposició del Govern català, que és incapaç de prendre mesures i deixa que empreses com FECSA-Endesa o les concessionàries d'autopistes continuïn gestionant les infraestructures de forma caòtica.» Li sona? Són paraules pronunciades pel senyor Joan Saura fa vuit anys.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Si vostè, senyor president –i acabo–, tingué el que ha de tenir, el senyor Saura no arribaria a divendres con a conseller d'Interior del Govern de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, li recordo que l'empresa que gestiona el servei de subministrament elèctric és FECSA-Endesa, li recordo que és una empresa privada i que la van privatitzar vostès. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Això per començar.

Però, miri, també he de dir que segurament estan fent el que poden, no els justificaré ara; hi he parlat, he tingut ocasió de parlar amb ells, tal com vostè ha dit, evidentment, perquè posin a disposició tots els mitjans per tractar de restablir el subministrament al més aviat possible. I això és el que estan fent, això és el que estan tractant de fer. I continuarem pressionant, perquè, si es baixa la pressió, segurament no ho faran amb el ritme que ho haurien de fer.

Miri, a mi em preocupa especialment..., sap, vostè, en aquest moment el que em preocupa? Em preocupa la gent que està sense llum, la gent que no té calefacció, les ciutats, com vaig tenir l'oportunitat de visitar ahir a la nit, algunes d'elles, sense llum, amb gent treballant. Això és el que em preocupa, i per això, els ciutadans certament. I per als ciutadans hem estat treballant; no faré un llistat de tota la gent que ha estat treballant i totes les accions que s'han pres, per contestar a les acusacions simples, reduïdes, banals, que acaba de fer el portaveu del Partit Popular.

O sigui, que la culpa és de... Jo he dit que la culpa sigui exclusivament de les elèctriques? Les torres que hem vist i que veiem caigudes, són culpa...?, de qui són?, del Govern? Són culpa del Govern? Els quilòmetres de cable que hi ha a terra, són culpa del Govern? Són culpa del Govern, escolti? (*Remor de veus.*)

Si us plau, si us plau...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Faci una intervenció una mica més seriosa, perquè evidentment amb això no va enlloc.

El president

Té la paraula en nom del... (*Remor de veus.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 i sobre les mesures previstes pel Govern amb relació al subministrament elèctric un cop restablerta la normalitat (tram. 317-00335/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor president, aquests darrers dies hi ha hagut un temporal que podem qualificar d'excepcional, que ha afectat múltiples serveis. N'estem parlant en aquesta sessió de control. Però, per començar, no perquè no sigui la funció que tenen assignada ho hem de deixar de dir. Deixi'm que des del meu grup felicitem el servei públic excel·lent que els mitjans de comunicació públics de Catalunya TV3, 3/24, Catalunya Ràdio i la resta d'emissores de la Generalitat i de la resta de servidors públics han fet d'informació a la ciutadania i de comunicació.

Deixi'ns dir, també, que l'objectiu, des del primer moment, pel nostre grup, ha estat també el restabliment de la normalitat en comunicacions viàries, ferroviàries, electricitat, que les persones estiguessin en lloc segur, que els infants poguessin tornar a les escoles i que es reprengués l'activitat econòmica.

I, certament, s'ha anat restablint parcialment la normalitat, però encara queda xarxa elèctrica per restablir i gairebé quaranta mil alumnes sense anar a escola, majoritàriament a les comarques gironines, però no només a les comarques gironines. I, per cert, a diferència del que deia el PP, vull insistir que els problemes han estat en la xarxa de distribució elèctrica i en la configuració de la xarxa, no en la molt alta tensió.

Red Eléctrica i FECSA-Endesa han hagut de presentar, i han presentat, perquè així ho marca la Llei de garantia del subministrament elèctric, un pla d'actuació

davant d'incidències. Aquest pla ha d'incloure prioritats d'actuació per al restabliment del servei, mitjans alternatius de subministrament comarcals, informació a clients, ajuntaments, Generalitat, grup electrògens disponibles, quines subestacions mòbils hi ha que es puguin connectar.

Quan s'hagi restablert la normalitat, president, és imprescindible avaluar el grau de compliment d'aquests plans d'actuació de contingències de les elèctriques i l'estat de les torres i de la xarxa de distribució. Si cal, president, el nostre grup demanarem que compareguin en el Parlament les elèctriques, un cop passi tot, per mirar d'esclarir-ho.

Però nosaltres també valorem positivament la seva ocupació pel restabliment del corrent elèctric i la seva visita a la seu de FECSA-Endesa per tal d'accelerar-ho. Ara, després, ho reitero, caldrà fer valoracions, perquè calien d'immediat i calen grups electrògens i fonts auxiliars alternatives per restablir el corrent elèctric.

President, quina previsió tenen de retorn total a la normalitat i quines actuacions d'avaluació i canvis que calguin seguirà el Govern un cop restablerta aquesta normalitat?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament moltes persones han viscut aquests dos dies moments d'angoixa, i comprenc el malestar que als afectats de la nevada hagi produït, que la nevada hagi produït a tots aquells que s'han vist atrapats enmig de la nevada, o hagin sofert incomoditats, o hagin hagut d'esperar hores per tal que algú vingues a socorre'ls. Penso en especial, i ho he dit abans, en els milers de ciutadans que encara pateixen problemes per al ple restabliment elèctric, a l'Alt i el Baix Empordà i a la Selva, especialment, com vaig poder constatar ahir personalment en la meua visita, no?

Aquesta excepcional situació ha posat en evidència, també, un cop més, la insuficiència o la insuficient xarxa elèctrica de les comarques gironines, i alhora també la importància i l'oportunitat del Pla de l'energia.

Caldrà veure, vostè ho diu, i analitzar amb calma si l'excepcionalitat del temporal explica completament el que ha passat a les línies de transport i distribució, si hi ha responsabilitat en el servei que ofereixen les empreses; temps hi haurà per exigir-les. Però ara vull que tots els esforços dedicats i concentrats estiguin en el restabliment immediat del servei, i després en les compensacions que calguin a les persones que hi tinguin dret, tal com també, evidentment, en són coneixedores les empreses.

Miri, les comarques gironines són pràcticament les úniques també de tot l'Estat espanyol que no tenen una línia de quatre-cents que asseguiri la qualitat del servei elèctric, la garantia del servei elèctric. Miri, la MAT que s'està construint no és l'única solució als problemes que

hem viscut en les darreres hores, però, també ho he de dir, sense ella els problemes han estat més grans, també.

Millorar la garantia i la seguretat en el subministrament, mallar més la xarxa és una necessitat, senyora diputada, perquè Catalunya com a país no pot estar exclusivament condicionada, en aquest cas tampoc, per les demandes individuals, perquè ens calen decisions de conjunt, de país, col·lectives per fer front al futur, perquè un país de drets sense deures no és possible, i sense esforços i sacrificis i renúncies, tampoc.

I, per tant, ara tot l'esforç, per tractar de recuperar el subministrament i recuperar la normalitat.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Després ja parlarem d'aquests temes pendents a què vostè feia referència i d'alguns a què jo també he de fer referència.

Moltes gràcies.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves expectatives amb relació a la cimera dels representants del Consell d'Institucions de l'Acord Estratègic i dels grups parlamentaris (tram. 317-00334/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons... (*Veus de fons.*) La senyora Rocío Martínez-Sampere; disculpi, així m'ho havien anotat.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Molt honorable president, al passat Ple vàrem poder debatre sobre el repte simultani que té plantejat Catalunya, que ha de fer front a la crisi econòmica i a la vegada ha de fer front a la pèrdua de competitivitat, i també vàrem poder debatre com el Govern està treballant per aquest doble repte: a través de polítiques de suport a empreses i famílies, a través de més inversió que mai, sobretot en educació i formació, i a través de l'aposta estratègica per la transformació de la nostra economia, amb instruments tan importants com són l'acord estratègic, que ja ho saben, que és la columna vertebral de la nostra política econòmica.

En aquell mateix Ple vostè va oferir, i tots els diputats i diputades d'aquesta cambra vàrem votar, celebrar una cimera entre els grups parlamentaris i tots els signants d'aquest acord estratègic.

Nosaltres, des del Grup Socialistes, esperem que demà passat tots els grups parlamentaris, per responsabilitat, exercim el mateix compromís que el Govern i els agents

socials i econòmics han demostrat al llarg d'aquests anys al voltant de l'acord estratègic. A més a més, creiem que la majoria dels catalans i catalanes esperen el mateix.

Però avui ens agradaria saber, president, què és el que n'espera vostè de la cimera d'aquest divendres com a president de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, fa tot just dues setmanes vàrem celebrar un ple extraordinari per parlar de la crisi econòmica i de les mesures que calia prendre per fer-hi front, no?

També en aquell Ple vàrem aprovar una resolució que instava celebrar una cimera entre el Consell d'Institucions de l'Acord Estratègic i els representants dels grups parlamentaris, amb representació al Parlament de Catalunya; una cimera amb l'objectiu d'actualitzar les mesures que conté l'acord i, si s'escau, d'ampliar-les, d'establir prioritats, tenint en compte el context econòmic actual.

Doncs, bé, en compliment de l'esmentada resolució s'ha convocat una reunió el proper divendres, amb un objectiu, que és establir uns objectius i una posició comuna per lluitar contra la crisi a fi de reforçar la unitat dels agents que intervenen en aquesta tasca.

El Govern espera que en la reunió es reforci la vigència de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, com a full de ruta per sortir de la crisi; establir una sèrie de línies d'impuls prioritàries per sortir d'aquesta situació, i assolir un consens sobre aquelles actuacions que a nivell estatal puguin ajudar per millorar la competitivitat també de l'economia catalana.

Sóc plenament conscient de les dificultats que té intentar arribar a acords entre tots, però crec que l'esforç val la pena. Estic convençut que lluitarem millor contra la crisi si divendres aconseguim sortir de la cimera amb un enfocament i amb una estratègia comuna.

Per això jo crec que és la meva responsabilitat també fer una crida a la responsabilitat de tothom, de les formacions polítiques parlamentàries, dels agents socials i econòmics. Els ciutadans volen acords i no discrepàncies. Hem de fer tot el possible perquè això sigui així. I, per tant, tots –tots– hauríem de ser capaços de deixar de banda els interessos de part i arribar a acords que els ciutadans de Catalunya ens reclamen. Confio que tots sabrem estar a l'alçada.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la capacitat d'autocrítica i de millora del Govern arran de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00337/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, de la darre-ra nevada han passat efectivament vuit anys; d'aquests vuit anys, set anys són de governs tripartits. No s'ha avançat gens, gens ni mica, en vuit anys: carreteres i ferrocarrils col·lapsats, frontera tancada, pobles aïllats, milers de persones atrapades i colgades, col·legis i universitats tancats encara avui, polígons industrials aturats, caos avui encara a les comarques gironines, col·lapse en el subministrament elèctric; avui cent mil persones encara sense subministrament; evoluciona i ara ja no només el sense llum: el sense telèfon i ja cap al sense aigua, senyor president. Amb un silenci clamorós, per cert, d'algú que ens va garantir l'any 2006 que el tripartit resoldria el subministrament elèctric, com a conseqüència de la fallida de Barcelona: el conseller Castells. Ho recorda?

Tot això, senyor president, amanit amb un dèficit de comunicació i informació greu del seu Govern, dèficit cap a la gent i cap als alcaldes i alcaldesses. Estaven avisats amb molta antelació. Senyor president, vostès reaccionen tard, i quan ho fan gesticulen i sobregeciculen per tapar les seves mancances. Reaccionen, com és habitual, buscant culpables: culpables el servei de meteorologia, culpables FECSA, culpable França, culpable el 2001, culpable la gent. Vostè creu que el conseller Saura ha de renegar la gent del país?

Però de manera sorprenent, senyor president, hem escoltat una valoració del Govern que deia que la reacció ha estat positiva i satisfactòria. Ha dit vostè aquest dematí: «El Govern ha actuat bé»; ara mateix acaba de dir: «Hem fet el que calia.»

Senyor president, altra vegada cap autocrítica? Ni una sola? Cap capacitat de millora, senyor president?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, jo no he caigut mai en la temptació de dir que tot ho hem fet bé i que en comparació ho hem fet millor que altres; de mi no ho deu haver escoltat.

El que li puc assegurar és que hem treballat amb tots els nostres recursos disponibles, amb tots; que hem mobilitzat totes les persones i responsables polítics i tècnics; que ens hi hem dedicat a fons; que el Govern estava on havia d'estar, començant pel seu president.

Que hi ha coses a millorar? Segur que sí, escolti, segur que sí, però no hi ha hagut ni desídia ni falta de

dedicació, de cap de les maneres. Amb nosaltres, no, senyor diputat.

El president

El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, veig que no n'acabem d'aprendre –no n'acabem d'aprendre–, normalitzar la vida de la gent hauria de ser la seva primera i única prioritat, la seva i la del seu Govern, que s'ha dedicat a buscar culpables on no eren.

Sembla, senyor president, i vostè ho entendreà, perquè ho acaben de manifestar ara vostè i els grups que li donen suport, que en el tripartit tot és excepcional –tot és excepcional–: ho és la sequera, ho són els focs, ho són les ventades, ho són les nevades... (*Remor de veus.*) Despertí, senyor president, som a l'any 2010 i el país és de potes enlaire. Despertí's! (*Persisteix la remor de veus.*) Expliqui el que vulgui, senyor president...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...expliqui el que vulgui, senyor president, l'escoltarem amb atenció. Però, preguntí's per un moment –preguntí's ho per un moment– per què el Govern tripartit genera la fatiga que genera.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Això és conseqüència que en el dia a dia vostès no donen la talla i en els moments en els quals haurien...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...vostès, de reaccionar, el seu Govern i vostè, senyor president, no estan a l'alçada.

El president

Senyor president, té la paraula

El president de la Generalitat

Bé. A part d'escoltar, senyor diputat, les seves desqualificacions, li diré el que hem estat fent: hem desplegat més de set mil mossos i més de mil bombers, s'han atès més de cinquanta mil trucades.

Escolti, a les vint-i-quatre hores totes les vies importants del país estaven obertes i transitables, totes –totes. Quaranta-vuit hores després, què queda pendent? Un servei que depèn d'una empresa privada, que..., no és una crítica, està fent els esforços..., els esforços, ho

suposo, necessaris per restablir el funcionament i la normalitat. És el que han de fer, és la seva obligació, eh? Però hi ha, evidentment, coses que vostè no pot atribuir, de cap de les maneres, amb aquest menyspreu amb què ho fa normalment, menyspreu cap al Govern, senyor diputat, quan... Escolti, vol que li recordi en determinades èpoques una comarca sencera quants dies va estar sense llum? (*Veus de fons.*) Un diputat que és darrere seu li ho pot respondre... (*veus de fons*), més de set dies. (*Remor de veus.*)

El president

Passem a les preguntes al Govern. La primera...

Pregunta

al Govern sobre la modificació del Pla territorial metropolità de Barcelona (tram. 310-00396/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la illustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, amb relació a la modificació del Pla general metropolità de Barcelona i més concretament a l'afectació que té a la comarca del Vallès Occidental. Aquest pla regula els nuclis i àrees urbanes, així com els nous assentaments urbans en sòl urbà, sòl urbanitzable i sòl no urbanitzable; també ho fa amb les xarxes viàries i ferroviàries.

La proposta de Pla territorial metropolità de Barcelona afecta de forma important diversos municipis del Vallès, i implica molts canvis si la seva execució es porta a terme tal com ha estat dissenyat. Un dels municipis que es veu més afectat és Palau-solità i Plegamans, que podria passar de ser un poble de catorze mil habitants a triplicar, pràcticament, la seva població.

Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat sobre aquest nou Pla territorial metropolità de Barcelona?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Miri, el projecte de Pla territorial de la regió metropolitana de Barcelona, l'avantprojecte, es va sotmetre a informació pública i institucional el 28 d'abril de 2008; el projecte de Pla territorial de la regió metropolitana de Barcelona es va aprovar inicialment el 22 de maig de 2009. En tots dos tràmits, l'avantprojecte i el projecte recollien un conjunt de propostes respecte als espais oberts, els assentaments urbans, les infraestructures amb caràcter general i sense incidir en allò que haurien de ser les determinacions del planejament municipal o del Pla general metropolità i la seva corresponent revisió.

I ara, un cop ateses o analitzades les alegacions, un cop hàgim rebut la documentació del Departament de Medi Ambient i Habitatge per la resolució ambiental, serà sotmès a l'aprovació provisional i a l'aprovació definitiva amb el criteri de fer una ordenació al més sostenible i al més equilibrada possible.

I ja li puc assegurar que no és veritat que, en les previsions del Pla territorial de la regió metropolitana de Barcelona, Palau-solità i Plegamans pugui triplicar la seva població.

El president

Senyora diputada, per repreguntar.

La Sra. García i Rodríguez

Senyor conseller, una plataforma creada per aquesta polèmica ha presentat diverses alegacions al pla territorial, i, per cert, encara esperen resposta. Voldríem saber també, senyor Nadal, si els pensen contestar. Es tindrà en compte el seu desacord en la redacció final d'aquest pla territorial? Els terrenys qualificats per a aquest pla territorial com a verd preventiu, és a dir, susceptibles de ser urbanitzats, seran reduïts realment de manera important en la redacció final d'aquest pla?

Senyor conseller, amb aquesta provació de la modificació del Pla territorial metropolità el Govern de la Generalitat imposa decisions que haurien d'estar consensuades amb el territori. Ha mancat un procés de participació ciutadana per conèixer realment les opinions dels directament afectats per aquesta nova distribució territorial. Hi ha una voluntat en alguns d'aquests municipis del Vallès de contenir el creixement urbanístic mantenint els models actuals i fugint, per tant, dels tipus més urbans que incrementen la densitat d'habitatges.

Els demanem que reflexionin sobre el que suposa el creixement desmesurat que hi haurà en les àrees de desenvolupament estratègic, tal com planteja aquest pla territorial. A més, entra en contradicció, moltes vegades, amb els mateixos plans d'ordenació urbanística municipals.

Sabem, senyor Nadal, que aquest Parlament no té competències per aprovar aquest pla, sinó que és el mateix Govern de la Generalitat el que l'aprovarà, com vostè acaba de dir, després d'haver-lo presentat fa ja vuit mesos en la seva aprovació inicial. Sorprèn, també, que pretenguin fer-ho a les acaballes de la legislatura i sense tenir el consens necessari.

La modificació del Pla territorial de Barcelona no s'ha dissenyat en funció de les necessitats de cada territori, sinó que està fet sense preveure les massificacions que es poden produir de forma descontrolada, com també és el cas del municipi que he anomenat.

Els centenars d'alegacions que s'han presentat des de diferents associacions, entitats, plataformes i partits polítics sense que hagin tingut cap resposta del Govern de la Generalitat demostren...

El president

Senyora diputada...

La Sra. García i Rodríguez

...-acabo, senyor president-, demostren el poc debat que hi ha hagut amb els diferents municipis afectats. Només els demanem que s'ho pensin, que es replanteixin la seva aprovació definitiva...

El president

Senyora diputada...

La Sra. García i Rodríguez

...i, en qualsevol cas, que es tingui en compte el que representarà per a moltes ciutats de l'entorn de l'àrea metropolitana.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo només li demanaria que analitzés una mica minuciosament quin és el procediment i el tràmit, com s'analitzen les alegacions i com es contesten, i com, si encara no s'ha entrat en el tràmit de l'aprovació provisional, no es poden haver contestat. La resposta a les alegacions és l'acceptació o no en el tràmit de l'aprovació provisional.

En el cas de la plataforma que vostè esmenta, de les quinze alegacions presentades, set hauran sigut acceptades; altres hauran sigut acceptades parcialment, i cinc, com a mínim, hauran sigut rebutjades.

Però, on és el consens? Amb la plataforma?, amb les plataformes?, amb l'ajuntament?, amb els ajuntaments? Qui mesura?, qui té el termòmetre del consens?

I, per tant, jo li puc assegurar una última cosa: hi ha una por absolutament injustificada, que és que els sòls de protecció preventiva i els sòls de protecció especial són, tant els uns com els altres, sòls no urbanitzables. I, com el seu nom indica, llevat que algú els volgués...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...requalificar no poden ser, mai, utilitzats per al creixement urbanístic ni de Palau-solità i Plegamans ni de cap altre municipi de Catalunya, i el contrari seria...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...especulació.

El president

Pot formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la repercussió de la quota corresponent a la investigació de residus de la taxa per activitats de control i inspecció sanitària en escorxadors, sales d'especejament i altres establiments alimentaris subjectes a control oficial (tram. 310-00398/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Carmel Mòdol...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Honorable consellera, sé que pot semblar un toc de singularitat formular una pregunta sobre ramaderia i taxes i que l'acabi respondent la consellera de Salut. No és el cas, procuraré explicar-me.

A les acaballes de l'any 2007 i després d'una sèrie de reunions amb els sectors de la ramaderia del nostre país, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va decidir impulsar una modificació en la taxa per a activitats de control i inspecció sanitària en escorxadors; modificació que consistia, bàsicament, a definir de forma inequívoca quin era el subjecte passiu contribuent que havia de satisfer la taxa. Aquesta iniciativa va ser, també, recollida pels altres grups que donen suport al Govern i el Departament d'Agricultura.

Finalment, la modificació proposada es va incloure en la Llei 17/2007, de 21 de desembre, de mesures fiscals i financeres. Fins llavors, es donava la circumstància que els escorxadors repercutien la taxa esmentada sobre els ramaders. En la modificació aprovada queda clar que la taxa l'ha de satisfer l'escorxador i no el ramader. La realitat, però, ha estat que una part dels escorxadors han continuat repercutint la taxa als ramaders, fins i tot, després de les denúncies presentades per alguns dels afectats.

El 28 de l'XI del 2009, i a demanda de diferents associacions de productors i dels sindicats agraris, la Direcció General de Tributs va emetre un dictamen en què les seves conclusions recollien literalment: «En els supòsits en què l'escorxador esdevé propietari del bestiar no hi cap la repercussió de la quota corresponent a la investigació de residus per no estar prevista en la llei. Només es permet aquesta repercussió en els anomenats casos de maquila, en què el ramader o un intermediari porta el bestiar a l'escorxador i continua essent-ne el propietari.

Avui, honorable consellera, hi ha molts ramaders que estan seguint aquesta sessió, i són sabedors, des de ja fa molts mesos, que no han de suportar la taxa esmentada. Però avui encara hi ha escorxadors que la repercuteixen sobre els ramaders de manera directa o utilitzant el subterfugi de consignar en la liquidació un descompte amb la denominació «servei d'inspecció», sobre al qual, a més a més, apliquen un IVA que, incomprensiblement, pot anar del 7 al 16 per cent, i que creiem que respon a la intenció de rescabalar-se sobre la taxa que amb posterioritat han de liquidar al departament que vostè dirigeix.

No cal que li ho digui que són a bastament conegudes les dificultats per les quals ha passat el sector productor de carn del nostre país en els darrers exercicis. Clarificar

i fer complir la legalitat en una qüestió com la que avui tractem dona als nostres ramaders una mica de liquiditat i molta confiança; totes dues absolutament necessàries en les circumstàncies actuals.

En aquest sentit, honorable consellera, li demanem el capteniment del...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...seu departament sobre la qüestió plantejada i quines són les actuacions dirigides als escorxadors per tal que compleixin la llei i no continuïn repercutint la taxa.

El president

L'honorable consellera, la senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no és estrany que contesti jo, perquè també em toca garantir..., o als professionals sanitaris la seguretat alimentària, com vostè sap molt bé.

Compartim i hem tingut moltíssimes reunions, perquè el sector de la carn, el sector carni de Catalunya, és un dels sectors econòmics més importants, amb una facturació anual –m'ho recordava, ara, el conseller Llena– a l'entorn dels 5.700 milions d'euros, i és un dels sectors exportadors, que exporten el 30 per cent dels 230 caps de bestiar, 230 milions de caps de bestiar sacrificats en un any a Catalunya.

Per tant, vostè sap la gènesi d'aquesta taxa, la coneix perfectament. La gènesi és una matèria regulada per la Unió Europea mitjançant un reglament comunitari d'aplicació directa, a més de compliment ineludible. És més, la mateixa Unió Europea tutela molt de prop la recaptació de taxes i recentment ha auditat aquest requisit legal. Per tant, l'incompliment posaria en perill la competitivitat.

Nosaltres el que fem, per descomptat, és demanar que liquidin la taxa, que està totalment establerta, doncs, als escorxadors, que són els que han, doncs, de finançar o pagar. El cost..., perquè vostès vegin el cost de què estem parlant, anual, l'any passat, el 2009, va ser de 5,8 milions d'euros. Ells no poden repercutir, com vostè molt bé ha dit, la taxa als ramaders que porten el bestiar a sacrificar, excepte aquest cas que també després comercialitza la pròpia carn de bestiar.

Per tant, és un conflicte entre privats, que vostè sap que ha d'anar..., en tot cas, pot anar a justícia, però nosaltres, no pot ser d'una altra manera, els diferents departaments implicats –el Departament d'Agricultura, el Departament d'Economia i el mateix departament– hem fet una nova circular, aquest mes de gener, per recordar-los que no poden repercutir la taxa als ramaders, i que, per tant, això..., que no pot ser fruit d'una inspecció directa, perquè a nosaltres ens liquiden la taxa, però sí, per descomptat, indirectament ho seguirem.

Per tant, aquí es tracta que entenguin que no es pot repercutir en un moment en què, tot i que el sector va bé..., el sector de la carn va bé, senyor diputat, és un dels sectors més anticíclics, i el tema és que, evidentment, no a tothom li va bé igual. I, per tant, som molt conscients que la repercussió d'aquesta taxa en el sector productor, en el sector ramader primari, podria tenir greuges en un sector que té dificultats a vegades de preus, o més inestable. Però sàpiga que hem fet i estem fent moltíssimes reunions amb tots els sectors.

Crec que no hem d'intentar confrontar el sector industrial de l'escorxador amb el sector del ramader. Al contrari, eh? Crec que hem de posar-los d'acord perquè cadascú faci el que ha de fer. I que, per descomptat, doncs, nosaltres el que cobrem és la taxa al mateix escorxador.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els mecanismes per a afrontar la morositat a les administracions públiques (tram. 310-00400/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, ens agraria conèixer quins són els mecanismes que el Govern implantarà per tal de reduir la morositat de l'Administració pública, i, més concretament, quins motius té el seu Govern per no acceptar la proposta de Convergència i Unió que demana que l'Administració pagui a trenta dies als seus deutors.

Gràcies.

El president

El molt honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances...

El conseller d'Economia i Finances

Sí, molt honorable senyor president, senyora diputada, el Govern és perfectament conscient de la preocupació que existeix en general pels problemes de la morositat, morositat del sector privat i també de les administracions públiques, i és lògica, està justificada, especialment quan hi ha dificultats. Tan gran és la consciència del Govern d'aquesta preocupació, que ha aconseguit reduir la morositat a l'Administració de la Generalitat des de 345 dies, que és el termini en què es pagava l'any 97, a 77 dies l'any 2009, de manera que entenc que vostè s'interessi per quins mecanismes ha implantat el Govern per aconseguir-ho. Sens dubte és fruit d'una sana curiositat cultural i de l'ansia d'aprendre, perquè en aquesta matèria si algú no pot donar lliçons són les persones que van donar suport al Govern de Convergència i Unió.

El president

Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. No he dit pas que no ho facin, però no fan prou. Mirin, vostès en aquest Parlament van rebutjar la proposta de Convergència i Unió de pagar a trenta dies, i vostès mateixos, el PSC, seran els que la setmana que ve votaran a favor d'aquesta mesura al Congrés espanyol. Són vostès, el PSC, els que viuen en una gran contradicció. Ens acusen a Convergència i Unió contínuament de no tenir la mateixa voluntat de pacte aquí i a Madrid, però això no és cert, perquè són vostès els que fan aquest doble joc.

I, si no, expliqui'm com pot ser que si Convergència i Unió presenta les mateixes mesures econòmiques aquí i a Madrid, vostès aquí van votar fa quinze dies en contra de pagar a trenta dies i, en canvi, a Madrid votaran que sí. És aquesta, la mà estesa del president Montilla? Són els dobles discursos buits de continguts? Perquè, miri, fins avui nosaltres hem presentat moltes propostes en aquest Parlament, moltes, i han sigut vostès els que no les volen acceptar.

I un altre aspecte: el president va dir fa quinze dies que vostès pagaven a 87 dies, a 86, però em sembla que fan una mica de trampa, perquè, escolti'm, des d'on comencen a comptar, vostès? Des que hi ha la certificació d'obra, des que a una persona se li dona un ajut o des que vostès donen l'ordre de pagament? Perquè, clar, una petita empresa, o una empresa, pot haver acabat l'obra i vostès tenir entretingut l'expedient vuit mesos, entre un departament i l'altre, fins que vostès no donin l'ordre de pagament. I, mentrestant, les factures fa mesos i mesos que tomben.

Saben que la Generalitat deu uns 7.000 milions d'euros a les petites i mitjanes empreses i als autònoms? Saben què suposa, això? El tripartit té el calaix ple de factures per pagar. I, si no, justifiquin com pot ser que moltes famílies encara no hagin rebut els ajuts per fills de l'any passat; o com pot ser que es deguin 7 milions d'euros a les llars d'avis des de l'any passat; o la notícia d'avui, que diu que Salut paga a 193 dies. I si no en té prou demani als alcaldes d'aquesta sala, que em sembla que són molts, quants dies tarden a cobrar els plans d'ocupació o diguin els qui acaben de rebre ara les ajudes a les llars d'infants del curs 2008-2009.

Mirin, no facin més proclames. Prou de paraules, necessitem fets. Actuïn...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ruiz i Isern

...i actuïn bé, que aquesta és la seva responsabilitat.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyora diputada, no, miri, nosaltres no fem trampa (*veus de «No!»*) –no fem trampa. El darrer mes, que és febrer del 2010, hem pagat a 72 dies; mitjana ponderada de l'any 2009, 77 dies. La mitjana ponderada de l'any 2009 i del 2008 pràcticament s'ha mantingut: 77 dies, i, ja que vostè té interès a saber-ho, des de la data d'emissió de factura. És a dir, no des que entra a no sé on, des que es dona l'ordre de pagament... Des de la data d'emissió de factura –data d'emissió–, fins que es cobra, 77-76 dies. És veritat, alguna cosa hem millorat des que eren 100..., 345 dies l'any 97. Ho dic perquè és un any important, és l'any que el conseller..., perdonin, que l'honorable senyor Mas va assumir la cartera d'Economia i Finances. (*Remor de veus.*) Fins a 77, ho hem reduït a la cinquena part. Està bé.

No ens conformem? No ens conformem, perquè és veritat que hi ha tensions de tresoreria, les empreses ho necessiten més que mai... Per això hem posat en marxa un instrument molt important, que és el del *confirming*, que vol dir que tan aviat com les empreses tenen ja el document acreditatiu podran avançar el cobrament, podran avançar-lo. Nosaltres calculem que uns 15-20 dies. Vol dir que passarem d'aquests 77 –72 l'últim mes– a 50-52 dies, menys que aquells 60 que vam dir en la resolució del Parlament «ens comprometem a avançar».

Però, dit això, escolti'm, miri, si en lloc de 60 són 30, magnífic! Però aquí el que compta és què hem fet, on érem i on som. Què estem fent per millorar? Ens marquem objectius realistes? Dit això, dir que mirarem d'avançar cap a 30, cap a 20 o cap 15 dies, escolti, ho podem fer tots, naturalment que sí!

I li voldria dir: demà passat tenim una reunió important. A mi m'agradaria pensar que hi anem...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...amb ganes de resoldre els problemes, no de tirar-nos els pel cap, m'entén? De manera que si l'actitud amb què vostès aniran a aquesta reunió és amb la que vostès, això sí, amb molt bones paraules, molt dolçament...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...–deixi'm que li ho digui (*remor de veus*)–, aniran a aquesta reunió, francament –francament–, no és el millor auguri. Tractem de resoldre els problemes...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...no d'atacar-nos amb els problemes.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les declaracions del conseller d'Innovació, Universitats i Empresa arran dels incidents ocorreguts a Salt (Gironès) (tram. 310-00401/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Convergència i Unió ha tingut sempre i té una actitud responsable davant del fet migratori. Així ha estat i és en aquest Parlament, a l'Ajuntament de Salt i arreu de Catalunya. La immigració és un dels reptes de futur del nostre país, i Convergència i Unió això ho té molt clar.

El conseller Huguet, actuant com a portaveu del Govern tripartit, ens ha acusat de ser darrere dels darrers fets de Salt. Pensa rectificar en seu parlamentària les seves declaracions?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Jo en cap cas –li puc reproduir aquí les meves paraules, que tinc transcrits pel servei de premsa de Presidència–, en cap cas vaig dir que Convergència i Unió estava darrere dels fets Salt. Vaig dir «amb una actitud passiva davant del problema que va tenir l'Ajuntament de Salt», al mateix temps que un responsable seu d'immigració atacava els Mossos d'Esquadra, acusant-los de racistes. I per això vaig dir: «Anem al “tanto”, amb aquest tema no s'hi juga, siguem coherents amb relació al Pacte per a la immigració.»

El president

El senyor Cleries té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Conseller, quina casualitat que tots els diaris i reculls de premsa diguin que vostè ens acusa. Deu ser que el que van entendre malament.

Sempre s'ha de ser curós i rigorós quan es fan declaracions públiques, més quan es fen en nom del Govern, però encara més quan es refereixen a fets sensibles, com els ocorreguts a Salt. Un govern no pot fer acusacions falses i gratuïtes sense cap base, i, a sobre, amb finalitat electoralista. Aquestes afirmacions irresponsables les ha fet en nom del Govern tripartit.

Aquesta irresponsabilitat institucional contrasta amb la responsabilitat amb què actua Convergència i Unió, tant en l'actuació al grup municipal de Salt –tant en l'actuació al grup municipal de Salt–, el qual va subscriure un document amb el govern municipal i les associacions de veïns, com en aquest grup parlamentari, que ha participat activament en l'elaboració i signatura del Pacte nacional per a la immigració, i estem treballant en el Projecte de Llei d'acollida amb voluntat de pacte.

Vostès, després d'un any i tres mesos des de la signatura del pacte, només ens han convocat ara a una reunió; una reunió per tractar sobre la no-utilització instrumental del fet migratori per part dels partits polítics. Mentre convoquen la reunió, el portaveu del Govern fa un ús instrumental i electoralista dels fets de Salt. Mentre convoquen la reunió, és capaç de posar en qüestió la pau social d'un municipi.

No estem disposats a acceptar afirmacions com aquesta, senyor conseller. Volem que sàpiguen que Convergència i Unió seguirà treballant per la convivència i la cohesió social, per tal que aquesta nació segueixi sent un sol poble, malgrat la irresponsabilitat d'algunes persones que actuen de portaveus del Govern i que de vegades han de vigilar la incontinència verbal.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies. Em diu la consellera Capdevila que al desembre vostès no van anar a una reunió que van convocar. En tot cas, aquesta és la història...

Miri, jo no repetiré el que he dit abans. Sí que li llegiré un tros del comunicat del seu representant de la Sectorial de Consell de Cultes del Secretariat per a la Immigració de Convergència, que ataca el tripartit: «compuesto por el Partido Socialista, Esquerra Republicana, Iniciativa, qué casualidad, partidos de izquierda que se manifestaban contra la injusticia de la policía cuando gobernaba la derecha, y ahora parece que más brutales que los demás. Todo el mundo sabía que el Ministerio del Interior dictó un decreto para cazar indocumentados, y los del Gobierno de Cataluña, cazar el moro». Li haig de dir: en el mateix moment que, per un cantó, diem una cosa, per l'altre n'estem fent una altra. (*Remor de veus.*)

És en aquest sentit –és en aquest sentit– que hem de ser coherents –hem de ser coherents. I, per tant, un tema delicat com aquest, que ha aconseguit un pacte nacional, hem de ser curosos a respectar-lo, hem de ser tots curosos a respectar-lo. I crec que al que no s'hi val és a utilitzar unes declaracions a preguntes d'un periodista com a excusa que fan vostès servir ara per no incorporar-se a l'acord que s'està posant en marxa, de no-instrumentalització, durant campanya electoral, del tema de la immigració.

Si us plau, no m'utilitzin a mi. Parlem de fets. I els fets són: u, Llei de cultes, en aquesta legislatura; dos, la Llei d'acollida, que vostès hi participen; tres, Taula de Ciutadania; quatre, passar de 40 aules d'acollida a 1.400 aules d'acollida; desenes de plans d'entorn; desenes de plans de barri. Parlem de fets, no utilitzem les paraules com una via de continuar amb la incoherència. Siguem coherents. Vostès van signar el pacte, això és positiu per al país, i crec que la cohesió nacional i social es mereix que no facin servir unes declaracions per no continuar en aquesta direcció que han seguit moltes vegades.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la inversió en salut al Vallès Occidental arran de l'aplicació del Pla sanitari (tram. 310-00397/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Com deia el poeta Pere Quart: «En ma terra del Vallès / tres turons fan una serra, / quatre pins, un bosc espès, / cinc quarteres massa terra. Com el Vallès no hi ha res!»

Honorable consellera, vostè ho va poder comprovar la setmana passada en la seva visita pel Vallès, en la qual va participar amb diferents accions d'impuls del sector salut, com sabem que aquest Govern té com a sector estratègic per a la reactivació econòmica i com a estratègia de futur, nogensmenys el Vallès té un arrelament important d'aquest clúster de salut, mèdic i farmacèutic, però també amb accions de posta en servei de nous dispositius per als ciutadans que desenvolupaven o que desenvolupen aquest Pla sanitari del Vallès Occidental que el 2005 es va posar en marxa com una mesura, en aquell moment, d'emergència, perquè al Vallès patíem anys i anys de deixadesa en el servei de salut pública, en el servei sanitari.

Per tant, consellera, el que li voldria demanar és, d'aleshores ençà, quin salt endavant ha fet el Vallès Occidental en el servei públic de salut, justament a través de la posta en marxa d'aquests nous dispositius i de la gran inversió feta des d'aleshores.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com diu vostè, el Vallès Occidental és un territori molt poblat, de gairebé un milió de persones, que varen fer, com altres territoris de Catalunya, un pla sanitari 2004/2005-2015, que anem executant, en aquest cas d'inversions. Les inversions fetes, fent-se o que es faran sumen un import de 383 milions d'euros. D'aquestes s'han acabat ja obres per valor de 80 milions d'euros, 120 estan fent-se i la resta estan en projecte, 175 ja estan en projecte, i no iniciats ni els projectes, 24 milions d'euros.

Per què? Perquè aquest, com vostè diu, és un territori que necessitava refer, per descomptat, les seves inversions. Permetin-me dir-los, molts centres de salut... —molt important—, si agafem només, doncs, aquests centres de salut que nosaltres hem fet..., o podria portar de passeig per aquest territori: des del nou centre de Barberà, el nou centre de Cerdanyola, el nou centre de Montcada, tots els centres nous de Sabadell, tots els centres nous que estem fent a Terrassa, a Rubí, etcètera.

I des del punt de vista hospitalari és exactament igualment, i és curiós..., estem refent i hem fet una gran inversió a l'hospital de Terrassa, al Consorci de Terrassa, ja acabada. Per un altre costat, estem fent una altra inversió de 50 milions d'euros a l'Hospital Parc Taulí. I estem fase ja de, aviat, presentar el concurs d'obra i projecte del nou hospital de Montcada, Barberà i Ripollet, un territori d'allò que jo dic que ha de deixar de ser «la geografia invisible», eh?, perquè necessita un nou hospital, igual que el nou hospital de Rubí - Sant Cugat en aquell territori, i Castellbisbal, que serà una antena de l'Hospital de Terrassa, de la Mútua de Terrassa, que també està executant un pla d'inversions.

I, com vostè diu, ho fem tot alhora, perquè hem de refer les inversions, la despesa corrent, els professionals, però hem de tenir una mirada més enllà del que representa el sector de serveis assistencials. Segurament en aquest territori del Vallès Occidental..., jo els ho deia l'altre dia en una reunió amb la Cambra de Comerç de Terrassa i després a la tarda a Sabadell, que vostès haurien d'aspirar a ser Boston, eh? Discutiran... (*Veus de fons.*) No, això és seriós, eh? Perquè aquest és un territori en què hi ha una universitat autònoma que té un campus d'excel·lència internacional, eh?, que està totalment decidida a fer un clúster de salut, i, per descomptat, té una indústria, és un territori industrial...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...també en la Politècnica, que pot convertir els sector salut... —perdó, president— més enllà de l'assistència en un dels sentors industrials més importants del país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la situació de la indústria a les comarques centrals (tram. 310-00399/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Honorable conseller, sobre les causes i els efectes de la crisi que patim se n'ha escrit molt, n'hem parlat molt, i també ho hem tractat en aquest Parlament. Però avui, honorable conseller, vull fer esment especial a la Catalunya central o a comarques centrals, on aquests efectes es manifesten d'una manera especialment greu, ja que és en aquest indret on patim una economia que des d'anys arrossega la pèrdua d'ocupació de la indústria, la tèxtil, la minera, a la Conca del Berguedà, també al Ter; la mineria, al Berguedà; que sumades en aquest moment a la davallada del sector de la construcció i de la indústria del metall, especialment l'automoció, provoquen unes elevades taxes d'atur. El 2009 més de nou mil persones treballadores es van veure afectades per expedients de regulació, això són 312 expedients en front dels 62 que va haver-hi el 2008.

Des del nostre grup sabem que la crisi al nostre territori és important, però també sabem de la iniciativa de les nostres comarques, també sabem de les seves voluntats, de les seves capacitats, dels seus projectes, que a curt, a mitjà i a llarg termini poden ajudar, poden capgirar la situació. Però no només ho podem fer amb les forces polítiques i amb els agents del territori, també necessitem d'administracions superiors, en aquest cas, de la Generalitat.

Creiem que és l'hora, doncs, conseller, que el que s'ha fet en altres zones del país també es pugui fer a les nostres. Que aquesta voluntat que té el Govern de Catalunya d'afavorir la vertebració del territori, de compensar les desigualtats, i de potenciar i estimular l'activitat econòmica i empresarial ho faci també per així donar força i suport al nostre teixit productiu i a les nostres produccions locals. Volem que als nostres territoris s'hi pugui articular un entorn socioeconòmic que permeti a la població romandre-hi. No volem més empreses tancades ni expedients. Volem que les comarques de la Catalunya central surtin enfortides d'aquesta crisi. Volem ser una part del canvi del model productiu, no el pati del darrere de l'àrea metropolitana.

És per aquest motiu, honorable conseller, que li volem preguntar, que, a més a més d'allò que ha fet el seu departament, què més és possible fer? És possible incorporar al Bages, al Berguedà, Osona, el Solsonès, el Pla d'iniciatives de dinamització comarcal? Poden, aquests territoris, obtenir més projectes i recursos per part del Departament d'Innovació per paliar la complicada situació que travessem?

Podríem així, creiem, honorable conseller, enfilar aquest canvi cap aquest nou model productiu.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. L'acció que portem a terme en aquestes comarques és una acció, d'una banda, estructural i, d'una altra, conjuntural. L'acció estructural, que crec que és la que a la llarga donarà més rendiment, passa per apostar per aquells motors del canvi de model econòmic. I en això treballem de fa temps amb aquells lideratges que hi ha tant a la comarca de l'Anoia, entorn dels centres del tèxtil, del punt, Fitex, o el centre tecnològic de la pell, AIICA. Treballem amb el Centre Tecnològic de Manresa, de materials; amb el Centre Tecnològic Forestal de Solsona, i, òbviament, amb totes les línies de recerca de la Universitat de Vic. Crec que això no s'ha de menysprear en absolut, perquè això és la clau de volta del futur canvi de model econòmic. I aquí hi aboquem molts diners, ja –molts diners–, i molts projectes, més que mai.

Hi ha, evidentment, una segona línia que és més d'actuació de xoc. I, per tant, estem intervenint també a través d'Invest in Catalonia per captar inversions, i també amb ajuda a la creació de polígons industrials, s'ha fet en diversos àmbits: Masquefa, polígon del Clot del Xarel·lo; a Cercs, tramitació de la zona minera i rotació i modernització al Centre Empresa i Tecnologies; a Avinyó, al polígon el Ponsic; a Vilanova del Camí, amb el polígon Riera del Castellolí; a Rajadell, polígon Pla del Forn; a Sallent, polígon Els Plans de la Sala; a Castellolí, amb el centre de formació Campus del Motor...

Hi ha també, evidentment, línies de competitivitat des d'Acció, des de l'Agència Acció, que ha anat a parar a 360 empreses industrials o centres de la Catalunya central, en projectes que han significat una inversió de 17 milions d'euros; impuls a la internacionalització industrial a través, també, de les polítiques de suport a l'exportació; actuacions de finançament a les pimes, que també ha anat a parar en alguns casos a indústries de l'automoció, i, fins i tot –el temps se m'escurça–, participació a través de l'empresa Avançsa amb diverses empreses d'aquestes comarques per donar-los musculatura.

Jo crec que estem fent el que toca. Altra cosa..., vostè em demana si és possible allargar o ampliar el Pla de comarques de dinamització a noves comarques. Això s'haurà de veure en el marc de pressupost actual...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...si és possible –si és possible– obrir cap a noves...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...comarques, especialment més afectades per l'atur, aquesta possibilitat.

El president

Gràcies.

Projecte de llei

de vegueries (debat de totalitat) (tram. 200-00085/08) (continuació)

Acabat el torn de preguntes tornem al quart punt de l'ordre del dia, que era el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de vegueries. I té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Permeti'm saludar, en primer terme, els representants de l'Aran, que ens acompanyen avui: el senyor Marcos Viló, senyor Àlex Moga; a l'ex-síndic, senyor Carles Barrera; el primer tinent d'alcalde d'Arenys de Munt, senyor Alfons Molons; l'alcalde de Viella, senyor Pau Perdices; l'alcalde d'Amposta, senyor Manel Ferré, i el president de la Diputació de Girona, senyor Enric Vilert.

Bé. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat una esmena de retorn d'aquest projecte de llei veguerial de Catalunya. Per què l'hem presentada? Nosaltres creiem que hi ha, com a mínim, vuit fonaments per presentar aquesta esmena de totalitat, esmena de retorn del projecte de llei al Govern.

D'una banda, perquè falta solidesa política d'aquest projecte. L'any 2006, amb el nou Estatut, s'obre una nova via per entendre el sistema local a Catalunya. La nova organització del sistema local de Catalunya no es pot resoldre amb aquestes dues lleis que avui portem: la de vegueries i la de l'àrea metropolitana. S'havia de fer un debat sobre competències, quines administracions presten aquestes competències i quin finançament han de tenir aquestes administracions per prestar aquestes competències. Per fer aquest debat calia una llei marc, que és la Llei de governs locals de Catalunya. I aquesta llei no s'ha fet, i abans que es porti aquesta llei tenim aquí la Llei de l'àrea metropolitana i la Llei veguerial de Catalunya, i, per tant, estem començant, com es deia abans, la casa per la teulada.

Nosaltres no estem d'acord amb aquest plantejament, falta aquest marc que doni suport jurídic al global. Però és que vostès tampoc hi estan d'acord. La memòria que acompanya l'avantprojecte que vostès van presentar diu: «Tal com s'ha indicat, aquesta llei s'ha d'elaborar paral·lelament a la Llei de governs locals de Catalunya, ja que, en cas contrari, el règim jurídic de les vegueries no seria susceptible d'aplicació determinant l'existència

d'una norma, una part significativa de la qual, i pel que fa a l'organització territorial, la més innovadora, seria inaplicable.» Això ho diuen vostès mateixos en la llei que ens han presentat. Per tant, el primer argument per aquesta esmena de retorn és la falta de solidesa jurídica.

El segon, vostès no tenen suport del territori. Vostès han fet aquesta llei sense el territori, sense les seves institucions i sense la societat civil. Jo li posaré dos exemples, però n'hi ha molts. El primer, el Penedès. Totes les comarques que volen conformar la vegueria del Penedès s'han posat d'acord per demanar ser vegueria. I vostès no els han escoltat –totes les comarques. (*Veus de fons.*) Nosaltres les vam arrossegat a fer l'àmbit de planejament i els hem hagut d'arrossegar, i com que vostès no ho volen tramitar, a més, ara demanem la tramitació per urgència. Però vostès han fet cas omís del que demana el Penedès.

El segon, un exemple claríssim, el territori d'Aran. El territori d'Aran per dues vegades i de manera unànime han demanat al Govern de la Generalitat que reconeguin l'Aran com una entitat territorial autònoma dins Catalunya; reconeixement que portaria d'alguna manera al desenvolupament del que el mateix Estatut preveu de la singularitat d'Aran. Vostès ni tan sols els han contestat. Per cert, els aranesos encara volen saber on és la Llei d'Aran. La tenen perduda en algun despatx?, la tenen perduda en alguna secretaria general? Hem hagut de presentar nosaltres una iniciativa parlamentària perquè tiri endavant. I el que és més greu, l'article 94.4 de l'Estatut preveu que l'Aran participi en l'elaboració de les lleis que li afectin. Si la participació ha de ser ara en compareixença parlamentària com la resta de compareixences que fem, evidentment, el que hi ha aquí..., i em sap greu perquè també ens acompanya, evidentment, el company diputat síndic Francesc Boya, que té un paper ben dur en aquesta llei, em sap greu, perquè el que ha faltat, sobretot, de cara a l'Aran, senyor conseller, és respecte institucional a les institucions araneses.

N'hi ha molts, d'exemples, però no m'hi vull entretenir que tenim molts altres temes per exposar. Vostè ha engegat confrontació territorial, confrontació amb el nom de les vegueries, amb les capitalitats, amb les seues institucionals –gran concepte–, i també, evidentment, enfrontaments sobre quin paper havia de fer cadascun d'aquests territoris i qui pertanyia a quina comarca i quina vegueria pertanyia a cada territori.

Bé. Això ha estat..., aquest debat sobre confrontació territorial ha estat inútil, ha estat estèril. Per què l'han generat aquest debat? Calia –calia–, senyor conseller?

Vostès han imposat una organització territorial. N'ha fet moltes, de visites, vostè; és veritat, explicant el que vostè –el que vostè– està pensant que ha de ser el país; però no ha recollit res del que li han dit –no ha recollit res.

Miri, abans ens ha dit que amb els quinze dies de participació, que és obligat per llei, que és l'exposició pública, només hi hagut no sé quantes esmenes. Escolti... –escolti–, és que..., què menys? Vostè creu que l'ordenació territorial del nostre país que determinarà el flux econòmic, social, administratiu, la pertinença a una comarca o a una vegueria, la part jurídica, la part

sanitària, que tot això es pot resoldre amb quinze dies obligats per llei? Això és participació d'aquest Govern d'esquerres i progressista? Això és el tràmit de participació que han de tenir?

Bé. Nosaltres creiem que no. Però és que és més greu això, ara ja ens diuen que només ens deixaran fer catorze compareixences. Ja les tenen decidides! I a més ens les pacta i..., la setmana que ve no, l'altra. Això és una falta de respecte a aquest Parlament impressionant.

Senyor conseller, la seva tasca com a conseller acaba avui. Ara això és el Parlament, i el Parlament decidirà si tirem endavant o no aquesta llei, avui, i decidirà les compareixences que es fan. Per tant, jo els demano que deixin de fer de tripartit exprés, com es deia abans per part de la meua companya Dolors Batalla.

El tercer argument pel qual presentem aquesta esmena a la totalitat, esmena de retorn, és que vostès no han fet tampoc la feina amb el Govern de l'Estat. Com a mínim s'han de modificar quatre lleis estatals. Jo li demano, quantes n'han pactades? Quantes modificacions tenen ja a punt per presentar? Quantes reunions han tingut amb el PP i amb el PSOE per pactar l'organització territorial de Catalunya, i, per tant, que siguin aprovades també les modificacions que s'hagin de fer allà a Madrid. Jo li ho diré: cap.

Setmana passada, interpellació del nostre diputat a Madrid, senyor Jordi Jané, al vicepresident Chaves. El vicepresident Chaves diu: «Cuando el consejero de Gobernación me planteó el tema de las veguerías era difícil pronunciarse porque en ese momento no había texto. Lo que le puedo decir, señor Jané, es que ahora mismo no hay abierto ningún contacto con la Generalitat para tratar este tema. No es tema fácil de resolver, es tema complejo. Como ministro y como Gobierno estamos dispuestos en cualquier momento a abrir un proceso de diálogo con la Generalitat.» Mira que bé! Ara volen començar un procés de diàleg amb la Generalitat per aprovar, com a mínim, quatre lleis que seran necessàries per tirar endavant aquesta llei de vegueries.

El quart aspecte, vostès tampoc han fet la feina com a Govern. Per què no ens ha vingut a veure ningú del Partit Socialista, ningú d'Iniciativa per pactar aquesta Llei de vegueries? Per què només ens han vingut per pactar la Llei de l'àrea metropolitana? Curiós. Es pot desenvolupar una llei fonamental com aquesta que fa una nova arquitectura institucional, que vostè ho ha dit així, del nostre país sense que el president de la Generalitat s'involucrí en aquest procés? S'ha involucrat per demanar el nostre consens, la nostra participació, el president Montilla? S'ha involucrat el president Montilla per les quatre modificacions que, com a mínim, s'ha de fer a Madrid? Quantes reunions ha fet el senyor Montilla a Madrid perquè aquesta nova organització territorial de Catalunya pugui tirar endavant? Que n'ha fet cap?

El president Montilla només ha fet una actuació: per quadrar els seus alcaldes i la gent del territori quan se li van esverar. I l'argument que sortia d'aquell dia era molt clar: «No patiu, que la Llei de vegueries no acabarà tramitant-se o, si s'acaba tramitant, no tindrà cap conseqüència; però, en canvi, ens hem assegurat el su-

port d'Esquerra Republicana per la Llei de l'àrea metropolitana de Barcelona.» I aquest canvi de cromos l'ha instat també vostè, perquè vostè des del primer moment i de cara enfora també ha dit que no hi havia Llei de l'àrea metropolitana si no hi havia Llei de vegueries.

Un altre argument per a l'esmena a la totalitat: no hi han deixat participar els grups de l'oposició. La darrera vegada que ens vam veure amb vostè per parlar d'aquesta llei va ser just fa un any, i encara estava amb aquest text: Avantprojecte de llei de governs locals de Catalunya, setembre del 2008. Fa dos anys que aquest text podia entrar aquí al Parlament –350 articles. Per què no l'han entrat? Aquest és el del marc jurídic. No hem tingut cap més contacte per parlar d'aquesta llei. Vostès van decidir directament anar per la llei de l'organització veguerial i per la Llei de l'Àrea Metropolitana. Permeti'm dir-li que això és una irresponsabilitat política, senyor conseller. Cada paraula del títol segon i del capítol sisè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya va ser mesurada per tenir consens, i ara vostès tiren pel dret. No val, senyor conseller.

Un altre argument de pes: no és un moment oportú. I no és un moment oportú per què? En política és essencial encertar els moments, i sobretot també el legislador ha d'encertar els moments. No crec que la ciutadania entengui i a l'hora de, a més, valorar aquest sistema d'organització pròpia faci seu aquest sistema propi, si, ara que la gent està preocupada per la crisi econòmica, perquè està en atur, perquè no arriba a final de mes, nosaltres li plantejem aquí el debat de vegueries, sense consens, amb feblesa al Govern i en final d'etapa d'aquesta legislatura. No és ni hauria de ser una prioritat del nostre Govern.

El seu model de país, i també és un altre argument de pes, no és el nostre, senyor conseller; massa incògnites en aquests dos projectes que avui presenten. D'una banda, el nostre país és un país petit i la Generalitat ha de ser forta, els municipis han de ser forts i els governs intermedis haurien de servir per prestar millors serveis, amb més eficàcia i amb més eficiència, només per a això, tant les comarques, com les àrees metropolitanes, com les vegueries. I de la lectura de la Llei de l'Àrea Metropolitana i de la manera que deixen portes obertes en les vegueries hi ha un entramat d'administracions que a nosaltres no ens interessa tal com està plantejat. A nosaltres no ens interessa, no és el model de país que nosaltres volem, de Generalitat forta i municipis forts. Perquè en els governs de segon nivell l'elecció, de moment, ja no és directa, el ciutadà no elegeix directament i a més a més la responsabilitat nostra, dels polítics, acaba esvaint-se. I per tant aquí tampoc ens hi trobaran.

Bé, i finalment, vostès han generat unes expectatives que no es corresponen amb la realitat, i li posaré uns quants exemples. Al nostre grup parlamentari, igual que a tot Catalunya, hi ha molta gent que està a favor de les vegueries com una expressió de l'autogovern, molta gent. En tot cas, el que nosaltres critiquem és el moment en què ho porten i el contingut d'aquest projecte de llei. Però el que no es pot fer és enganyar el territori, senyor conseller. Primera, perquè no té cap conseqüència aquest projecte de llei si no es pacten les quatre lleis a Madrid.

Segona, perquè les vegueries petites –Ebre, Pirineu, la mateixa Catalunya Central, inclús la del Penedès–, si no hi ha una reforma de la Llei d'hisendes locals o no hi ha la reforma que preveu la mateixa disposició addicional primera d'aquesta llei, aquestes vegueries ni tan sols podran obrir la seu institucional, no tindran diners. I vostè això ho sap. I no se'ls diu; quan vostè va al territori no se'ls diu que no tindran ni un euro.

També se'ls ha de dir, quan va al territori, senyor conseller, que vostès porten dos anys –conferència seva a la Cambra de Comerç de Tortosa– amb la llei de finançament local parada; està parada. Ara diuen que potser al setembre, octubre ens entrarà aquí un text –setembre, octubre. Per què no pot haver-hi una llei de finançament local després d'aconseguir el gran acord que vostès van aconseguir a Madrid sobre el finançament de Catalunya?

Els ha explicat, quan va vostè al territori, que la memòria econòmica..., el seu cap de servei va dir que no tenia cap cost per al ciutadà aquesta llei? Els ha explicat que aquesta memòria econòmica de la Llei de vegueries té tres fulls, que no hi ha ni un número? Els ha explicat que el director general de Pressupostos no va fer informe favorable per aquest mateix motiu i li va demanar que digués exactament quin volum de recursos es corresponia a les noves vegueries?

Els ha explicat als veïns del Penedès el que posa el mateix text de l'assessoria jurídica de la Generalitat, que diu: «No pot ser que el Parlament fixi un mapa i l'endemà sigui tan senzill modificar-lo, i per això s'estableixen mecanismes de majories més qualificades a l'hora d'incorporar noves vegueries.» Això ho posa la seva assessoria jurídica. Els ho explica als del Penedès quan els diu que ja es podran fer després la nova vegueria? Per què no en aquest moment constituent? Que són ciutadans de segona, els del Penedès?

Bé, i finalment els vull llegir una cosa que hem trobat en la documentació que vostès ens han portat. Vostès fan una comunicació a tots els departaments que informin. I el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació ciutadana fa una nota. On nosaltres diem que no aporta res de nou aquest projecte de llei el departament del senyor Saura diu: «Com s'explica en aquest document, l'avantprojecte d'organització veguerial planteja seriosos dubtes de constitucionalitat i, a la vegada, no avança en aquelles qüestions que clarament són competència de la Generalitat, com és desenvolupar les funcions no bàsiques de les vegueries.»

Quan nosaltres diem que no hi ha diàleg, que hi ha manca de participació i massa urgència, què diu el departament del senyor Saura? «L'organització territorial de Catalunya és un tema d'una gran transcendència; establir l'arquitectura interior del país requereix reflexió, diàleg, participació del món local, i això requereix un cert temps. No és una qüestió per plantejar forçant el calendari i menys per vies d'urgència.»

Quan nosaltres diem que anem sense rumb i que estem a final de legislatura, el departament del senyor Saura què diu? «Cal tenir en compte que els darrers mesos de legislatura no és el període més favorable per aprovar

una llei sobre la qual existeix tanta sensibilitat territorial i més si no es planteja un pla general que prevegi el desplegament de les previsions de l'Estatut en matèria d'organització territorial.»

I evidentment conclou que el departament del senyor Saura, que forma part del Govern: «Per tant, considerem que la llei no està suficientment madura des del punt de vista jurídic i que políticament no es donen les condicions per a la seva tramitació en les actuals circumstàncies.»

Acabo, senyor conseller. (*Remor de veus.*) Convergència i Unió, a diferència del Grup Mixt i del Grup Popular, volem una llei de vegueries, volem una organització pròpia del país, però ni amb aquest contingut ni en aquest moment.

Vostè ens demana que els partits de tradició catalanista –ho ha dit aquest matí– ens afegim a aquest exemple de sobirania que fa el Parlament de Catalunya amb la Llei de vegueries. Nosaltres el que li hem de dir és claríssimament que quan es legisla des del nostre Parlament, que és un exercici d'autogovern, si es fa des de la debilitat política, sense el suport del territori i de la societat, i sense el rigor jurídic, el que fem és un pas enrere en el nostre autogovern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Pot fer un torn en contra, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Molt honorable president del Parlament, honorable conseller de Governació, il·lustres diputats i diputades –també aprofito per saludar els membres del Govern que ens segueixen des de la tribuna–, jo voldria començar deixant molt clar el que és una evidència, i és que totes les societats del món amb una personalitat nacional definida i amb un projecte de país propi, totes, absolutament totes, quan disposen dels instruments legals i polítics adients allò que fan és crear el seu propi model de divisió territorial, allò que fan i allò que prioritzen és crear el seu propi model d'organització política.

Bé, totes fan això? Doncs, sí, totes excepte una, tristament per als catalans, lamentablement i malauradament per als catalans, que és Catalunya, que, malgrat tenir aquesta personalitat nacional, malgrat tenir aquest projecte de país i malgrat disposar de les eines i dels instruments, no ho ha fet. I no ho ha fet tot i que tenim ja un autogovern consolidat de més de trenta anys.

I és incompreensible que no ho hagi fet perquè disposar d'un model de divisió territorial propi és la millor garantia per a tenir un territori equilibrat, per a tenir un territori multipolar; és també la millor garantia per tal que aquells territoris del país que tenen una identitat, una identitat que neix d'un fet geogràfic, d'un fet cultural, d'un fet econòmic, d'un sentiment de pertinença, puguin disposar dels seus propis centres de decisió polítics

i administratius per tal de defensar els seus interessos, per tal de desenvolupar i impulsar aquell model de desenvolupament territorial que considerin prioritari, per tal, en definitiva, de defensar tot allò que creuen vital per al seu progrés i per al seu desenvolupament. I és imprescindible també, doncs, tenir un model de divisió territorial propi perquè és la millor manera d'atansar el poder al ciutadà i d'atansar el ciutadà al poder per tal d'oferir-li uns serveis de proximitat i per tal de facilitar que aquest ciutadà tingui un contacte fluid amb aquells que millor el poden representar i que, ho repeteixo, són els més qualificats per impulsar un model de desenvolupament que estigui d'acord amb els seus interessos i no amb interessos aliens.

També és incompreensible que encara no disposem de la nostra pròpia organització territorial perquè el catalanisme, el catalanisme cultural i polític, que té més de cent anys d'existència, ha reivindicat de forma tossuda, persistent i reiterada la necessitat d'aquesta divisió territorial. Ho van fer els prohoms de les Bases de Manresa, ho van fer els prohoms de la Catalunya republicana –i podríem parlar d'antecedents il·lustres, com els treballs del senyor Pau Vila o del senyor Rovira i Virgili–, ho ha estat fent l'Institut d'Estudis Catalans, la secció de geografia, ho han estat fent múltiples estudiosos del territori, que han demanat sempre –sempre– la necessitat d'acabar amb l'esquarterament, doncs, a què havien sotmès Catalunya i la necessitat de crear aquest model territorial. Doncs bé, malgrat que la immensa majoria de diputats d'aquesta cambra podem en aquesta tradició, la tenim com a referent, ens hi reconeixem, no hem estat capaços d'estar a l'alçada d'aquest llegat. I això també s'ha de dir i també s'ha de recalcar.

I, per últim, encara és més incompreensible que no disposem d'aquesta divisió territorial quan el catalanisme fa trenta anys que té l'hegemonia social, política, cultural i institucional. I aquí, senyor Corominas, l'he d'interpellar directament, perquè, miri, el seu partit, que ha estat la força principal i encara és la força amb més diputats, i que ara ja especula que tornarà a governar en solitari, la seua força té la principal responsabilitat, perquè han tingut moltes oportunitats, perquè han tingut la màxima legitimitat, perquè han governat vint-i-tres anys, perquè d'aquests vint-i-tres anys van governar dos legislatures amb majoria absoluta, perquè van ser influents i decisius a Madrid, perquè van governar amb majoria absoluta a multitud de consells comarcals, perquè van governar amb majoria absoluta a tres diputacions, perquè van ocupar moltíssimes alcaldies.

És a dir, més oportunitats que vostès, més capacitat política que no van tenir vostès, més legitimitat que no van tenir vostès no l'ha tingut ningú i ja ho veurem si la tornarà a tenir ningú. I, en canvi, no van fer res. Sí, és clar, hi va haver l'informe Roca, eh?, que deu ser el seu model de consens territorial, que consisteix a encarregar un costós i prolix estudi, a aixecar polseguera i quan sorgeixen els primers inconvenients, les primeres crítiques, reculem, desemm l'informe i no en tornem a parlar més. Aquest deu ser el seu model de consens territorial.

Però és que a més a més li he de dir una altra cosa, senyor Corominas. A més a més de tota aquesta legítimi-

tat, d'aquesta força que tenien, que hauria simplificat el nombre d'interlocutors d'una forma clara, tenien, i ho sabien, el suport incondicional d'Esquerra Republicana. Per tant, quan hi tornarà a haver més majoria que aquesta? Quan? I, en canvi, no van fer absolutament res. I, és clar, ara surten amb arguments capciosos, amb arguments oportunistes, amb arguments electoralistes que no se'ls creu ningú i que no tenen cap base i no tenen cap fonament i no tenen cap substància ni tenen cap justificació. I els anirem repassant si tinc temps.

Però abans voldria fer un comentari respecte a la intervenció del Partit Popular. Perquè, és clar, a nosaltres no ens sorprèn que el Partit Popular s'oposi a aquesta llei. De fet, són molt coherents, senyora Montserrat, presentant una esmena a la totalitat. Perquè algú es pot creure que una força que ha presentat un recurs contra l'Estatut i que, per tant, es nega que Catalunya eixampli el seu autogovern, que una força que un dia sí i un dia també, eh? (*remor de veus*), s'oposa a la normalització del català i combat la immersió lingüística..., sí, senyora Montserrat, sí, que combat la immersió lingüística, una força que, per tant, s'ha situat en posicions excèntriques i que va contra tot allò –contra tot allò– que constitueix l'essència del catalanisme, d'aquest moviment tan transversal..., no és estrany que ara s'oposin a la Llei de vegueries. Perquè per vostès Catalunya és bàsicament quatre províncies espanyoles a què, arran de la Constitució, algú graciosament els ha atorgat autonomia. Doncs, no, miri, Catalunya ni són quatre províncies espanyoles..., abans de la Constitució tenia uns drets, unes constitucions i una personalitat nacional; mentre existeixi aquesta Constitució seguirem tenint uns drets i una personalitat nacional, i quan no existeixi aquesta Constitució també Catalunya seguirà tenint aquests drets i aquesta personalitat nacional.

Per tant, vostès, és clar, amb el manteniment de les quatre províncies, que és com van esquarterar aquest país, i corresponen a una divisió territorial imposada, vostès en tenen prou. Doncs, miri, nosaltres no, i la majoria d'aquest país tampoc.

I, per cert, jo sé que vostè, senyora Montserrat, ha defensat molt la vegueria del Penedès (*veus de fons i rialles*), i per què no els explica, als ciutadans i a les ciutadanes del Penedès, que aquesta és la primera porta que pot obrir la creació d'aquesta vegueria? Per què no els explica que creant aquesta llei els ciutadans i les ciutadanes del Penedès tindran una oportunitat qualificada..., perquè la mateixa llei preveu un procediment perquè a partir d'unes majories socials i institucionals es pugui crear la vegueria, i, en tot cas, en el moment que això s'escaigui tindran el suport de nostre grup parlamentari. Però, si no existeix aquesta llei, sap quantes oportunitats tindran els ciutadans del Penedès per crear aquesta vegueria que vostès defensen al territori però que aquí no la defensen? –no la defensen. Cap, ni una –cap, ni una. (*Veus de fons.*) Sense aquesta llei que avui el conseller Ausàs ha portat a debat en aquesta cambra, no hi ha cap ni una possibilitat que el Penedès disposi de la seua pròpia vegueria. I això, amb honestedat, s'hauria d'explicar.

Però, bé, el que a nosaltres ens sorprèn, ho repeteixo, no és la seua posició, sinó que Convergència i Unió s'hi ar-

rengleri, sinó que Convergència i Unió comparteixi per motius diferents les mateixes posicions. Perquè, clar, ara resulta que estem en crisi –ara estem en crisi–, però és que amb crisi econòmica no es pot legislar sobre altres qüestions que no facin referència a la crisi? Miri, jo, com que estic a les comissions de Justícia i de Política Territorial, si això és així, parlaré amb la portaveu del meu grup, amb la senyora Simó, i ja me n'aniré cap a casa, perquè només cal que es quedin aquí al Parlament els diputats que treballen en comissions que tracten sobre la crisi; la resta ens n'anem cap a casa i quan passi la crisi, si encara som diputats, tornem i, si no, miri, dos o tres anys de vacances. (*Remor de veus.*)

Miri, siguem seriosos, tots els parlaments del món, tots, i els governs, quan hi ha crisi, és evident que donen una atenció diferent a la crisi, i aquest Parlament ho ha fet, i per això vam tenir un debat monogràfic i en seguirem tenint els que calguin, i la crisi ha de ser la principal ocupació i preocupació. Però no l'única, no l'exclusiva, perquè és perfectament compatible parlar de la crisi i parlar de la llei de vegueries.

Tornem al consens territorial. Diu: «És que no hi ha consens territorial, és que aquesta llei el conseller Ausàs l'ha entrat precipitadament, perquè ara Esquerra Republicana ha d'exhibir algun trumfo.» Miri, aquesta llei es comença a enforar avui, és cert, avui l'enforamen, però sap els mesos que s'ha estat pastant, aquesta llei?, sap els mesos que s'ha estat gestant aquesta llei?, que hi ha hagut converses, negociacions, acords, contactes... (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Pellicer, i tant, que n'hi ha hagut, d'acords i contactes i converses.

Però és que, a més a més, d'on han sorgit les oposicions? Jo respecto molt les opinions d'alguns alcaldes, que se barallin cordialment sobre la capitalitat. Però, miri, això no invalida la llei, ni la inhabilita. És més, el que demostra és que realment, amb aquestes vegueries, el que faran és concentrar poder. Per tant, si volen la capitalitat és perquè creuen que les vegueries seran un instrument des del qual poder prendre decisions importants per al territori i per a les teues ciutats. I és evident que de capital n'hi haurà una per vegueria, però també és evident que, encara que hi hagi una capital, els equipaments, les infraestructures, poden estar repartits en diferents ciutats. Perquè avui les comunicacions són molt diferents de com eren anys enrere, i, per tant, la capital o la seu institucional de la vegueria pot ser a un lloc, però els diferents equipaments des dels quals es prestin serveis importants poden estar repartits, i això és compatible.

I, miri, si hem de parlar de l'Aran, parlem-ne, de l'Aran. Perquè l'Aran, si és avui una comarca més és perquè el Grup de Convergència i Unió va tenir molt interès que això fos així. Per nosaltres, l'Aran és una realitat nacional diferenciada, que pertany a l'univers occità, però que de forma lliure i voluntària, perquè sempre ha estat habitada i regida per homes lliures, a partir de la Querimònia –i si no ho dic bé, eh?, em disculpo– i de l'Emparança i d'altres tractats i acords, ha mantingut una relació sempre estreta i privilegiada amb el Principat de Catalunya. I això, si ells volen, seguirà sent així.

I el que preveu la llei, i el conseller Ausàs n'ha parlat manta vegades amb el Síndic de l'Aran i en parlarà tan-

tes vegades més com faci falta, estableix que la demarcació veguerial servirà per a prestar serveis supralocals, però no serà l'àmbit des del qual es prendran aquelles decisions que facin referència a les competències de la Generalitat. És a dir, no serà l'àmbit de desconcentració i descentralització de la Generalitat per a l'Aran, perquè l'Aran té garantida la relació directa i bilateral. Per tant, quan tinguin un problema amb una escola, no aniran a parlar amb el delegat dels Serveis Territorials del Pirineu; aniran, si volen, directament a la conselleria, a la seu central, perquè per això la llei els garanteix aquestes potestats. Per tant, si hi ha en aquest cas algun malentès, segur que hi haurà temps d'esvair-lo i de desfer-lo.

I a la resta del territori el que hi ha en general són ganes, per part d'aquelles minories que en aquest moment els preocupa aquesta qüestió... Perquè estem d'acord que hi ha una majoria de la societat que en aquest moment no ho té com una preocupació fonamental, ni té com a preocupació fonamental altres preocupacions que són importants; amb això estem d'acord. Però als que sí que els interessa aquesta qüestió esperen amb deler que aquesta llei tiri endavant. I si no vagin a l'Ebre i els diuen: «No, no, escolti, és que com que ara falta no sé què, doncs, aquesta llei l'aparcarem, i a veure si en la propera legislatura els astres són favorables i llavors la tornem a...» Vagin a l'Ebre i els diguin això, i vagin al Penedès i diguin-los que sí, que vostès volen una vegueria, eh?, però que resulta que aquesta vegueria –aquesta vegueria–, doncs, s'haurà de crear de forma..., en fi, de forma inventada, perquè no tindrà cap instrument jurídic des del qual crear-la. I vagin, ho repeteixo, al Pirineu i vagin a la Catalunya central i vagin arreu on hi ha persones preocupades per la necessitat d'implantar aquesta nova divisió territorial.

Un altre argument capciós, que no s'aguanta per enlloc, permeti'm que li ho digui, senyor Corominas; diu: «És que no tenim consens amb l'Estat.» Miri, és que el procés és al revés, és a l'inrevés. Primer hem de fer els deures a casa, hem de tenir un full de ruta, hem de tenir un projecte legislatiu sòlid que ens permeti anar a Madrid dir: «Miri, ho veu?, això és el que ha aprovat el Parlament de Catalunya, aquesta és la voluntat explícita del Parlament de Catalunya.» I a partir d'aquí tindrem tota l'autoritat, tindrem tota la legitimitat per a demanar a l'Estat que modifiqui, si convé, els límits provincials o que modifiqui la llei orgànica del règim electoral general. En tindrem l'autoritat perquè primer haurem fet els deures. Si no, què anirem a exposar a Madrid? Converses? Hipòtesis? Intencions? No, no, a Madrid hi hem d'anar a presentar un text legal aprovat i consensuat.

Amb una diferència: que si hi anem només amb el suport dels tres partits que avui vam votar l'actual Govern tindrem molta menys força, però si hi anem amb el suport de totes les forces catalanistes, si més no –tant de bo s'hi afegís el PP, però aquest partit juguen en una altra guerra, eh?, desgraciadament–, si hi anem les quatre forces que podem de la tradició catalanista, d'aquesta tradició catalanista que té més de cent anys, segur que aprofitant les ocasions que es presenten periòdicament a Madrid –perquè se'n presenten, i prova d'això és que s'han modificat altres lleis orgàniques– aconseguirem

modificar els límits provincials. Perquè a més a més aquests límits que hem de modificar tampoc afecten grans llenques de territori, no afecten grans territoris ni afecten un nombre molt gran de persones, que podria complicar les coses; no, no, afecten poques persones i territoris, en superfície, petits. Per tant, això, si volem, si en tenim la voluntat, si sabem anar-hi tots junts, segur que trobarem l'ocasió propícia per fer aquests pactes.

Vostès parlaven també que l'últim any de legislatura aquestes qüestions no es poden abordar. És clar, és que el problema és que les legislatures tenen quatre anys, no en tenen més. I a més és normal que l'últim any vagin entrant al Parlament aquelles lleis que l'any tercer o que l'any segon s'han anat gestant, com deia, s'han anat passant, s'han anat acordant, i que recollim la feina feta. I si l'últim any de legislatura resultés que no poguéssim legislar, resulta que de cada quatre anys en perdriem un. Algú es creu que la societat catalana es pot permetre perdre un any de cada quatre? Doncs, miri, nosaltres no ens ho creiem. Al revés, l'últim any ha de ser l'any en què aquest Parlament i aquest Govern treballin amb més intensitat, perquè ja tenen, ja hi ha una feina feta que està donant els seus fruits, ja hi ha uns acords que s'han anat articulant i que després es poden convertir en textos legislatius. És el moment de recollir tot allò que s'ha anat sembrant, com és lògic, i això ha de ser així.

I, és més, si amb aquest argument que vostès diuen deixéssim de legislar i el Govern deixés d'entrar projectes de llei, miri, les acusacions serien de manual: «És clar, és que aquest Govern ja és agònic, és que aquest Parlament és inoperant, és que ja no legislen, perquè ja donen per acabada la legislatura, és que només pensen en eleccions, és que això ja s'ha acabat...» No, no, escolti, fins al darrer moment, perquè hi ha tot una feina feta, perquè hem estat tres anys sembrant i tenim dret a recollir-ne els fruits, entre altres coses perquè, si no, la ciutadania de Catalunya ens ho podria recriminar i ens ho podria retreure i ens podria dir, doncs, que no traïem profit integralment de tota la legislatura.

I, miri, jo només li vull dir un parell de coses més, i no esgotaré ni tot el temps que tinc. Una és que Catalunya no és un país petit. A mi personalment m'ofèn sentir això en un representant d'un partit catalanista. No és veritat, Catalunya no és un país petit. No és petit per demografia, no és petit per producte interior brut, no és petit per ambició nacional, no és petit per projecció de la seua llengua i de la seua cultura. A Frankfurt no vam demostrar que érem un país petit; no som un país petit ni a escala europea ni a escala mundial. I li demano que es repassi els productes interiors bruts que poden servir de referència o les demografies dels països que avui formen part de l'ONU, i veurà que no som un país petit. Ara, si ho anem repetint, potser sí que ens ho acabarem creient, potser sí que actuarem com un país petit, potser sí que farem política de petit país, que és el que algunes vegades estem fent en aquest Parlament. Catalunya és, des de tots aquests paràmetres, un país com a mínim mitjà, i en molts àmbits amb ambició de ser un gran país.

I després jo apello per últim a Convergència i Unió perquè reflexioni, perquè recapaciti, perquè s'afegeixi al

consens, perquè retirin l'esmena a la totalitat, perquè sí que els podem garantir que a la ponència trobaran tots els espais de complicitat necessaris per arribar a un acord, si vénen amb voluntat de fer allò que havien d'haver fet fa vint-i-tres anys i no van fer. Hi trobaran tota la complicitat, hi trobaran totes les facilitats, hi trobaran tota la comprensió. Deixin de banda el Partit Popular, que s'ha situat en posicions excèntriques i que ja sabem el que vol (*remor de veus*), i vinguin amb els tres altres partits de tradició catalanista, perquè segur que podem aconseguir un bon acord.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, per fixar la posició sobre l'esmena a la totalitat, l'honorable senyora Carme Figueras. (*Veus de fons.*) Si els sembla, fem després el torn sencer. Ho dic perquè així, com que n'hi haurà més... (*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*) Perdó, la rèplica, té raó –té raó. Té raó, senyor... Pot fer, pot fer la rèplica. Algun grup més la vol fer? –algun grup més la vol fer? (*Pausa.*) Sí? Doncs... No, no, no, per al·lusions..., ara hi ha un torn de rèplica. Sí, hi ha un torn de rèplica que, els que han presentat esmena a la totalitat, poden defensar. Ningú més? (*Pausa.*) Senyor..., té la paraula. Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller... Miri, jo crec que la darrera intervenció del portaveu d'Esquerra Republicana, sincerament, ha acabat de ser l'últim deliri que faltava sentir, per avui, del tripartit. (*Remor de veus.*)

Qüestionar les dimensions quilomètriques de Catalunya, eh?, començar per aquí..., parlar vostès de l'últim intent de dibuixar una realitat que no és la catalana; parlar de consensos, quan tenim, aquí, persones a la tribuna, que anaven fent així amb el cap: que no, que no...; tenim, aquí, el síndic d'Aran també que també no ho té del tot clar..., intentar dibuixar una realitat que no existeix és, tot plegat, un altre capítol més d'aquest *camarote de los hermanos Marx* en què s'ha convertit aquest tripartit.

Vostès estan donant una imatge lamentable, sincerament, avui, en aquesta cambra. Estan donant una imatge de desgavell, que cadascú va a la seva, que el conseller Ausàs li toca, avui, presentar aquestes lleis sense consens, sense haver parlat amb el territori, sense tenir les capitals clares, sense tenir la prioritat. Estan sentint, des de l'oposició, veus que li demanem que ni és el... (*Veus de fons.*) Amb diferents criteris, és cert, però que no és el moment, que no és prioritari, que no tenen clar què volen fer. I vostès s'agafen a un deliri, doncs, que resulta que la culpa, un altre cop, és dels que critiquem això i de les persones que estan al capdavant de molts municipis, de les persones que estan al territori, a Catalunya, que deuen estar tots equivocats també. Aquí, tothom s'equivoca menys el tripartit.

Senyor Ausàs, el millor que podia fer, sincerament, després de la intervenció del seu company de partit: tornin aquesta llei al calaix, tornin-la!, guardin-la! Si els toca governar una altra vegada... –tan de bo no sigui així, doncs–, posin-la en marxa, però amb consensos. Però, de veritat, no ens intenti vendre que aquesta és la prioritat dels catalans, que aquesta és una prioritat, ara mateix, dels catalans, que tenen molts altres problemes.

Si vostè... –i, aquí, diguem-ne, m'adreço al portaveu d'Esquerra–, si vostè creu que aquesta és una prioritat del catalanisme polític o del nacionalisme, jo no li ho negaré, jo ho he dit: és així, és una prioritat seva. Però el problema és que vostès no són Catalunya només. Catalunya, la Catalunya real és molt més àmplia que això, i els ciutadans de Catalunya, hi insisteixo, no tenen la mateixa prioritat. Que en època de crisi de no es pot legislar això? Jo no legislaria mai, quan vostès no tenen clar ni la llei que volen fer: ni en època de crisi ni sense crisi. Si vostès no tenen clar el projecte de llei que tenen i ens el tiren aquí com una pilota al pati, he dit abans, doncs, tenim el problema que ens porten, al Parlament, un problema i no una solució.

Deixin de portar problemes al Parlament, portin, de tant en tant, una solució! Ja n'hi ha prou! Que vostès no estiguin tot el dia generant problemes als ciutadans; solucionin-ne, de tant en tant, alguns de la vida real dels catalans. Però, deixin de portar problemes en aquesta tribuna i en aquest Parlament. Que la imatge que transmetem, en definitiva, lamentablement tots, és lamentable, valgui la redundància. (*Veus de fons.*) Sí, tots..., perquè porten, aquí, al Parlament aquest debat i ens toca parlar a tots d'això. Si portessin altres temes, parlàrem d'uns altres temes; però, si avui hem parlat de les vegueries i de les consultes independentistes i, aquests dies, la gent el que veu és que parlem de si prohibim els toros o no..., doncs, la realitat decep molt la gent. És una realitat. Són vostès que ens estan portant aquests temes, prioritaris per al tripartit, sí, però no prioritaris per als ciutadans de Catalunya.

Si us plau, siguem una mica responsables. Saben vostès com està, ara mateix, Catalunya? De veritat vostès trepitgen Catalunya? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) O en quin món viuen?

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

En el del senyor Saura? Acabo, senyor president... En el del senyor Saura? En el de l'eficàcia? En el que, en vint-i-quatre hores es resolen les coses? Ha anat vostè a veure la Catalunya real, que està allà fora? Fora d'aquest Parlament. Si us plau, trepitgin una mica més la Catalunya real i, per responsabilitat, no portin debats que no toquen i que ni tan sols vostès tenen clar...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...entre vostès.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller, diputats i diputades.

El president

Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Gracias, señor presidente. Señor *conseller*, lamentablemente, el portavoz del grupo que representa al partido en el que está usted también nos ha dado todo tipo de legitimaciones sobre que en este Parlamento hay partidos que no escuchan. No escuchan, porque hemos dicho: «Las veguerías es un división territorial que nosotros reconocemos y que puede ser, pero la que ustedes nos plantean no puede ser, va contra varias leyes orgánicas, no se han hecho estas modificaciones, por lo tanto, estamos expectantes para ver si ustedes..., su grupo parlamentario plantea en el Congreso de los Diputados las modificaciones de estas leyes orgánicas.»

Sobre todo, es una cuestión, señor Estradé, de escuchar, de escuchar y no de venir con el argumentario y el discurso preparado. Hay que creerse las cosas. Nos lo creemos hasta tal punto que, en el territorio, lo defendemos, señor Estradé. Pero el problema es que a ustedes les molesta cuando los demás vienen con argumentos, cuando los demás vienen con legitimidad en la mano. Porque es una ley, como hemos comentado, señor *conseller*, que usted no tiene el consenso en el territorio; que, además, está enfrentada..., está..., bueno, el tipo de política que al señor Estradé le gusta hacer desde este estrado, de confrontación, de enfrentamiento *Parlament de Catalunya* - Congreso de los Diputados, y esta no es la línea en la que nos encontrarán.

Nosotros somos un partido con representación aquí y en el Congreso. Nuestra línea será encontrar un modelo para que las veguerías tengan cabida en la nueva organización territorial de Catalunya, pero que, naturalmente, lo hagan –lo hagan– desde una vertiente totalmente jurídica, y, sobre todo, simplificación, austeridad en administración catalana, no solamente por la crisis, sino porque es el modelo de la división territorial del futuro. Ustedes quieren volver hacia 1714, nosotros estamos mirando hacia el siglo XXI, naturalmente posicionamientos...

Nosotros, como mínimo, hemos venido a este estrado a defender nuestra posición con respeto, cosa que ustedes no han hecho. ¿Qué quería, señor Estradé? ¿Ponernos sobre las cuerdas? Pues, se equivoca. Tenemos muchos ciudadanos catalanes que nos apoyan, y, por lo tanto, daremos apoyo a una ley que tenga cabida jurídica con el respaldo de la ciudadanía.

Muchas gracias.

El president

Senyor Corominas...

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Estradé, vostè ha apel·lat als vint-i-tres anys. Als vint-i-tres anys, quan fèiem un pas endavant en l'autogovern, miràvem que la gent ens seguís, que la societat estigués amb nosaltres. Nosaltres, maniobres cap a la incertesa, cap a la dimensió desconeguda que, avui, ens plantegen, no en farem cap, perquè seríem còmplices de vostès. (*Veus de fons.*)

En segon terme, ningú es creu quan vostè parla de crisi –ningú no s'ho creu– que passar de quatre diputacions a set o vuit vegueries, valgui els mateixos diners de cara al ciutadà. Ningú no s'ho creu.

I a les Terres de l'Ebre no els anem a explicar no sé què; els anem a explicar que no hi ha contingut econòmic d'aquesta proposta, i que, si no hi ha les modificacions de les lleis estatals, la vegueria de l'Ebre no serà res i no hi haurà diners per fer-la.

Vostè també ha fet referència al fet que ens afegim a aquest acord. Amb la Llei electoral ens van fer el mateix. Si l'estil del tripartit d'arribar al consens és aquest, anem malament. Nosaltres no hem enganyat a ningú. Amb aquesta llei, vam demanar un marc jurídic sòlid, el mateix que vostè ha demanat ara. I quan vam començar-ne a parlar amb el conseller Ausàs –i, abans, amb el conseller Puigcercós– vam demanar: competències, quina Administració les presta, quin finançament hi ha d'haver; debat global. I avui ens plantegen, vostès, un debat parcial, i nosaltres no ens afegirem a aquest debat parcial. Nosaltres no hem enganyat a ningú. Sobre la base de la Llei de governs locals, podem construir. Sobre aquesta base no es pot construir res.

Bé. I, finalment, no som nosaltres els que diem que això no és sòlid, ho diuen els seus propis advocats, ho diu la Diputació de Barcelona en un informe que està molt ben fet, des d'un punt de vista jurídic; suposo que vostè se l'ha llegit, perquè és un diputat endreçat i segur que el té aquest informe: l'informe de la Diputació de Barcelona diu clarament que no es pot començar per aquesta llei, que s'ha de començar per la Llei de governs locals. I a la Diputació de Barcelona no governem pas Convergència i Unió.

Ho diu també el director general de Pressupostos. Ho diuen també els alcaldes de Tarragona i de Lleida, que tampoc són de Convergència i Unió, senyor Estradé! No ens pot obligar, a nosaltres, a afegir-nos a aquest contracte d'adhesió que ens demanen. Per molt que cridin, per molt que ens hi obliguin. Nosaltres som amos dels nostres vots, i, per tant, no ens poden obligar a fer-ho.

I, finalment, país petit. Senyor Estradé, país petit... En parlava l'Espriu, quan deia: «Quina petita pàtria.» En parlava, també, el president Macià, quan feia referència al «petit gran país». Jo li parlava que la nostra Generalitat, amb set nivells d'Administració, s'ofegarà, i li parlava que, si exercim el Govern de la Generalitat com si estiguéssim governant una diputació, com fan vostès, al final, el país no existeix.

Gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, per al·lusions i, si li sembla, ho faré de l'escó estant.

El president

Senyor Estradé, ara té un torn de rèplica...

El Sr. Estradé i Palau

Ah, d'acord, gràcies...

El president

...la rèplica de tres minuts. Si vol utilitzar-lo, les al·lusions les farem al final.

El Sr. Estradé i Palau

Bé, doncs, només dues precisions. Senyor Corominas, el conseller ha reiterat, i el nostre grup parlamentari també ho ha dit diverses vegades i ho seguirem dient –tot i que em sembla que no servirà de res, perquè hi ha qui té interès en el fet d'intoxicar i de tergiversar–, que la creació de les vegueries, de cap manera ha de significar la creació d'una altra administració, que no hi haurà cap superposició i no té perquè haver-hi cap increment de despesa i de personal. Per tant, estem parlant –i ho ha dit el conseller de forma clara– de la substitució d'una administració per una altra. Per tant, això ho seguirem repetint, malgrat que hi haurà qui ho seguirà tergiversant.

I deixi'm dir-li una segona cosa: difícilment, en una propera legislatura, hi haurà una majoria política més àmplia que ara, a favor d'una divisió territorial pròpia per a Catalunya –difícilment–, tan àmplia com aquesta... –si s'hi afegeixen vostès, eh?, parlo–, difícilment la trobarem. Ara sap que les tres forces que donem suport al Govern hi estem disposats, només cal que s'hi afegeixi vostès, i, ho repeteixo, més àmplia no la tornarem a tenir.

I, al senyor Rivera, només li volia dir dos coses. Miri, els diputats del nostre grup estem cansats que s'apropriï, eh?, la representació de la Catalunya real. O sigui, resulta que vostè amb el 3 per cent representa la Catalunya real! I nosaltres que tenim un percentatge molt superior i que, entre les tres forces, tenim la meitat de representació de la societat catalana..., si més no, resulta que devem representar la Catalunya virtual!

Miri, potser, sí que nosaltres ens assemblem als germans Marx. No ho sé. Però vostè, sap a qui s'assembla? (*Veus de fons.*) Vol que li diga? Amb aquell senyor que anava per l'autopista, va obrir la ràdio i va sentir: «Hi ha un conductor molt perillós que va contra direcció.» I ell es va posar a mirar i va dir: «Un? Més de tres-cents, n'hi ha!» (*Rialles.*)

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Senyora Carme Figueras, pot posicionar-se.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats i senyores diputades, alcaldes que ens acompanyen i públic en general... Bé. Jo, en primer lloc, podria dir que el nostre grup està d'acord amb aquest projecte de llei. Que aquest projecte de llei per a què serveix és per garantir l'equilibri territorial, per simplificar la maquinària institucional, també per aproximar les institucions als ciutadans –més proximitat–, i també, sobretot, per una igualtat d'accés dels ciutadans als serveis públics. I aquesta també és una cosa important. És a dir que tots els ciutadans d'arreu del territori tinguin més capacitat d'accés als serveis públics. I no són set nivells d'Administració, no és més burocràcia. En tot cas, serà la mateixa burocràcia o menys, perquè serà per fer una administració més moderna, més eficaç i més a prop. És un pas per millorar.

I, mirin, diuen que al final de la legislatura no és el moment... Aquesta és una llei aprovada el dia 2 de febrer per part del Govern. El 2 de febrer d'aquest any faltaven nou mesos per a les eleccions. És molt de temps. Ja sé que tenen ganes de tornar al Govern, però, així, d'aquesta manera, tal com fan vostès..., del que necessiten, dels interessos dels ciutadans, dubto que hi puguin tornar gaire aviat.

Que hem de centrar els esforços a la crisi? I això què hi té a veure? El Govern està treballant per la crisi, i ho saben perfectament. Hem fet debats, aquí, repassant totes les mesures i tot el que s'està fent per la crisi. Ara, què volen? Aturar-ho tot? Només treballar en això? Aturar tota la resta? Això no té sentit! El que han de fer –el que han de fer– és sumar-se a aquest debat, sumar-se a aquest consens, en comptes d'estar en permanent campanya electoral.

D'altra banda, diuen que no se'ls ha consultat en el tràmit previ... Si és que vostès no estan per al diàleg. Inclús han posat, ara, l'exemple de la Llei electoral! Si no s'ha fet una llei electoral perquè no tenen voluntat de consens. Però és que, si tenen voluntat de consens, estem sempre disposats, ho hem estat sempre, ho hem estat també per a aquesta llei i ho estarem en el futur. Perquè, per a nosaltres –per al PSC–, farem aquest esforç de consens territorial i polític, però vostès estan instal·lats en el no.

Que no hi ha hagut debat territorial, ens diuen. Que no tenim el suport del territori. De fet, és veritat que no tot es pot fer a gust de tothom; quan es governa, no tot es pot fer a gust de tothom. No és un procés fàcil, ningú ha dit que fos fàcil. Les inèrcies són fortes. Però també és veritat que hi han més de nou-cents municipis i que les al·legacions presentades al projecte de llei són poques, si comparem la quantitat de municipis que té Catalunya.

Miri, li llegiré unes paraules de l'any 2002, del senyor Miquel Roca i Junyent. Diu: «La decisió política d'aquesta qüestió...» –perquè instava els grups polítics a impulsar de nou el debat, que com més tard es faci pitjor, perquè els problemes estan aquí, són problemes reals i estem amb una assignatura pendent. Això ho deia el senyor Roca l'any 2002, i deia: «La decisió política d'aquesta qüestió té càrregues d'impopularitat, però no

està escrit que les decisions importants siguin pacífiques.» El senyor Roca deia que en el seu moment tots els partits van coincidir que feia falta revisar l'organització territorial de Catalunya. Ho deia l'any 2002 i estem a l'any 2010. La valentia l'ha tingut aquest Govern, la valentia i el rigor d'afrontar, després de trenta anys, la nova divisió territorial que preveu l'Estatut de Catalunya.

Ens diuen que no hi ha hagut consens polític ni consens territorial i que no ha estat concertat amb el Govern de l'Estat. Volen més concertació que la que va haver-hi amb l'Estatut de Catalunya? El nou Estatut va ser concertat, va ser una llei consensuada entre Catalunya i Espanya. Aquesta llei que es presenta avui al debat de totalitat és una llei plenament constitucional i que fa i que desenvolupa tot allò que diu l'Estatut.

També ens diuen que no se suprimeix cap institució, inclús ens diuen que són més nivells d'administració. No enganyin els ciutadans; saben perfectament que no és cert, que les vegueries substitueixen les diputacions. I és així. I, per tant, no diguin que fem més administracions, perquè això és enganyar els ciutadans; es tracta d'una simplificació administrativa per apropar-la als ciutadans i es tracta també d'una organització territorial més racional.

Miri, és lamentable que, després de tants dies, al final, hagin presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè vostès han estat aquí, com dirien en castellà, *deshojando la margarita*. Al final, Convergència i Unió, una vegada més, s'afegeix al Partit Popular contra el desenvolupament de l'Estatut, contra l'Estatut. (*Pausa.*) Sí, sí, és la veritat. Per fer una cosa que feia trenta anys que havíem d'haver fet. I, miri, una cosa que vostès van incomplir sistemàticament, perquè fins i tot van incomplir una llei que era la seva, la Llei de l'any 1987, de règim provisional, de règim de competències de les diputacions, que ja preveia també desconcentració i descentralització. I ha hagut de venir, com li deia, un govern valent per fer això.

I vostès a més a més fan un paper aquí i en fan un altre en el territori, perquè en el Penedès, tant vostès com el Partit Popular, diuen, doncs, que volen la vegueria, donen suport a la vegueria del Penedès, i en canvi –en canvi– presenten una esmena a la totalitat a la Llei de vegueries i no admeten, doncs, tirar endavant aquesta divisió territorial en vegueries.

És que vostès estan contra l'Estatut, senyors del Partit Popular, l'han portat al Tribunal Constitucional. Estan en contra de les vegueries i en canvi diuen al Penedès... (*Veus de fons.*) No, no; diuen que no estan en contra de les vegueries; bé, no, no estan en contra de les vegueries, però estan en contra de l'Estatut, que és el que preveu les vegueries... (*Més veus de fons.*) Vinga, senyors, no s'aclareixin! No s'aclareixin! Poder que primer s'aclareixin una mica i després ja vinguin aquí a dir el que dallò.

I després jo voldria fer un esment molt especial del tema de l'Aran. Jo crec que aquest debat que s'enceta avui en seu parlamentària del tema de les vegueries és també un avenç més en tot el que ja s'ha fet, també, en aquest Parlament pel que fa al desenvolupament de la

singularitat de l'Aran; el que s'ha fet i el que encara queda per fer. Però és que l'Estatut de Catalunya ja en aquest sentit és ben clar i dóna totes les prerrogatives a l'Aran que li corresponen per la seva singularitat. I així ho diu clarament l'Estatut.

Creiem que el projecte de llei que tenim sobre la taula –aquest projecte de llei, no altres avantprojectes anteriors, aquest projecte de llei– ja diu clarament que l'Aran només entra a formar part de la vegueria de l'Alt Pirineu un cop s'hagi constituït aquesta, és a dir, un cop s'hagi fet prèviament la modificació de la Llei orgànica de l'Estat dels límits provincials.

Saben a més a més que, per fer la vegueria Central i la vegueria de l'Alt Pirineu, el que cal prèviament és fer una llei que..., és instar el Govern..., a través d'una llei del Parlament instar el Govern de l'Estat, per la via que ens permet la Constitució i que ens permet l'Estatut, a modificar les divisions provincials a efectes –a efectes– de la cooperació local.

La importància de la Llei del règim especial de l'Aran passa per davant d'aquesta llei i també el que diu l'Estatut amb relació a l'Aran passa per davant d'aquesta llei. I en aquest sentit la incorporació de l'Aran, als únics efectes de la cooperació local, de la cooperació entre governs locals, només es produirà un cop s'hagin modificat els límits provincials.

I vostès a l'Aran durant trenta anys..., i això també ho deia inclús el mateix informe Roca; llavors no hi va haver tensió a l'Aran, no es va suscitar en aquest sentit tensió a l'Aran, perquè aleshores, per vostès, per Convergència i Unió, l'Aran era una mera comarca. I això no és el que passa, això no és el que creiem des del Grup Socialistes i el que aquest projecte de llei recull.

Miri, és veritat que si l'Aran..., que si fins ara l'Aran no ha acabat de sentir-se del tot còmode en la formulació de l'articulat d'aquesta Llei de vegueries, és clar que aquest Parlament ha de fer un esforç en el procés de tramitació per trobar-hi un encaix adequat, perquè s'hi senti més còmode. I en aquest sentit el Grup Socialistes treballarà perquè així sigui, perquè nosaltres respectem i reconeixem la singularitat de l'Aran i respectem, en aquest sentit, doncs, el compromís que té, que ja marca l'Estatut respecte a l'Aran, el compromís de Catalunya respecte a aquesta singularitat de l'Aran.

I finalment, un prec sobretot al Grup de Convergència i Unió, un prec d'afegir-se al consens. Estem oberts al consens, és una llei important, no s'hi val l'«ara no toca». L'«ara no toca» era d'altres temps, això ja no val; això, podia ser que en altres temps es digués «això ara no toca», però aquest Govern treballa i treballarà en tots els sentits i en tot allò que sigui necessari per millorar l'Administració, per millorar els serveis que es dóna als ciutadans.

I aquesta és la voluntat primera d'aquest projecte de llei i els demanem que se sumin a aquest consens, que se sumin a això i que també tinguin en compte que el consens en el territori també passa –també passa– per aquesta voluntat de consens en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller, convidats, diputats i diputades, el meu grup comparteix amb el Govern la necessitat d'aquesta llei, perquè suposa un pas més en el desplegament de l'Estatut d'autonomia que va ser votat pel poble de Catalunya no el segle XIX ni el segle XVIII, senyora Olano, sinó ara fa més o menys..., una mica menys de quatre anys.

Pot tenir una certa lògica que el PP, que té recorregut l'Estatut davant el Tribunal Constitucional, no vulgui desenvolupar-lo tampoc en aquest àmbit, però sembla incoherent que Convergència i Unió, que va votar l'Estatut i que reclama el seu desplegament, ara no en vulgui aplicar un dels capítols més destacats: la nova organització territorial i administrativa del país.

És cert que hauria estat preferible que el projecte entrés abans al Parlament, és cert que es pot millorar, però això no és motiu per negar-se a la seva tramitació.

D'altra banda, la crisi econòmica ha de ser la màxima prioritat del Govern i d'aquest Parlament, però és una perillosa deformació de la realitat afirmar que per aquesta raó el Parlament no pot fer res més, sobretot quan qui això afirma considera que, malgrat la crisi, s'han d'impulsar els temes que l'interessen i alhora utilitza la crisi per demanar que no se n'impulsin d'altres que no l'interessen. Potser si Convergència i Unió no estigués tan obsessionada a iniciar la campanya electoral amb molts mesos d'anticipació, trobaria temps per a altres activitats.

El 27 d'agost de 1936, l'any que ve farà setanta-cinc anys, el president Lluís Companys aprovà el decret pel qual s'establí una nova divisió territorial de Catalunya basada en la creació de regions o vegueries; el juliol de 1937 el conseller d'Economia, Joan Comorera, aprovava l'ordre de publicació de l'obra *La divisió territorial de Catalunya*. La dictadura franquista acabà amb aquelles propostes.

L'Estatut del 79 preveia tan sols la possibilitat de demarcacions supracomarcals. Fou la Llei de règim provisional de les diputacions, del 87, que establí que el Govern de la Generalitat, tres mesos després de constituït els consells comarcals, presentaria al Parlament una iniciativa legislativa per aconseguir que el Congrés dels Diputats procedís a integrar les quatre províncies catalanes en una sola i un projecte de llei per dividir el territori de Catalunya en regions.

Convergència i Unió incomplí durant setze anys el mandat que emanava d'una llei provada per aquest Parlament i no arribà mai a impulsar ni la conversió de Catalunya en província única ni la creació de les regions.

Sí que ho intentà, per cert, el Grup d'Iniciativa al Congrés dels Diputats, coherent amb la defensa que el PSUC sempre va fer de la conversió de Catalunya en província única com a forma d'eliminar una estructura

provincial que Jordi Solé i Tura definia com la principal derrota política dels partidaris de les autonomies en la Constitució del 78.

Fou sota la presidència de Pasqual Maragall, cal recordar-ho, que el Govern de la Generalitat estructurà la seva desconcentració en set regions. I ara l'actual Govern presenta aquest projecte de llei.

L'any 87 el Parlament aprovà quatre lleis d'organització territorial impulsades pel Govern de Convergència i Unió –la de les diputacions, la de creació dels consells comarcals, la de supressió de la corporació metropolitana de Barcelona i la Llei municipal i de règim local–, que reconeixien, és cert, unes realitats comarcals àmpliament reivindicades, però poca cosa més.

Els que ara reclamen consens, les varen aprovar sense consens, sense superar la divisió provincial, sense voluntat d'avançar en la simplificació administrativa, dotant els consells comarcals d'un sistema electoral que distorsiona la proporcionalitat del vot, complicant i fragmentant la realitat metropolitana de Barcelona, i tractant l'Aran com una comarca més. Tot això es resumia en una definició: interessos partidistes.

L'any 2000 el conseller Josep Antoni Duran i Lleida encarregà un informe sobre la revisió de l'organització territorial de Catalunya a un grup d'experts presidit per Miquel Roca Junyent. Les seves conclusions foren tacades per un debat interessat sobre una suposada voluntat de suprimir petits municipis. Però l'estudi era molt més que això; denunciava, i ho cito literalment, «importants problemes que tenen conseqüències negatives per a la ciutadania, profusió d'instàncies administratives, escassa racionalitat, insatisfactòria solució adoptada respecte a l'organització política i administrativa de la comarca i del seu règim electoral». L'informe, evidentment, quedà guardat en algun calaix de la conselleria, però constitueix una anàlisi rigorosa del model que ara volem reformar, i per això considerem necessària la compareixença del president d'aquella comissió durant la tramitació del projecte de llei.

Pel meu grup els objectius de la nova organització territorial han de ser dos. El primer, buscar un millor equilibri territorial i donar resposta a les demandes de diversos territoris que des de fa molts anys exigeixen un reconeixement institucional; em refereixo sobretot a les Terres de l'Ebre, al Pirineu i l'Aran, i a la Catalunya Central, i a la regió metropolitana de Barcelona, evitant que aquesta regió sigui simplement allò que no és àrea metropolitana. En segon lloc, impulsar la simplificació i la racionalització administrativa. Hi ha molts ciutadans a Catalunya preocupats per si aquest nou model suposarà més burocràcia i més despesa, i el nou model ha de representar tot el contrari: més simplificació, més proximitat, més eficàcia. Ambdós objectius expliquen l'interès de descentralitzar l'Administració catalana tot construint xarxa territorial i l'interès de desconcentrar el poder a partir de la mateixa xarxa que dibuixen les vegueries.

Ens cal una visió global dels textos legals que han de configurar les reformes. Avui n'aborem dos, el de les vegueries i el que ha de regular l'Àrea Metropolitana

de Barcelona. Però ens cal també la Llei de l'Aran, per demostrar que els seus legítims drets històrics queden preservats, i la Llei de governs locals, que ha de definir el paper fonamental dels municipis i l'adaptació dels consells comarcals a la nova situació. Per això el meu grup desitjaria que aquest dos textos legals també poguessin ser aprovats ben aviat pel Parlament de Catalunya, perquè la nova regulació dels consells comarcals és indispensable per donar credibilitat a la voluntat simplificadora. És indiscutible que la nova àrea metropolitana substituirà tres institucions, però ens cal la nova regulació dels consells comarcals per poder demostrar que la Llei de vegueries també pot representar un estalvi de nivells administratius i polítics. No es tracta de suprimir les comarques, que són una realitat incontestable que cal preservar i protegir, sinó de modificar els consells comarcals; la nova llei haurà de regular uns consells comarcals que actuïn més com a mancomunitats de municipis que com a petits parlaments.

Per aquest motiu, el meu grup fa seves les paraules del conseller de Governació pronunciades fa ben pocs dies a Tribuna Barcelona, apostant per buidar de tota representació política l'estructura comarcal: «Seguint aquesta premissa» –deia el conseller–, «el nombre de càrrecs polítics comarcals que es podrien suprimir s'eleva fins a 1.032.» Hi estem d'acord, fem-ho, ens hi juguem la credibilitat del model de..., en la reforma dels consells comarcals, perquè sempre és més fàcil crear nous organismes que eliminar-ne o transformar radicalment els que ja existeixen.

S'ha parlat que aquesta llei s'aplicarà per fases, però el projecte no parla d'etapes. És ben cert que cal que el Congrés dels Diputats reformi determinades lleis, però ens sembla un error donar per fet que d'entrada tan sols es produirà un canvi de denominacions de les quatre diputacions i que després la modificació de la llei electoral possibilitarà la creació de la vegueria de les Terres de l'Ebre i que després la modificació de límits provincials permetrà la creació de les altres vegueries. El meu grup planteja una negociació immediata amb el Govern central. No cal esperar fins a l'aprovació d'aquesta llei. Es poden produir de forma gairebé simultània les dues modificacions legals estatals que aquest projecte exigeix. Volem la vegueria de les Terres de l'Ebre, però també de forma simultània la del Pirineu i l'Aran i la de la Catalunya Central. El principal perill que té aquest projecte de llei és que sembli que ens conformem a canviar el nom de les quatre diputacions pel de «consells de vegueria».

Tota llei que pretengui modificar una organització territorial pot generar polèmica i reivindicacions, però les forces polítiques hauríem d'actuar amb sentit de país, apostar pel diàleg com a via per resoldre les discrepàncies, i no atiar conflictes territorials per interessos partidistes de curta volada. El meu grup està satisfet que les organitzacions d'Iniciativa de Tarragona i Reus aprovessin, en plena polèmica sobre la capitalitat, un comunicat conjunt sobre el Camp de Tarragona que ja apuntava les solucions que finalment s'han inclòs en el projecte de llei. Aquest és el camí: construir consensos, no conflictes. Per això lamentem, per exemple, la posició de l'alcalde de Lleida, contrari a la vegueria del

Pirineu i l'Aran, perquè en el fons reflecteix manca de confiança en les grans potencialitats que té la ciutat de Lleida, que no depenen de l'organització de Catalunya en vegueries. I perquè creiem en el diàleg volem que la Plataforma per la Vegueria del Penedès pugui comparèixer en el Parlament i defensar les seves posicions, i que ho facin també el Consell General de l'Aran i, alhora, els grups de l'Alt Pirineu defensors d'aquella vegueria.

En resum, diàleg i consens territorial, exigència d'una negociació intensa i ràpida amb el Govern central, i necessitat d'un nou model global que comporti avançar en la simplificació administrativa, són els principals principis que el meu grup vol destacar en la seva defensa inequívoca de l'estructuració de Catalunya en municipis i vegueries que l'Estatut preveu.

Moltes gràcies.

(La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.)

El president

Senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Sap vostè que no és costum meu demanar la paraula per al·lusions, però és evident que avui he estat al·ludida pel senyor...

El president

Per tant, entenc que la demana.

La Sra. Montserrat i Culleré

La demano, senyor president. *(Rialles.)*

El president

Hi té dret, eh? –hi té dret.

La Sra. Montserrat i Culleré

Me la concedeix?

El president

Hi té dret, senyora Montserrat. Un minut.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor Estradé, m'ha donat la impressió que em volia donar lliçons sobre el que ha de fer aquesta diputada envers la seva comarca del Penedès. Permeti'm que li recordi que, quan es va celebrar –i tinc la sort que està aquí present el president del Consell Comarcal de l'Alt Penedès, senyor Joan Raventós– el tercer aniversari de la constitució dels consells comarcals, aquesta diputada avui aquí present ja defensava la possibilitat d'una futura vegueria en el Penedès. Vostè ho trobarà argumentat quan vulgui a les hemeroteques, i fins i tot també, amb més constància, a partir de l'any 2000.

Però permeti'm que li digui una cosa, senyor Estradé, amb tota l'estima i consideració: vostè no escolta, vostè no ha escoltat la senyora Olano, la seva argumentació.

Vostè, senyor Estradé, només falta. I perdoni que li digui una cosa: sembla que vagi de destraler. (*Remor de veus.*) Permeti'm que li digui que vostè no respecta la pluralitat democràtica d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya. Però, vaja, no hi perdre més el temps. A la meua comarca hi ha una dita que diu: «Quan la criatura plora, alguna cosa li cou.»

Moltes gràcies.

(*El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.*)

El president

Senyor Estradé... Un minut.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president. Per al·lusions directes. Miri, senyora Montserrat, si vostè considera que jo li he faltat..., jo crec que no, però si ho considera, li demano disculpes, perquè em sabia molt greu haver faltat a algun diputat. Però jo li diré una cosa: aquesta llei, i n'estic convençut, obre les portes a crear la vegueria del Penedès; és més, és més: sense aquesta llei, és impossible crear la vegueria del Penedès. Per tant, el que li demano, el que li demano és que, quan calgui anar a Madrid a modificar els límits provincials i les lleis orgàniques necessàries per a poder crear la vegueria del Penedès, vostè ens doni suport i faci que el Partit Popular de Madrid també hi voti a favor, perquè segur que d'aquesta manera tindrem vegueria al Penedès.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat s'han rebutjat per 59 vots a favor, 69 vots en contra i 1 abstenció, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (debat de totalitat) (tram. 200-00084/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Presenta la iniciativa, d'acord amb l'article 105.2, l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

(*Pausa.*)

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la reflexió a l'entorn de les grans metròpolis

urbanes és d'estricta actualitat en un món globalitzat. El paper de les ciutats és més rellevant que mai; més de la meitat de la població mundial viu en àrees urbanes, i més de quatre-centes ciutats arreu del món tenen més d'un milió d'habitants. És una obvietat, per tant, que aquesta realitat –no pot ser d'altra manera– té conseqüències directes en la redistribució dels recursos econòmics, socials, humans, en el territori, i que per tant cal gestionar-la, aquesta realitat, amb excel·lència.

I la gestió d'aquesta realitat, en el nostre cas i des d'un punt de vista nacional, s'ha de fer sota la d'un principi que és alhora un objectiu d'una gestió sostenible del territori, i també un objectiu tradicional del catalanisme: l'equilibri territorial. Principi aquest, el de l'equilibri territorial, que podríem definir com l'actuació que procura que el desenvolupament de les activitats econòmiques, que la planificació de les infraestructures, que la gestió de les polítiques públiques s'orientin cap a una distribució proporcionada arreu del territori, al conjunt del país, que eviti la concentració dels recursos en àrees limitades.

Barcelona i la seua àrea d'influència, 635 quilòmetres quadrats i 3 milions d'habitants, tenen la sort de ser la capital de tot un país, Catalunya, i Catalunya té la sort de tenir una gran capital i la seua àrea d'influència. És la conjunció, per tant, d'aquests dos factors, sense contradicció, que enriqueix i que a més a més fa més competitiu el conjunt del país, el conjunt de Catalunya.

Aquesta forma d'entendre, aquesta manera de visualitzar el país, no projecta una gran metròpolis en detriment del territori, en detriment de la resta del país, ni el territori en detriment de la metròpolis, sinó que precisament creu en l'equilibri territorial per reduir desigualtats i, per tant, per promoure la cohesió social, la vertebració territorial.

Per paradoxal que pugui semblar, Barcelona i la seva àrea d'influència és un potencial i és una gran oportunitat per a equilibrar i per a cohesionar el país, i sobretot, sobretot, per a fer-lo competitiu. I la competència amb la resta de països i metròpolis europees no es pot consolidar sense estructures administratives adaptades a la nostra realitat econòmica, social i territorial, que a més a més és una realitat canviant.

L'objectiu de mantenir des del punt de vista institucional una organització reconeguda com a tal en l'àmbit territorial metropolità de Barcelona és una reivindicació històrica des de que la Llei 7/1987, de 4 d'abril, va suprimir la Corporació Metropolitana de Barcelona i va crear l'Entitat Metropolitana del Transport i l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i del Tractament de Residus. D'un temps ençà, la necessitat de tornar a refondre en un sol organisme les entitats metropolitanes i la mancomunitat de municipis metropolitans, de l'àrea metropolitana, ha estat un objectiu compartit per totes les forces polítiques, un objectiu compartit per totes les formacions polítiques representades en el si de la mancomunitat de municipis de l'àrea.

Tot i així, des del Departament de Governació pensem que el fet que l'Estatut situï les àrees metropolitanes en un marc compartit amb altres, de naturalesa local,

d'abast supramunicipal, no vol dir que les futures organitzacions metropolitanes siguin alienes a les estructures, siguin alienes a les xarxes complexes o multipolars. És per això que es feia del tot necessari, inajornable, imprescindible, aprovar aquesta llei en el marc d'aquest model d'organització territorial del país, en el marc d'aquesta arquitectura institucional del país que al llarg del dia d'avui aquí, en els debats al Ple del Parlament de Catalunya, hem anat repetint, hem anat explicant de manera reiterada, per tant, en el marc d'aquesta arquitectura institucional global que ha dibuixat també el Govern, com dèiem, amb la Llei de vegueries, amb aquest mapa de país, amb aquest model propi d'organització territorial, i que a més a més es continuarà desplegant amb la futura llei dels governs locals, com ja hem explicat també avui.

És a dir, aquest reconeixement institucional s'ha de posar en relació amb els altres ens locals que sistemàticament i substantivament han gaudit de més protecció en la norma estatutària: municipis i vegueries. Ho diu molt bé l'Estatut, en el seu capítol dels governs locals: Catalunya s'organitza en municipis i en vegueries, i a més a més les vegueries –ho dèiem abans– com a àmbit de desconcentració, com a àmbit de descentralització dels serveis de la Generalitat en el territori. Municipis i vegueries com a ens locals de caràcter bàsic, i també, en darrer terme, les comarques. L'Estatut parla de comarques, les situa per tant en un rang inferior –si se'm permet l'expressió–, potenciant, com dèiem, el paper dels municipis i les vegueries com a organització territorial pròpia del país, i a més a més com a àmbit territorial de desconcentració de la Generalitat.

També som conscients alhora que les comarques en l'àmbit metropolità fragmenten la ciutat real. Per aquest motiu, entenem que la multiplicació d'instàncies amb competències i amb finalitats coincidents requereix el replantejament del fet comarcal en l'àmbit metropolità barceloní. D'aquí, també, acompanyar aquestes lleis d'arquitectura institucional amb aquesta, molt important, molt potent, que és la llei de governs locals de Catalunya, per repensar, per resituar, per encaixar tot aquest mapa, tot aquest marc.

És en aquest sentit i per fer, per tant, efectiva l'eficiència, l'optimització, la simplificació d'instàncies administratives –avui n'hem estat parlant en els tres marcs legals que hem anat, doncs, portant a debat i consideració dels diputats en aquest Ple–, aquesta obsessió i necessitat, d'altra banda, de simplificar el conjunt de les administracions públiques, per tant també aquesta simplificació d'instàncies administratives quan parlem de l'àrea metropolitana de Barcelona, i, per tant, que l'àrea metropolitana..., la llei que avui posem a consideració dels diputats i les diputades assumeix les potestats que els consells comarcals desenvolupin en el territori metropolità. Per tant, caldrà també parlar-ne en el si de la comissió, del consell..., de la llei –perdó– dels governs locals.

Aquest és sens dubte el primer objectiu d'aquesta llei. El primer objectiu d'aquesta llei, de la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, és la racionalitat, és la simplificació de les instàncies administratives, com no pot

ser d'altra manera. Refonem en un sol organisme dues entitats metropolitanes i la mancomunitat de municipis en una zona del territori on la continuïtat urbana, la densitat demogràfica, la realitat econòmica, la realitat social, ho fan necessari, ho fan imprescindible, ho fan inajornable.

Per això voldria remarcar aquest paper importantíssim de prestació de serveis, de mancomunicació de serveis, que ja s'està fent ara, en molt bona part, de mancomunicació de serveis que té l'Àrea Metropolitana de Barcelona. I voldria remarcar aquesta naturalesa, voldria remarcar aquesta funció pràctica, la funció pràctica d'aquesta llei, la funció d'oferir servei al ciutadà d'aquesta llei. Al ciutadà li hem de facilitar la vida, no li hem de complicar la vida: a problemes comuns..., no té res a veure administracions diferents, no té cap sentit, més enllà del topant del terme municipal. Quin sentit tenen respostes diferents, actuacions diferents, des del conjunt de les administracions, pel fet que un ciutadà visqui en la banda d'un terme municipal o en un altre, dividits moltes vegades, sovint per un carrer? Per tant, a problemes comuns, a situacions comunes, respostes adequades també de caràcter comú.

Per tant, estem parlant de funcions que són les que avui també ja ostenten actualment tres entitats, estem parlant de serveis hidràulics, estem parlant de distribució d'aigües, estem parlant de tractament i disposició de residus, estem parlant de transport, estem parlant d'assistència tècnica i jurídica.

Voldria remarcar, també, que aquest avantprojecte, aquest projecte de llei avui, que portem aquí, al Parlament, preveu la creació també d'una comissió d'urbanisme d'àmbit metropolità, una comissió d'urbanisme paritària entre el Govern de la Generalitat i representants metropolitans locals. Cada àmbit de planificació territorial compta amb una comissió d'urbanisme. L'àmbit metropolità, com un àmbit de planificació territorial més, per tant, es dotarà, com no pot ser d'altra manera, d'una comissió d'urbanisme que assumirà al mateix temps les potestats de la Subcomissió d'Urbanisme de Barcelona, existent fins ara, i que, per tant, quedarà dissolta.

L'àrea metropolitana estarà formada pels trenta-sis municipis que actualment formen part d'alguna de les tres entitats, d'acord ja amb la resolució que en el seu dia es va aprovar per les tres entitats metropolitanes i per unanimitat –ho repeteixo, i per unanimitat– de tots els grups polítics el 27 de juliol del 2004; els alcaldes, les alcaldesses dels municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona són, segons aquest projecte de llei, membres nats del consell metropolità, tot i que, per descomptat, poden delegar la seva condició de conseller metropolità en un regidor, en una regidora del seu respectiu consistori, del seu respectiu ajuntament, i els consellers i les conselleres metropolitans que no són en membres nats són elegits per l'ajuntament de cada municipi d'entre els seus regidors i regidores.

Tenint en compte la seva naturalesa local, la seva funció de cooperació intermunicipal, així com la seva composició, les fórmules d'organització bàsica, les fórmules d'organització complementària pròpia de l'àrea no dife-

reixen substancialment dels altres ens locals: el principal òrgan de govern de l'àrea, el plenari, l'òrgan principal de govern de l'àrea serà el consell metropolità, i el consell metropolità serà qui escollirà entre els seus membres el president.

Senyores diputades, senyors diputats, avui aquesta cambrà, el Ple del Parlament de Catalunya està sent testimoni d'un procés global, com he dit abans, de reconfiguració de l'arquitectura institucional del país. I en aquesta arquitectura institucional del país no hi podia faltar de cap de les maneres aquesta peça que és l'Àrea Metropolitana de Barcelona, com a desplegament també del que ens diu l'Estatut.

I és en aquest procés que la futura Llei de governs locals haurà de ser un pas endavant, com deia abans, un pas que requereix, però, que Barcelona, la vegueria, les comarques, la resta de municipis metropolitans tinguin l'encaix que els correspon, tinguin l'encaix singular derivat també de la seva complexitat, que mai, mai, mai podrà ser resolta amb plantejaments poc flexibles. Per tant, aquí hi haurà d'haver un esforç, un consens, una generositat per part absolutament de tothom.

D'entrada, senyors diputats, senyores diputades, com deia abans, estem simplificant l'Administració, estem reconeixent una realitat que mai hauria d'haver-se deixat de reconèixer. I per tant d'entrada hem refós tres institucions en una. I hem iniciat amb aquesta llei, també amb la Llei de vegueries que abans hem substanciat, el procés per definir un nou marc legal integrat en règim local; un procés, m'agrada dir, que no té marxa enrere.

I, per tant, senyors diputats, senyores diputades, ens hem d'encoratjar, ens hem d'animar tots plegats a continuar treballant en aquest recorregut, a continuar treballant en aquest viatge sense retorn que faci possible el desplegament de tot aquest ventall legislatiu, també, per tant, en l'encaix del que ha de ser la llei, i per tant, doncs, la creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Ara, per fixar la seva posició, en el nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, permeti'm cinc primers punts en positiu: Convergència i Unió està a favor de l'associació de municipis per gestionar interessos i serveis de titularitat local, que és el que posa a l'article 83.3 de l'Estatut, com vostè sap; Convergència i Unió també està a favor de gestionar conjuntament determinats serveis de titularitat local quan la continuïtat urbana així ho justifica, sempre que hi hagin, doncs, criteris d'estalvi i d'eficàcia la prestació d'aquests serveis; Convergència i Unió també està a favor d'aquest procés, de gestionar conjuntament diversos municipis, serveis bàsics per als ciutadans, si s'hi adhereixen aquests municipis d'una manera voluntària, i Convergència i Unió també està a favor de reconver-

tir les tres entitats metropolitanes –la del transport, la de serveis hidràulics i medi ambient, i la mancomunitat– en un sol organisme. Per tant, fet tot això, Convergència i Unió està a favor de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Ara bé, senyor conseller, amb l'actual redactat de la llei, ja li avanço que, si no hi ha canvis substancials, avui el vot fóra que no. No hem presentat esmena a la totalitat. I no l'hem presentat, en primer terme, perquè tot i que no tenim el paraigua de la Llei de governs locals, que ara m'hi tornaré a referir, a diferència del Projecte de llei de vegueries, que ara acabem de tramitar, la de l'àrea metropolitana, el que és estrictament la llei, és una llei que amb la conseqüència que té, que és la de simplificació administrativa, nosaltres hi estem d'acord. En canvi, amb la Llei de vegueries obríem una expectativa que no sabíem on conduïa. I per aquest motiu en una hem presentat esmena a la totalitat i a l'altra no.

Quines són les raons per les quals avui el nostre grup, Convergència i Unió, si es portés a votació aquest projecte de llei hi votaria en contra. I evidentment acabaré dient les raons que ens portarien a un vot positiu.

En primer terme aquest encaix. A la Llei de governs locals vostè hi fa molta referència, i a més sé, conec que vostè aquesta llei la té com a molt seva, perquè vostè va ser precisament l'inspirador que tirés endavant. I per tant una vegada més reclamem el marc de tot això, i el marc de tot això..., que allà es parlava de les àrees metropolitanes a Catalunya, no de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, sinó de les àrees metropolitanes, que és el concepte important, interessant, que podia haver-hi aquest organisme supramunicipal al país; bé, ara no el tenim.

Nosaltres, quan l'any 2007 vam parlar amb tots els grups polítics de l'àrea metropolitana, ens vam incorporar al govern metropolità amb aquesta voluntat de simplificar les tres entitats en una, però amb una segona voluntat, o amb una petita condició: els vam dir només que sabessin quin encaix tenia amb l'organització territorial del país, que era una cosa que creïem que era necessària, que les àrees metropolitanes, sobretot la de Barcelona, sabessin de quina manera tindria relació amb la vegueria de Barcelona. Bé, per tant, aquest és un primer motiu pel qual avui..., de tota manera aquest, evidentment, no el podrem arreglar, perquè la Llei de governs locals no tindrà temps de ser tramitada.

Tenim un risc real que s'encavalquin competències. Jo també els demano que llegeixin l'informe de la Diputació de Barcelona. I m'hi torno a referir. El 2006 es canvia el concepte del que són ens bàsics de Catalunya, i els ens bàsics de Catalunya són, a nivell local, el municipi i la vegueria; a nivell supramunicipal, com a ens també que obligatòriament hi és, hi ha la comarca, i es poden crear aquestes àrees metropolitanes.

Què passa aquí? Doncs, hi ha un canvi. La vegueria pot passar a fer, a més a més de cooperació i solidaritat amb els territoris, amb els municipis, pot passar a fer també altres competències. I, evidentment, l'informe de la diputació apunta que hi pot haver-hi un encavalcament de competències. Per què? Perquè seria bastant absurd

que un ens que no és bàsic, que és el metropolità, tingui més competències que un ens que teòricament és bàsic, que és la vegueria de Barcelona. I per tant a nosaltres ens agradaria parlar-ne, d'això. I si ha de ser en ponència, parlem-ne.

Amb vostès, evidentment, el debat sobre competències, administració i finançament –no em repetiré– no l'hem pogut fer, i ens obligaran a presentar esmenes que tanquin qualsevol risc d'anar més enllà del que és estrictament la titularitat local dels serveis que presta l'àrea metropolitana, perquè, com que no sabem quin és el marc global, el que no farem nosaltres és deixar portes obertes perquè l'àrea metropolitana, aquesta o una altra, tingui serveis fora dels que són de titularitat local, per tant delegació dels ajuntaments d'aquesta competència en l'àrea metropolitana. I les esmenes, les presentarem. I si això dóna motiu al debat, doncs, fem-ho.

Hi ha en tota la llei una sèrie d'articles que apunten aquesta dualitat entre titularitat municipal i el que pot ser titularitat no municipal. I nosaltres això ho volem aclarir: si són competències de la Generalitat o d'altres organismes, diguem-ho clarament; si són de caire local, diguem-ho clarament.

Aquesta sospita en algun cas, doncs, porta a no deixar clar que això és un òrgan funcional, que és un òrgan d'administració local i funcional, i no és un òrgan polític territorial. I, per tant, si aquest concepte el compartim, arribarem a un acord ràpid. No és una àrea metropolitana, tampoc la de Barcelona, un òrgan polític territorial; ha de ser un ens de gestió, una administració de gestió de titularitat local i funcional.

Un altre aspecte important. Hem de fer l'àrea metropolitana del segle XXI; no és l'Àrea Metropolitana de Barcelona dels anys vuitanta, ni per vostès ni per nosaltres. I, per tant, com que això és així, ara que és un moment constituent, jo els animaria a veure-ho en el Google Earth, treguin els noms, mirin tot l'entorn metropolità, treguin els límits dels municipis, i a veure quants encertem per on passa l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Els animo que la facin, aquesta pràctica; a veure si en la continuïtat urbana dels municipis que estan a l'entorn de Barcelona són capaços de saber vostès quins trenta-sis municipis, sense els noms i sense els límits territorials, formen part d'aquesta àrea.

Jo els demano un exercici d'obertura. Si els serveis realment són de gestió només, ens ha d'interessar a tots gestionar bé els residus, l'aigua, el transport, i el que faci falta, de titularitat local, per aconseguir una major eficàcia i un menor cost al ciutadà. I això l'interessa tant al veí de Castellar del Vallès, que sóc jo, a vint-i-cinc quilòmetres de Barcelona, com l'interessa al de Barberà, que està sis quilòmetres més avall. I, per tant, si aquest és el discurs, el de gestió i per tant un menor cost també per a les administracions i els ciutadans, si aquest és el discurs, doncs, creguem-nos-el.

Quina és l'àrea metropolitana del segle XXI a Barcelona? Per què el president ha de tenir les competències que té? Per què el president no ha de tenir unes competències només institucionals i de coordinació? Per què aprova la majoria de figures urbanístiques? D'on ha sortit, això?

Ara tindrem un president de l'àrea metropolitana que farà aprovacions inicials i provisionals de les figures urbanístiques? (*Veus de fons.*) Com que no, senyor Labandera? Sí, sí, de determinades figures sí, i a més de contractació administrativa, i, a part de la contractació administrativa, també evidentment la gestió de tot el personal. Jo els demano que la figura del president torni a la figura institucional que vam pactar inicialment.

Per què la comissió d'urbanisme de l'àrea metropolitana ha de ser diferent de les altres comissions d'urbanisme, de composició, encara que hi hagi un vot més per part de l'Administració de la Generalitat? Per què?

Per què el PSC a tot arreu proposa «un ciutadà, un vot» i aquí no val? Això també és interessant. Resulta que, ara que els toca a vostès –i potser d'aquí a dotze mesos hi han unes eleccions a Barcelona i potser no els va bé–, ara, allò d'«un ciutadà, un vot» a l'àrea metropolitana no ho fem; ja hem canviat dues vegades els representants, el nombre de representants de Barcelona a l'ens metropolità des que vam començar a tramitar el projecte, dues vegades. Per què? Ai, ai, ai! O sigui, aquí no ens val allò d'«un ciutadà, un vot». Bé, doncs, parlem-ne; quin és el criteri, eh?

És interessant, de totes maneres, com a exercici de ciència política que vostès s'afegeixin al que hem reclamat sempre: que tothom s'hi ha de sentir còmode, en aquests organismes, tant el municipi més petit, sigui Badia del Vallès o sigui el que sigui, com el municipi de Barcelona. I, si el municipi de Barcelona vol reclamar la presidència d'aquesta entitat perquè és entitat metropolitana de Barcelona, ens haurem d'asseure amb el municipi de Barcelona i parlar amb ells. I si aportant més del 50 per cent dels recursos i la meitat de la població, tot i així no s'hi senten còmodes, haurem de parlar amb ells. I amb els petits també. Perquè si al final tot ho ha de decidir Barcelona, doncs, no aniran a l'àrea metropolitana i deixaran d'estar a l'àrea metropolitana.

Bé, evidentment, tots aquests dubtes esperem aclarir-los en ponència. Si volen el nostre suport, nosaltres volem unes àrees, no tan sols la de Barcelona, que siguin ens locals sobretot. Segon, que siguin funcionals, no territorials. Tercer, que siguin ens de gestió, i no per fer política. Quart, que siguin voluntaris si hi ha continuïtat urbana que ho justifiqui. Cinquè, que es puguin prestar només serveis de territorialitat local d'una manera mancomunada. Sisè, sempre que això impliqui menys cost i millor prestació de serveis de cara al ciutadà; si resulta que des de l'ajuntament o des de la comarca o des de la vegueria es presta el mateix servei amb menor cost i més eficàcia, doncs, segurament haurem també d'admetre que ho presti una altra administració. Setè, els òrgans de govern amb majories qualificades i consens com a norma per prendre acords, majories qualificades i consens per prendre acords; si no, això no funcionarà. I que no ens condicioni ni l'organització bàsica local ni l'exercici de les competències pròpies del Govern de la Generalitat; això *va de soi*: si s'ha de concertar, si s'ha de consorciar amb el Govern de la Generalitat, doncs, ja es consorciarà i el Govern de cada moment ja consorciarà amb l'àrea metropolitana el que s'hagi de consorciar.

Acabo, senyor president, si em permet mig minutet més... Abans el senyor Bosch s'ha referit als consells comarcals. Miri, nosaltres estem d'acord que en àrees amb alta densitat pugui haver-hi àrees metropolitanes fortes i que els consells comarcals passin a tenir un altre paper, i ho vull dir clar. Ara, en àrees amb baixa densitat, el consell comarcal és bàsic, i la vegueria, en aquestes àrees amb menor densitat, el que farà és gestionar els serveis supracomarcals...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Corominas i Díaz

...només els serveis supracomarcals. I això crec que hauria de quedar-nos molt clar a tots.

Si totes aquestes apreciacions són recollides en ponència, el nostre vot serà favorable. Si la majoria d'elles no són recollides, evidentment, nosaltres no estarem d'acord amb aquest projecte.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, conseller, alcaldes que ens acompanyen, avui estem prenent en consideració un projecte de llei, el de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que és importantíssim, que és cabdal, diria jo, per al futur de Barcelona, però també i sobretot per al futur de Catalunya. Ens estem dotant d'un instrument de gestió, de coordinació i de cooperació entre els trenta-sis municipis que configuren l'Àrea Metropolitana de Barcelona, per poder apropar la ciutat administrativa a la ciutat real.

Jo crec que no escapa a ningú que els reptes de tenim damunt la taula, clau per garantir el nivell de vida i el benestar de la ciutadania, passen per pensar la política des d'una visió que no es planifiqui en termes estrictament locals, sinó que parteixi d'una òptica més global, més real, des d'una mentalitat més àmplia i de conjunt, des d'una òptica, en definitiva, més metropolitana. És només amb aquesta visió metropolitana de Barcelona, el territori més densament poblat i que genera més riquesa del conjunt de Catalunya, que podrem respondre als reptes que tenim avui plantejats. I això jo crec que és el que ens permet aquesta llei: governar millor la interconnexió, la interdependència, governar millor la realitat de 3,5 milions de catalans i de catalanes.

I, contra el que han dit alguns, jo crec que és important dotar-nos d'aquest instrument de governança avui, enmig d'una crisi com la que estem vivint, perquè les àrees metropolitanes suposen una bona oportunitat per a la millora de la competitivitat. Si volem ser competitius en el mercat global, i ho volem, necessitem massa crítica; massa crítica que és clau per poder competir i per po-

der oferir els serveis amb la qualitat amb què els volem oferir; massa crítica de capital humà, d'infraestructures i serveis eficients. Necessitem, doncs, un instrument útil i eficaç perquè Catalunya i el seu principal motor econòmic expressin tot el seu potencial, que és molt.

I, per tant, jo crec que, efectivament, convindria que ningú no es confongués, perquè això no va de resoldre la injustícia del 1987, no va de rectificar l'error que Convergència i Unió va cometre quan va suprimir la corporació; això no va de cap nostàlgia, perquè no va del passat. Va del futur, va d'entendre que tot el procés de canvi que s'està desenvolupant a les nostres ciutats necessita una resposta adequada pel que fa a la seva gestió. Va de futur, efectivament, perquè han passat vint-i-tres anys.

I això ja ho afirma el Parlament Europeu; diu: «Les zones urbanes concentren el 78 per cent de la població de la Unió Europea i constitueixen el lloc on es concentren les dificultats i on es construeix el futur.» Doncs, la llei que avui estem debatent és el requisit imprescindible per construir bé aquest futur col·lectiu. Ni més ni menys que això.

Parlem del projecte en concret. En què es sustenta el projecte de llei que avui debatem? En primer lloc, fem la llei per coherència legal. El mateix Estatut d'autonomia reconeix la creació de les àrees metropolitanes, independentment de l'encaix en altres lleis, com a ens que fonamenta la seva concepció en el principi de col·laboració i associació. És en l'article 93 del nostre Estatut d'autonomia on s'estableix que una llei del Parlament de Catalunya serà la que determinarà la seva creació, així com l'establiment del seu règim jurídic. I, per tant, no confonguem necessitar aquesta llei amb tenir-ne d'altres, perquè per mandat estatutari aquest no és el cas.

En segon lloc, fem la llei per coherència amb la realitat, perquè podem evitar el debat, però no podem obviar els fets: l'Àrea Metropolitana de Barcelona és un fet territorial, és un fet social, és un fet demogràfic, econòmic i cultural que s'ha anat conformant al llarg dels darrers tres quarts de segle, producte del creixement i de la connexió dels sistemes urbans de l'entorn barceloní. I aquesta realitat necessita instruments per fer front a molts interrogants: què fer amb la complexitat del fet urbà, com garantir els serveis bàsics a nous complexos, com aprofitar sinèrgies i complementarietats, com millorar els models de governança en temes de transparència i participació en aquests macroentorns.

I atendre aquesta enorme complexitat vol dir promoure un model de territori metropolità que tendeixi a fer més equitatiu l'accés als serveis, equilibrar la qualitat de l'espai públic al territori i fer-lo més competitiu. S'han d'elaborar estratègies perquè ningú que visqui en un territori comú pugui sentir-se'n exclòs o diferenciat per algun motiu d'origen o residència.

És essencial, doncs, disposar de competències que permetin coordinar les actuacions en matèria d'urbanisme, de mobilitat, de medi ambient, d'infraestructures, d'habitatge, de protecció d'espais naturals, de promoció econòmica, i també de seguretat i de cohesió social. Es tracta d'una necessitat tant per raons d'efectivitat fina-

lista com per raons de cohesió territorial i social. I això, tal com ha explicat el conseller Ausàs més detalladament del que jo estic fent ara, és el que fa aquesta llei.

En tercer lloc, fem la llei per avançar, perquè millora i simplifica el que existeix en l'actualitat. Amb l'àrea metropolitana ens estem dotant d'una administració més àgil, més eficient i amb més capacitat de decisió. El senyor Corominas també ho veu així. Passem a una única administració metropolitana, en comptes de les tres actuals, ben definida, ben delimitada, que reduirà costos i simplificarà la gestió. Un instrument, per tant, més eficient, que estalviarà recursos i simplificarà el mapa institucional, tot creant valor afegit als ciutadans i a les ciutadanes.

Nosaltres som conscients que la llei parla només de les administracions metropolitanes com a tals, però és obvi que és la voluntat de la Mancomunitat de Municipis i del mateix Consorci Metropolità que una vegada creada la nova institució de l'àrea metropolitana, i sense perjudici de les competències i responsabilitat que tenen els mateixos ajuntaments, aquestes entitats es dissolguin perquè justament gran part de la seva raó de ser, que és treballar per una nova àrea metropolitana, estarà resolta. I nosaltres, des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, creiem que aquesta tríada, perquè ho diu l'Estatut, perquè la realitat present ens ho exigeix i perquè es millora substancialment el que ja tenim, això és el que justifica plenament la llei que avui estem debatent.

Però a mi no m'agradaria acabar sense fer referència a alguns dels temes que Convergència i Unió ha posat sobre la taula. Sobre el tema de les competències, al nostre parer i si un es llegeix la llei detingudament, les competències municipals i les de l'àrea estan perfectament delimitades, tant les del medi ambient, les urbanístiques, com aquelles que fan referència a tributs i a cessions. No oblidem que les funcions són delegades per part dels municipis en aquells serveis que són comuns, i, per tant, aquí no hi ha confusió possible.

En segon lloc, jo sé que avui a això hi ha fet poca referència vostè, senyor Corominas, però molta gent del seu grup parlamentari ho ha dit moltes vegades en públic, i és el tema de la presidència, que la presidència ha d'anar per llei a l'alcalde de Barcelona; vostè no ho ha dit, però ho ha dit, per exemple, el senyor Trias, que és de Convergència i Unió, si no ho tinc mal entès. Doncs, home, a mi m'agradaria pronunciar-me sobre aquest fet, perquè jo estic convençuda que l'alcalde Hereu serà el president de la nova àrea metropolitana, ell també n'està convençut; el que jo no crec en cap cas és que puguem dir a l'alcalde Marín, l'alcalde de la segona ciutat de Catalunya, o a l'alcalde Recoder que votin per llei l'alcalde Hereu. Jo crec que és obvi que són ells, exercint les seves competències en una entitat en què les competències són justament d'àmbit local, els que han decidir qui els ha de presidir. Crec que aquesta és l'única manera amb què es construeix la cultura de la cooperació i de confiança. No es construeix mitjançant la imposició, perquè ningú, entenc que ningú pot ser president per decret.

Sobre el tema de la representació, que vostè també s'hi ha referit, una mica el mateix: nosaltres entenem que

una institució nova no pot tenir un major nombre de representants que la suma de les anteriors –de fet passem de cent cinquanta a noranta–, ni un nombre superior al del mateix Parlament de Catalunya. Tampoc pot ser que no hi siguin tots els municipis representats, sigui quina sigui la seva dimensió. No ens faci demagògia amb «un home, un vot». La realitat de l'àrea metropolitana ha canviat molt durant aquests darrers vint anys, i els municipis de l'àrea han crescut, han guanyat pes i han creat noves centralitats. Avui no es pot confondre l'àrea amb la ciutat central. Barcelona és més forta justament perquè al seu voltant s'han creat noves centralitats més fortes: a l'Hospitalet, a Cerdanyola, a Badalona, a Sant Cugat. I, per tant, la nova àrea metropolitana ha de donar a tots aquests municipis de l'àrea, justament, el pes que tenen.

De totes maneres, encetem avui el tràmit parlamentari de debat d'aquesta llei, on jo crec que podrem discutir aquestes i totes les qüestions que s'han posat damunt la taula, perquè el més important de tot i el que nosaltres avui volem posar en valor és que els grups de l'oposició no han presentat una esmena a la totalitat. Per tant, jo crec que avui, hi insisteixo, el que volem posar en valor és aquest consens, aquesta unanimitat –poc comú però que... i, per tant, jo la celebro– en la Llei de creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Efectivament, a Catalunya li convé una Barcelona capaç de competir en la lliga de les grans metròpolis, i és important que això avui ho vulguem tots. Perquè aquesta llei és una oportunitat per redefinir les relacions entre Catalunya i la seva capital, és una oportunitat per cohesionar el país i que mai més –mai més– Barcelona i Catalunya es donin l'esquena. La força de Barcelona és la força de Catalunya, i Catalunya com a nació no seria el que és sense la força de la seva capital, de la mateixa manera que Barcelona...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

...no seria la ciutat que avui és si no representés el conjunt del país. Jo sóc una barcelonina ferotge –crec que és bastant obvi–, però jo no vull pensar en la meua ciutat en contraposició amb el meu país, i tampoc no vull demanar perdó per res. I, per tant, jo crec que defensar Barcelona ha de deixar de ser una qüestió de patriotisme urbà per convertir-se en una qüestió de patriotisme sense adjectius...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

...de catalanisme.

Amb aquesta llei –i acabo, president–, crec que estem fent passos de gegant per caminar en aquesta direcció.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Una salutació a totes les persones tant del Departament de Governació, començant pel conseller, com dels electes locals que encara ens segueixin ara.

En tot cas, en la intervenció del grup parlamentari en aquest debat a la totalitat intentaré aportar algunes novetats, una mica més de diversitat al debat, fent poder una retrospectiva, en bona mesura, d'on venim, a més d'una mirada de futur, cap a on anem. I començaré a reivindicant-nos, reivindicant les reivindicació històrica d'Esquerra del que avui estem treballant.

I em remunto bastant enrere, em remunto al fet que durant els anys trenta es va apostar de manera molt clara per la planificació conjunta de l'urbanisme, de les obres i dels serveis del que era l'hinterland de Barcelona. I el debat va ser molt intens aleshores. I bona mostra ho és que va haver-hi dos plans paral·lels al voltant d'aquesta qüestió també, i les ponències del Primer Congrés Municipalista Català, de l'any 1933; per cert, una joia, una fita del municipalisme català. M'estic referint al *Regional planning* de Macià, encarregat l'any 31 i signat pels germans Rubió i Tudurí; m'estic referint al pla Macià del 34, impulsat pel GATCPAC i Le Corbusier en honor al president Macià, que s'havia mort l'any 33, i m'estic referint, com els deia, al Congrés Municipalista de Catalunya del 33.

El *Regional planning* encarregat pel Govern de la República d'en Macià va ser el primer pla i després va haver-hi un desert de planificació governamental fins als anys vuitanta, que va tenir una influència molt important en tots els assaigs planificadors posteriors. Ells no entenien una Barcelona sense fer referència al territori que l'envoltava, i veien, dissenyaven una metròpolis que incloïa el pla del Llobregat, la zona del Besòs, part del Vallès i el massís del Tibidabo; una metròpolis que fos un anell al voltant de Collserola i que coordinés les actuacions entre municipis i sectorialitzés una regió de Barcelona en sis sectors funcionals.

O el pla Macià del 34, del GATCPAC i Le Corbusier, que dibuixava una Barcelona triple: una Barcelona capital política d'un país en formació, una Barcelona que era port de Catalunya i una Barcelona com a ciutat industrial i obrera. Hi ha el Congrés Municipalista del febrer del 33, celebrat al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, en què en la segona sessió, concretament del dia 2, a la nit, es va aprovar una ponència proposada per l'Associació de Llicenciats en Administració Pública la qual es basava en quatre aspectes. Primer, organitzar el municipi de la ciutat de Barcelona sobre un nucli d'acció municipal integrat per municipis que per condicions geogràfiques fossin susceptibles d'agregació; que hi hagués una gran Barcelona integrada per Barcelona, Sant Adrià, Santa Coloma, Badalona, Montgat, Esplugues, Sant Just, l'Hospitalet, Cornellà i el Prat; que hi hagués autonomia dels municipis integrants i que les competències

del gran municipi, de la gran Barcelona, comprenguéssin plans urbanístics i d'enllaç: grans vies de comunicació, jardins, espais lliures, comunicacions, enllumenat, conducció d'aigües residuals, incendis, hospitals, habitatge, sanitat, assistència social..., i que, òbviament, a l'hora de repartir els recursos es tinguessin en compte les possibilitats econòmiques de cada municipi.

D'aleshores ençà faig un pas, un salt cap a l'any 87, Llei municipal i de règim local de Catalunya, la mateixa que va abolir l'entitat municipal Corporació de la Regió Metropolitana de Barcelona. Aquesta llei municipal es refereix a les entitats metropolitanes amb la possibilitat d'assumir competències de planificació, coordinació o gestió dels serveis municipals que per les seves característiques econòmiques, socials i urbanes facin necessària una actuació d'aquest abast. Per tant, no és l'esborrany de la Llei de governs locals, ja la Llei municipal i de règim local de Catalunya ho deia.

Per tant, vint-i-tres anys després, aquesta possibilitat es comença a materialitzar avui. Ja a l'any 2000, Esquerra, en les aportacions que vam fer a la nova divisió territorial de Catalunya vam parlar de la necessitat d'un tractament específic dels fets metropolitans, i hi vam tornar a insistir quan l'any 2002 es va reprendre el debat sobre la creació de l'Àrea Metropolitana a Barcelona, vull recordar que amb el consens de totes les forces polítiques i del Govern de la Generalitat d'aleshores. I avui, uns anys després, som aquí.

Per tant, el projecte de llei és el resultat de molts anys de treball i de pòsit acumulat. I durant aquests, Esquerra sempre hem defensat la simplificació administrativa, la reducció del nombre de representants polítics, que passarà de cent cinquanta a noranta, seixanta menys amb la creació de l'àrea, i que l'àrea metropolitana no es constituirà com a contrapoder de la Generalitat. Ningú aquí ho ha dit això, ningú ho vol, sinó que fos mancomunitat de municipis per prestar serveis i coordinació, que fos de caràcter funcional, doncs, i no territorial, certament.

Perquè els beneficis de la capitalitat es poden, s'han d'estendre als trenta-sis municipis que la integren inicialment. I donaran força i vigorositat al país, perquè no hem cregut mai en la creació d'una macrociutat barcelonina que engoleixi la resta de municipis, sinó en una mancomunitat de serveis que permeti millorar els estàndards de qualitat d'aquests serveis, i que doni cobertura a més de 3 milions de persones. Però sí que entenem que, tot i que la presidència de l'àrea metropolitana li correspon, segons el projecte de llei, a l'alcalde del municipi que l'assemblea decideixi, l'àrea metropolitana, lògicament, ha d'estar presidida per l'alcalde de Barcelona, per lògica, perquè es visualitzi explícitament que la capital de Catalunya impulsa i fa bategar l'àrea de la qual n'és el cor i n'és, també, la màxima aportadora neta de recursos d'aquesta mateixa àrea –li ho diu una hospitalenca orgullosa de ser-ho.

Ja s'ha dit, però vull remarcar-ho molt ràpidament. El projecte de llei estableix que l'àrea metropolitana tingui les mateixes competències que ja tenen les tres entitats metropolitanes, més competències en matèria de planejament urbanístic i de mancomunitat dels serveis i de

les competències que els ajuntaments que la integren ho determinin.

També col·laborarà en la promoció econòmica dels municipis integrants, municipis que tenen centres d'alt valor afegit: l'aeroport del Prat, el port de Barcelona, el Parc Aeroespacial, la Fira de Barcelona, el Sincrotró o el Parc Tecnològic del Vallès en són alguns dels exemples; i possibilitarà economies d'escala, tan necessàries ara i en endavant, i una gestió integral que col·laborarà a tenir una administració més eficaç.

La llei cal. Cal, en primer lloc, per la personalitat històrica que els he esmentat, i també cultural en el sentit ampli de la paraula de Barcelona i el seu entorn metropolità. Cal, en segon lloc, per al pes econòmic i demogràfic de l'àrea i per la seva cohesió i unitat funcionals. I cal, en tercer lloc, perquè la proposta és legítima i necessària, perquè el que ha de ser i el que no ha de ser l'àrea metropolitana ja s'ha debatut a bastament, ja s'ha reivindicat històricament, i ara calia passar a l'acció.

I aquesta llei ha de servir per arranjar absurds històrics. La llei és una oportunitat per millorar la situació present. És absolutament necessari que l'espai metropolità de Barcelona es doti d'una estructura administrativa sòlida, comprensiva i útil per a la ciutadania i ben finançada des del minut zero de la seva entrada en vigor.

Per finalitzar, doncs, dir que aquesta llei és un deute que Catalunya tenia amb la seva capital i amb la seva àrea metropolitana; però que aquesta llei, també, reforçarà els deures que la capital i la seva àrea metropolitana tenen amb el país, tenen amb Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Josep Llobet, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, ja era hora que poguéssim debatre en seu parlamentària aquesta llei! Ja era hora perquè, honorable conseller, era una llei amb un retard històric important. No només és una llei, com vostè sap perfectament, amb un retard històric important, sinó també que és una llei amb la qual hi havia una forta demanda territorial per a la seva aprovació.

I, per tant, i vostè ho deia en la seva intervenció, és una llei amb la qual ja hi havia i hi ha un objectiu compartit per tots aquells ciutadans i ciutadanes metropolitans, regidors, regidores, alcaldes, membres de les institucions metropolitans perquè es portés a aprovació, perquè hi havia una unanimitat total perquè s'aprovés, i, a més a més, vostè ha dit que era una llei «inajornable». Si és així, nosaltres ens preguntem per què hem trigat tant a portar-la? I això, permeti'm que li ho digui, és responsabilitat de vostè i del Govern de la Generalitat, no dels partits que som a l'oposició, no del Partit Popular, que nosaltres sempre hem deslligat de forma clara l'aprovació, la recuperació de l'àrea metropolitana, en-

vers la nova ordenació territorial de Catalunya, envers la Llei de vegueries.

Per tant, ara ens preocupen dues coses, i li ho dic sincerament: ens preocupa perquè avui som a 10 de març, i som a quatre mesos vista –quatre mesos i escaig– de l'acabament del període de sessions –no de la legislatura, però sí de l'acabament del període de sessions–, i ens podem trobar que, si no fem les coses bé entre tots, si hi ha una certa..., no dic comunió entre tots els que estem, o si relliguem en excés que l'aprovació de l'àrea metropolitana vagi lligada a l'aprovació de la Llei de vegueries, que sembla que no anirà tan bé, em fa la sensació, perquè... –després m'explicaré–, envers la unanimitat que hi ha de la Llei de l'Àrea Metropolitana, que no caiguem en la temptació de no aprovar-la; no tornem a defraudar aquells ciutadans i ciutadanes que ho han demanat, el territori que fortament ho està demanant, i que, per tant, demana i exigeix l'aprovació de l'àrea metropolitana.

Miri..., nosaltres, vostès, Esquerra Republicana, sobretot, i els altres partits que donen suport al Govern, sempre primer van dir que hi havia d'haver l'aprovació de l'Estatut, després la Llei de governs locals, ara Llei de vegueries... Escolti, no; centrem-nos en la Llei de l'Àrea Metropolitana, que és el realment important en aquests moments.

I faré una mica d'història. Jo crec que vostè ho ha fet, la senyora Simó també ho ha fet... Evidentment, sí que és veritat i en els anys trenta, amb la República, hi havia molt interès en l'aprovació i en la creació de l'àrea metropolitana, la Corporació Metropolitana..., però, fins a l'any 74, no se li dóna aquell rang legal, no se li reconeix la creació de la Corporació Metropolitana, a l'any 74, no en la República, a l'any 74. Arriba la democràcia l'any 78, i a l'any 79..., en lloc de baixar o treure competència, es revifa, se li dóna amb un nou decret noves competències en l'àmbit de planificació territorial, en àmbit de prestació de serveis. I, per tant, és en aquell moment, amb els governs de Convergència i Unió, amb els governs del senyor Pujol, que entenen que el govern metropolità, que l'àrea metropolitana, més que ser un contrafort, vull dir, una institució d'àmbit territorial que dóna suport i que ajuda i es complementa amb el Govern de la Generalitat, amb la Generalitat de Catalunya, és un contrapoder. Allò que nosaltres no compartim, ni volíem, ni volem, ni vull que sigui. Nosaltres no volem que sigui un contrapoder. Volem que sigui, ho torno a reiterar, un contrafort del Govern de la Generalitat.

Què succeeix? Que l'any 87, amb les lleis d'ordenació territorial..., bé, es dissol la corporació i, bé, apareix el primer tripartit, amb el qual esperàvem, sincerament, des del Grup Popular, des del Partit Popular, com una..., amb un president de la Generalitat que havia sigut alcalde de Barcelona, i, per tant, president de la Mancomunitat de Municipis, es pogué revifar i es pogué aprovar. Bé. No és així. Tornem a dilatar en el temps, tornem a dir que ha de ser després de l'Estatut d'autonomia, i, per tant, evidentment, decau. S'aprova l'Estatut, decau la legislatura i ens trobem amb aquesta nova legislatura.

Tornem amb un president de la Generalitat, amb un alcalde metropolità, i que també enteníem que hi havia

aquesta certa sensibilitat i tornem una altra vegada a ajornar-la i ho presentem el 10 de març, després d'una possible llei de governs locals i també amb una incerta llei de vegueries.

Bé. A nosaltres, ho torno a repetir, ens preocupa, i volem justificar per què creiem que s'ha de dissociar totalment la Llei de vegueries de la Llei de l'Àrea Metropolitana. Li donaré quatre raons. I estic convençut que tothom que m'escolti ara i m'estigui veient, després de donar aquestes quatre raons, veurà clarament que no ho podem portar d'una manera conjunta.

Primera raó: consens parlamentari. A la Llei de l'Àrea Metropolitana no hi ha hagut cap esmena a la totalitat. A la Llei de vegueries hi ha hagut tres esmenes a totalitat. I, per tant, enraonem d'un consens, inicial, polític... –evidentment, després hauran de treballar en el si de la ponència per intentar fer un encaix en aquelles qüestions que no estem d'acord–; però hi ha un consens, no només amb el territori, sinó també amb la màxima representació dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, que és el Parlament de Catalunya, un consens inicial que no existeix amb la Llei de vegueries.

Segona raó: una llei de l'àrea metropolitana que és una llei plenament constitucional. Ningú dubta que sí, evidentment; és una llei que en cap moment vulnera o deixa de vulnerar la Constitució espanyola. Una llei que no necessitava de l'Estatut nou..., una llei que no necessitava d'altres lleis i és una llei plenament constitucional. Alhora, enraonem d'una llei que és la Llei de vegueries; una llei que, evidentment, nosaltres entenem –i també sembla que ho entén el departament del senyor Saura– que supera l'àmbit constitucional, i, per tant, hi han dubtes raonables que pugui ser aprovada envers la constitucionalitat de la mateixa..., i a més hi ha un recurs interposat per part del Partit Popular.

Tercera raó de la diferència de la Llei de vegueries i la Llei de l'Àrea Metropolitana: mentre una llei no genera confrontació territorial... Jo no he escoltat a cap alcalde, dels membres ara mateix de la Mancomunitat de Municipis o cap president de cap entitat o el president de la Mancomunitat o cap alcalde... –recordin perfectament, i vostè ho ha fet també, el manifest que van signar, l'any 2006, tots els alcaldes de la Mancomunitat de Municipis perquè es creés l'àrea metropolitana–, no conec a cap alcalde, no conec a cap regidor que no vulgui que es creï l'àrea metropolitana. No hi és, no hi ha confrontació territorial; més aviat, com deia el senyor Corominas, pot haver-hi altres ciutats que s'hi vulguin incorporar, però ningú vol sortir-ne.

Vegi, vostè, la Llei de vegueries: confrontació territorial, que jo crec que aquest matí la senyora Olano ha explicat perfectament la confrontació territorial que existeix.

I quarta raó: mentre una llei del que tracta és de reduir, inclús els càrrecs públics –passaran de cent cinquanta a noranta–, i de reduir la despesa pública, passem a una altra administració, com són les vegueries, que el que farà és augmentar, des del nostre punt de vista, evidentment, la despesa pública. I així ho ha explicat també la senyora Olano i es podrà demostrar després en el tràmit parlamentari.

Per tant, hi han quatre qüestions bàsiques. I raons bàsiques que demostren que ens hem de separar. Si us plau, nosaltres no ho farem. Nosaltres no, no..., no lligarem el futur de l'àrea metropolitana al futur de la Llei de vegueries, perquè no és necessària.

I aquestes quatre raons –aquestes quatre raons– espero que els membres de la ponència, espero que els partits polítics, espero que els grups parlamentaris ho tinguin clar a l'hora d'afrontar la ponència que treballaran.

Fixi's, nosaltres, fa poc, som l'únic grup polític que no som als governs metropolitans, l'únic! Tots estan..., tampoc el Grup Mixt, evidentment, tots els altres estan amb responsabilitats. L'altre dia, farà un any, es va aprovar el Consorci Metropolità, i nosaltres vam estar-hi en contra. Perquè..., i la intervenció que va fer el nostre representant, i president de grup municipal, Alberto Fernández i també el nostre portaveu general Ramón Riera ho deien molt clar: «Escolti, nosaltres no volem un altre organisme més. Nosaltres volem l'àrea metropolitana, volem que es creï. I treballarem positivament en el si de la ponència, presentant aquelles esmenes que ja vam presentar en el si de l'avantprojecte, que algunes han estat acceptades i altres no, les tornarem a presentar, per intentar arribar a la unanimitat i que es pugui crear i que no tornem a defraudar a tots aquells ciutadans, a tots aquells regidors, a tots aquells alcaldes que han dipositat en nosaltres la confiança que això es tiri endavant; no ho podem permetre.»

I, amb relació a la llei, escolti..., hi han tres eixos bàsics que haurem de treballar entre tots. En primer lloc, tenim la representativitat, l'àmbit de les competències i l'àmbit del finançament. Són tres àmbits en els quals haurem de treballar en el si de la ponència, presentarem les esmenes pertinents.

L'àmbit de la representativitat. És evident que en el projecte de llei que es presenta, que avui tirarà endavant i, per tant, s'hi presentaran les esmenes corresponents, hem de mantindre la proporcionalitat que fins ara tenien les diferents formacions polítiques, partits polítics, amb la nova institució. Passarem de cent cinquanta a noranta representants i escaig, i aquests noranta representants i escaig han de ser en quantitat proporcional a la mateixa quota que tenien fins ara. Ara el que se'ns proposa, evidentment, no va per aquest camí.

En segon lloc, tindríem l'àmbit de la presidència. Bé, jo crec que, efectivament, ha de ser algun representant de l'Ajuntament de Barcelona. Jo crec que com a capital de Catalunya, com a capital, com la ciutat més important de l'àrea metropolitana, ningú entendria que ara, en el futur, un regidor o un conseller metropolità de l'Ajuntament de Barcelona no fos qui, evidentment, presidís, l'àrea. Però ja ho discutirem en el si de la ponència.

Competències. Jo crec que en competències –aquí difereixo una mica d'algunes intervencions que he escoltat–, jo crec que ens hem quedat curts, jo crec que hem d'anar una mica més enllà, jo crec que hem de treballar tant a l'àmbit de l'educació, com en l'àmbit dels serveis a la persona, com l'àmbit de la seguretat, com l'àmbit de l'habitatge. Jo crec que, evidentment,

són àmbits en què en el seu moment, en l'època de la corporació, sí que tenia certes competències, i ara queden molt diluïdes. Jo crec que, efectivament, sí el que volem donar són serveis, i serveis reals, a les persones, a les seves necessitats, ampliem o no el ventall, escolti, no estem tancats a això, però hauríem d'anar una mica més enllà, deixar de ser un òrgan estrictament funcional de serveis, que sí que ho és, i també de l'òrgan de representació territorial.

I també plantejar el tema dels consells comarcals, evidentment, jo crec. I ho hem dit obertament, i a més nosaltres vam fer una ponència fa temps, que no té cap tipus de sentit. Ho debatrem. No ha de ser imperatiu per aprovar la llei, perquè això sigui així, evidentment, que els consells comarcals no tenen raó de ser en l'àmbit metropolità, perquè els serveis els poden prestar tranquil·lament l'àmbit metropolità i el que és la diputació o les futures –si es creen, que ho dubto massa– vegueries.

I en tercer lloc, i per acabar, president, el finançament. És evident que al finançament hi ha un incompliment flagrant tant per part del Govern de la Generalitat com per part del Govern de l'Estat. El Govern de la Generalitat no ha presentat la llei de finançaments locals, el Govern de l'Estat tampoc; diuen uns que a finals d'aquest any, i els altres, al començament de l'any que ve. Bé, esperem que efectivament puguem trobar entre tots el finançament idoni –i això ho hem de treballar perquè no podem crear administracions sense el finançament necessari–, esperem tots conjuntament treure endavant aquesta llei, no defraudar els ciutadans i ciutadanes metropolitans i aprovar-la per unanimitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, estem avui aquí per continuar i el nostre grup confia que sigui per tancar definitivament un debat que va tenir lloc en aquesta mateixa sala el 27 de març del 1987, en què es va aprovar la Llei 7/87, d'inintelligible títol –renuncio a llegir-lo, perquè tampoc s'entén–, i que va, literalment, estripar l'Entitat Metropolitana de Barcelona, creada l'any 74, esmicolant-la en dues –aquí s'ha dit– entitats metropolitanes, una de transport, l'altra de serveis hidràulics i de tractament de residus –atenció, en àmbits municipals diferents–, amb l'encomanda a la Generalitat que redactés un pla intermodal de transport per a l'àmbit supracomarcal, encarregant la redacció d'un pla territorial metropolità de Barcelona que comprendria les comarques del Barcelonès, Baix Llobregat, els Vallesos, i als quals després es van afegir el Garraf i l'Alt Penedès –un encàrrec que avui ens anunciava el conseller de Política Territorial que podem veure definitivament acomplert vint-i-tres anys després, amb l'aprovació del pla territorial–, i mentrestant, provisionalment, quedava en vigor el Pla general

metropolità que ordenava urbanísticament vint-i-set municipis, la qual cosa va donar lloc que els municipis s'espavilessin i constituïssin una mancomunitat a efectes d'impulsar la gestió urbanística conjunta. I per acabar-ho d'arreglar, per fer-ho bé, en el mateix període legislatiu s'aprovava la constitució de consells comarcals que abastaven el Barcelonès, el Baix Llobregat i el Maresme, com aquell que no passa res.

Aquesta actuació legislativa val la pena recordar-la ara, perquè la superarem. Perquè hem sentit el senyor Corominas que diu: «Creiem en l'entitat metropolitana.» Gràcies, benvinguts, però cal recordar que aquesta actuació legislativa, que va impulsar el Govern de Convergència i Unió en aquell moment amb una majoria absoluta a la cambra, va ser definida pel diputats del PSUC, Eulàlia Vintró i Maties Vives, que van fer aquell debat, com una veritable irracionalitat, fonamentada en una guerra de trinxeres entre una banda i una altra de la plaça de Sant Jaume. Ho recorden? Les banderes, els himnes... Era una situació realment dantesca, incomprendible, un govern d'un país que no creia, que no entenia, que no feia seva la seva pròpia capitalitat en totes les seves potencialitats. És greu, això: un govern d'un país que no creu en la seva capitalitat. I deia en Maties Vives: «T'han deixat dues opcions» –ho deia aquí–, «o t'arregleres en una de les trinxeres, o intentes des de la migradesa dels vots aquí, però des de les fermes conviccions en les teves opinions, que cal cercar vies de diàleg amb un doble criteri. El primer, que la reinstauració de la Generalitat exigeix un tractament diferent del tema metropolità del que se li ha donat fins aquí, i, per tant, que convé en el nou organigrama institucional no menysvalorar la Generalitat, donant-li el paper que li correspon. I a partir d'un segon criteri: que no es perdi tot allò que té de bo l'actual Entitat Metropolitana de Barcelona.» Han faltat vint-i-tres anys perquè ens adonéssim d'això.

Ara, amb el Projecte de Llei de l'Àrea Metropolitana que debatrem, es tracta de tornar a posar una mica de racionalitat, de criteri de bon govern, al fet metropolità i el seu entorn, més ben dit, a les seves corones metropolitanes. Evidentment –senyor Corominas, no s'espanti–, no es tracta de tornar als debats de vint-i-tres anys enrere; de quelcom ha servit, tots hem après, segur. Es tracta, però, i és molt important, de dotar quasi 3 milions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, els que viuen a les vint-i-sis i, per nosaltres, segurament vint-i-set, vint-i-vuit o vint-i-nou municipis –jo crec que en consens amb el territori ho hem de discutir, quin és l'abast ideal d'aquesta entitat– de la primera corona metropolitana, d'un instrument d'organització territorial, de bona administració, de gestió eficient, per atendre amb criteris de coherència i eficàcia les necessitats de bons serveis mediambientals, dels subministraments bàsics, del sanejament, del transport públic, de la planificació i gestió urbanístiques, de sòl i habitatge, i de promoció econòmica.

A l'hora d'abordar aquest procés legislatiu, cal tenir –i val la pena recordar-ho aquí– la singularitat del fenomen metropolità de Barcelona i el seu entorn. No és igual que altres fets metropolitans que s'han referit aquí, perquè, afortunadament, al nostre país hem evitat

el procés de suburbialització que ha afectat altres grans metròpolis; exemple: el gran Madrid o les *banlieues* de París. Ha estat bo –i això cal conservar-ho– que dins de l'àmbit metropolità s'hagin mantingut ajuntaments i municipis amb personalitat pròpia, potents políticament, que han tingut projectes propis però alhora han estat capaços de compartir-los amb els municipis del seu entorn i amb la capital; que tenen sentiment d'identitat local, però també tenen sentiment de formar part d'un àmbit més gran, més potent, també amb una personalitat pròpia, l'espai metropolità, el de la veritable capital de Catalunya; que s'han implicat en la governança de l'espai metropolità, malgrat la incomprensió del seu Govern, en un projecte comú i compartit, a voltes amb dificultats i amb incomprensions; amb un moviment veïnal –que no se n'ha parlat aquí– també fort i reivindicatiu. Hem de dir aquí i deixar constància del que han aportat els veïns i les veïnes, les entitats, les associacions, a la configuració d'aquest espai ric i avui en dia qualificat, molt qualificat. Però això no treu que aquests municipis tinguin problemes comuns.

Per això vull anunciar aquí quins seran els compromisos del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa a l'hora d'abordar aquest debat. Des del nostre grup, en la tramitació de la nova Llei de l'Àrea Metropolitana posarem l'accent a mantenir i aprofundir en aquesta singularitat de la regió metropolitana de Barcelona, ciutat de ciutats.

La ciutat, també la metropolitana, no pot ser sols, senyora Rocío, no pot ser sols un àmbit d'oportunitats, on moure's físicament o socialment, o on fer negocis o on ser competitiu. També –ningú els ho ha dit aquí– ha de ser un àmbit d'equitat, és a dir, l'espai on la competitivitat es fonamenta en la possibilitat de progressar els seus ciutadans a partir de l'accés a la formació, a l'ocupació, a l'habitatge, als serveis vinculats a la qualitat de vida i a la diversitat d'opcions personals sobre uns valors bàsics de convivència.

Vetllarem perquè s'inclouguin en l'àmbit de la nova entitat tots els municipis als quals arribin els serveis bàsics –senyor Corominas, ens hi trobarà, aquí–, que s'han de gestionar –abastament, sanejament– amb criteris d'eficiència.

Creiem i lluitarem per una entitat que tingui com a finalitat mantenir i enfortir l'autonomia municipal, fent-la compatible amb l'assoliment d'aquests graus d'eficàcia, de proximitat i de transparència que avui requereixen a l'hora de planificar i gestionar serveis tan sensibles per als ciutadans com els que hem referit.

Treballarem perquè es garanteixi i es millori també la representativitat democràtica i equilibrada i ponderada, perquè estem en un organisme de segon grau, no estem en un organisme de l'acció directa, senyor Corominas, un home un vot o no; això és contradictori amb el que vostè reclamava, que és una entitat que ha de tenir aquest caràcter mancomunal. Ara sí, proporcionalitat, representativitat, ponderació de tots els ajuntaments i totes les sensibilitats polítiques presents a l'àrea.

També tenim especial interès que a la nova administració se la doti d'instruments de formació, participació

directa i efectiva dels ciutadans, directament o a través de les seves entitats. L'entitat ha de ser una oportunitat per enriquir el teixit associatiu i la participació ciutadana, ben informada, amb garanties de ser escoltada, no un mecanisme per defugir la transparència.

I per últim, però no menys important, estem especialment interessats que es doti aquesta entitat dels recursos de finançament propis o participats, que siguin plenament diferenciats i transparents, que no vagin en detriment de les finances locals d'aquests ajuntaments.

S'ha de garantir que aquest àmbit metropolità disposi en un termini raonable, que no hauria de superar per nosaltres els quatre anys, d'uns criteris de planejament urbanístic coherent; es preveu a les disposicions transitòries. Nosaltres li volem donar calendari. Un cop s'aprovi ben aviat el pla territorial, ha de venir el pla director urbanístic de l'àmbit, s'ha d'establir un programa d'actuació, s'ha d'homogeneïtzar el conjunt de les normatives dels diferents plans generals amb el Pla general metropolità i hem d'anar a disposar d'un programa d'actuació urbanística coherent, amb unes infraestructures, uns equipaments, uns parcs, espais naturals, uns criteris d'equilibri interior, uns criteris de rehabilitació urbana, uns criteris de dotació de transport públic que configurin aquest espai metropolità en una xarxa ben distribuïda de centres i de polaritats de primer nivell. Creiem que és instrument fonamental comptar amb això, i amb unes bones pautes per ordenar els processos de creixement.

Però, per últim, creiem que la recuperació de l'espai metropolità és sols un primer pas per al reconeixement del veritable àmbit metropolità de la capital de Catalunya, que per nosaltres ha de ser la regió primera, metropolitana, de Barcelona, en coherència amb el planejament territorial, una regió metropolitana que reconegui i potenciï la singularitat del conjunt del teixit urbà que la caracteritza. I crec que aquest és un objectiu que s'hauria de posar almenys com una disposició transitòria.

I acabo citant també la Lali Vintró quan acabava aquest debat. Diu: «Miri» –parlava del PSUC, i nosaltres ens en sentim hereus–, «des de l'any 80 i des de l'any 83 venim dient que proposem que l'àmbit veritable de l'Administració sigui el conjunt de les marques de la regió primera. Amb les funcions que avui estem dient aquí, ens manifestem per l'existència d'un únic organisme metropolità que exerceixi competències d'urbanisme, promoció econòmica, cicle hidràulic, transports, residus, etcètera, i que tingui, en definitiva, una representativitat per resoldre els problemes socials, urbanístics, ambientals, d'aquesta capital de Catalunya veritable, que és aquest territori ric, policèntric, que tenim com a regió metropolitana.»

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor conseller. Esperem, doncs, que el treball de la ponència, a partir del consens que s'ha expressat aquí per totes les forces polítiques, ens podrà portar a resoldre, encara que sigui amb vint-i-tres anys de retard, el que ha de ser la configuració de l'Administració local del nostre país en un àmbit que afecta més de la meitat de la població de Catalunya.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, per tercera vegada avui en aquesta cambra, diputats i diputades, avui se li ha girat feina i se'ns ha girat feina a tots aquells que estem a l'àmbit de la política institucional, en l'àmbit del Parlament. Bé, doncs, miri quina diferència entre aquesta llei i les altres que ha portat vostè avui: no hi ha cap esmena a la totalitat, sembla que els ciutadans entenen que hi ha d'haver una mancomunitat de serveis... I sap per què? Perquè aquesta llei –abans hi feia referència un altre portaveu– potser s'assembla una miqueta al que estan demanant els ciutadans, potser és una miqueta semblant al que és aquesta Catalunya real, que no és Ciutadans, com deia, som tots plegats; però aquesta realitat de mancomunar serveis, de tenir una àrea on les coses vagin millor, que hi hagin acords entre els ajuntaments per ajudar-se a donar servei als ciutadans, és de sentit comú, aquesta proposta és de sentit comú. I com que és de sentit comú, doncs, és més fàcil posar-se d'acord.

Per tant, nosaltres estem absolutament d'acord a fer aquest plantejament. Ja s'ha dit que arriba tard, ja s'ha explicat que l'any 87 es va intentar esmicolar el projecte del que era l'àrea metropolitana; és cert que es va fer, va ser així. És a dir, el president Pujol no va voler mai una àrea metropolitana com a tal, sinó que va voler prescindir d'aquesta força que podia tenir des del punt de vista social. Alguns ho van entendre com a polític. També és veritat que alguns ho van intentar utilitzar políticament, eh?, com el senyor Maragall.

Però, en definitiva avui estem aquí, i, per tant, l'any, no el 87, sinó el 2010, resulta que parlem de l'Àrea Metropolitana. N'hauríem d'haver parlat abans? Sí, segurament –ja s'hi ha fet referència abans–, quan el tripartit va començar ja s'esperava o alguns esperàvem que això podia ser un dels temes que es parlarien en aquest Parlament.

En qualsevol cas, les diferències bàsiques de la llei que parlem ara mateix de la que parlàvem aquest dematí, amb les vegueries, és que és una llei que pot donar millors serveis als ciutadans, no una llei que dona millors serveis a uns partits polítics, o al catalanisme polític, o a una ideologia, o a un tripartit. Aquesta és una llei que pot donar millors serveis als ciutadans. Perquè és de sentit comú, com els deia, que si una àrea metropolitana evident des del punt de vista geogràfic i social com és Barcelona i la seva àrea metropolitana, és lògic, com han fet totes les capitals europees, doncs, posar-se d'acord, mancomunar aquests serveis i fer-ho d'una forma ordenada, d'una forma estable i d'una forma que permeti aquests consensos en aquest organisme.

Per tant, nosaltres creiem que és de sentit comú, primer, perquè dona millors serveis als ciutadans i no serveis ni a una ideologia ni a un partit ni a un govern. Segon punt important: no hi ha la conflictivitat, no hi ha la falta de consens que teníem amb la Llei de vegueries

aquest dematí aquí, que s'ha constatat amb les esmenes a la totalitat i amb l'oposició d'una part important de les diferents ciutats i territoris de Catalunya; per tant, no hi ha aquesta confrontació; és més, molts alcaldes, moltes entitats estan demanant que hi hagi aquesta àrea metropolitana. I, tercer, tenim una oportunitat, ara sí, de simplificar i de reduir càrrecs de confiança, tràmits; en definitiva un millor servei per als ciutadans i una millor efectivitat, i sobretot que sigui més productiu, que sigui més econòmic, que sigui més barat per a les butxaques dels ciutadans. Hem de trobar la fórmula de fer una àrea metropolitana que representi agilitat, eficàcia i també simplicitat dels tràmits per a la ciutadania.

Jo crec i des de ciutadans hem defensat, i ho hem defensat aquest dematí i li ho hem ofert, li ho hem dit, conseller, que aquí ens podíem trobar si anàvem a buscar una administració més adient per a l'any 2010 i pensant en la Catalunya del futur. I això vol dir precisament aquesta àrea metropolitana; és un exemple. Però no només aquesta àrea metropolitana. Per què no agafem aquesta àrea metropolitana i ho extrapolem a altres àrees de Catalunya o a altres exemples singulars. Hem parlat de Terres de l'Ebre, se n'ha parlat aquí; s'ha parlat del Penedès, s'ha parlat de l'Aran. Trobem les fórmules d'encaixar les diferents singularitats que puguin tenir –socials, econòmiques, geogràfiques– les diferents parts de Catalunya; busquem aquesta fórmula. Però no ens inventem o busquem sistemes de fa nou segles, no; busquem la Catalunya del segle XXI, com l'organitzem millor, com és més funcional per als ciutadans, com ens costa menys diners i com podem donar, sobretot, millors serveis a la ciutadania, que és la nostra tasca i la nostra obligació com a representants públics.

Per tant, aquí ens trobarem. Un exemple és que segurament precisament amb Ciutadans serà amb qui menys problemes tindrà en aquesta llei per aquest debat. Podem parlar de si incorpora..., ja farem esmenes en el tema de quants ajuntaments s'hi incorporen o no, de quants càrrecs o no hi han, de com es trien les persones que en formen part, però no trobarem cap problema en el concepte i la filosofia de mancomunar serveis i de tenir una àrea metropolitana estructurada, forta i sobretot adient per a la realitat catalana i barcelonina.

En aquest sentit, hi ha un risc, hi ha un risc que s'ha posat a sobre la taula avui, i que és evident: hi ha el risc d'intentar interpretar aquesta àrea com un contrapoder de la Generalitat o com un contrapoder d'altres entitats o d'altres, en aquest cas, demarcacions, demarcacions administratives o territorials. Això és un risc. Si entenem que l'àrea metropolitana, com van entendre alguns, de diferents sensibilitats polítiques, però van entendre que era un poder o un contrapoder, ens equivocarem.

Per tant, fem la llei i les esmenes pensant que això no es converteixi en cap contrapoder, ni en cap, com diuen en castellà, no ho sé en català, *los cuarteles de invierno*, eh?, que no siguin *los cuarteles de invierno* de cap formació política, de quan surten del Govern que se'n vagin a l'àrea metropolitana. Com li deia abans amb les vegueries, no comentem l'error de pensar que això són els quarters perquè puguin anar a guardar-se allà partits polítics que surtin del Govern. És una temptació? Hem

d'evitar-ho. Intentem fer esmenes per evitar això, eh?, perquè aquesta entitat no tingui res a veure amb l'interès de cap partit polític ni de cap sensibilitat.

L'altre risc que tenim —ho comentava el portaveu anterior—, el tema de les sensibilitats locals. Jo estic d'acord que cada població té la seva sensibilitat i cada municipi, però tampoc ens posem massa minúsculs, si em permet l'expressió, en això. És a dir, si fem una àrea metropolitana és per intentar mancomunar serveis i anar a buscar àrees per donar serveis i fer també, per què no dir-ho, economia d'escala, per què no dir-ho? I això vol dir que ningú tremoli per mantenir la seva cadira o el seu ajuntament, que ningú tremoli. El que no podem fer és una àrea metropolitana pensant en el regidor o l'alcalde d'Iniciativa de no sé quin poble —poso l'exemple d'Iniciativa perquè ho ha dit vostè—, de qualsevol, en el meu regidor a Sant Boi o a Gavà o a Castelldefels, m'és igual. No podem posar-nos en aquestes dinàmiques de la defensa de la cadira o del localisme, perquè, si volem una àrea metropolitana com a fórmula perquè hi hagin oportunitats socials i econòmiques per als ciutadans d'aquesta àrea metropolitana, no posem massa frens tampoc a aquesta evolució. És a dir, ni la marquem cap a una direcció ni frenem per una altra; intentem que aquesta àrea metropolitana sigui un valor afegit, sigui una marca també de Catalunya, sigui en definitiva un dels nostres puntals, no?, com a comunitat autònoma.

Per tant, jo crec sempre..., des de Ciutadans i jo personalment sempre hem cregut en aquesta funció de Barcelona, perquè és una fórmula també que Barcelona sigui també capital o no la segona capital d'Espanya, sinó capital també d'Espanya en altres aspectes. Perquè altres països el que fan és tenir diverses capitals en diferents àmbits; per exemple Alemanya, en l'àmbit econòmic, que la borsa està a Frankfurt; podem parlar de Milà i Roma, podem parlar de Nova York i Washington. Doncs, Barcelona, si la volem així, i nosaltres la volem així, volem sense complexos una Barcelona que lideri també i que estigui liderant Espanya. I, per tant, dintre d'aquest model nosaltres creiem que com més forta sigui la capital de Catalunya, com més forta sigui l'àrea metropolitana, com millors serveis doni als seus ciutadans, com més oportunitats brindi en definitiva per venir a invertir a Barcelona i a Catalunya, més forta serà Barcelona, més forta serà Catalunya i més forta serà Espanya. Per tant, a nosaltres ens sembla que aquesta àrea metropolitana pot contribuir a liderar i tornar a liderar des de Barcelona també tot l'Estat.

Per tant, nosaltres, com veuen, estem absolutament a favor que es tramiti. Farem les esmenes oportunes en el debat. Ja li dic, conseller, que no tindrà problemes amb Ciutadans per trobar acords, perquè no és una problemàtica de filosofia de la llei, sinó de matisos, que podem posar-nos d'acord entre tots. Però, sobretot, insisteixo en l'últim punt, de no cometre l'error de convertir aquesta àrea metropolitana, eh?, en un instrument polític de ningú. Jo crec que aquest és el gran risc que tenim, és la gran por que han tingut... (*Remor de veus.*) Sí, senyora Figueras, és la gran por que han tingut alguns d'aquesta cambra; vostès ho han dit, han tingut aquesta por. I vostès també, doncs, han intentat utilitzar l'àrea metropolitana. Jo els demanaria que el Partit So-

cialista no intenti convertir l'àrea metropolitana en la seva àrea, sinó que sigui l'àrea de tots els barcelonins, i a Convergència li demanaria que no vegin vostès res estrany d'aquells que volem que hi hagi una àrea metropolitana; és de sentit comú, és normal i totes les ciutats grans del món, doncs, tenen àrees metropolitanes fortes.

Per tant, menys pors, una mica més de bona fe i confiança, que crec que ens aniria bé a tots, i més en una llei on hi ha un consens absolut a l'hora de plantejar-la. Per tant, ens congratulem d'aquest consens també i en aquest cas creiem que el Govern..., no avui, potser abans, però en tot cas avui sí que toca, eh?, parlar d'un tema on hi ha consens i on hi ha una demanda social real d'una Catalunya que està necessitada de crear una capital forta, que és Barcelona i la seva àrea metropolitana.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyors diputats i diputades.

El president

Acabat el debat i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de regulació de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 200-00087/08)

El següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions.

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances, d'acord amb l'article 105.2.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és un honor comparèixer davant de la cambra per defensar, per presentar el Projecte de llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions.

Vostès saben que aquest projecte de llei ha tingut ja un antecedent important, que van ser un conjunt de mesures que es van incorporar ja a la Llei de mesures fiscals i financeres que va ser aprovada ja per aquest Parlament l'any passat, el mes de desembre. En aquesta Llei de mesures, de fet, es van incloure probablement aquells canvis que tenen un impacte més substancial sobre la tributació de successions. La reducció molt i molt important..., l'augment molt i molt important de la reducció, o sigui, de la quantitat exempta per a pares a fills, per a entre cònjuges i per a altres descendents, així com la reducció de la tarifa. Es va aprovar i ja està en vigor des de l'1 de gener d'aquest any, amb els terminis i amb el gradualisme que preveu la llei, lògicament.

Calia lògicament completar aquell primer pas, important, un primer pas parcial, amb la reforma del conjunt de la llei; calia fer-ho perquè hi ha altres aspectes que no estaven continguts en aquelles mesures i calia fer-ho per una qüestió de coherència sistemàtica d'una llei

que és una llei d'una certa complexitat tècnica, una llei, com ara veurem, que consta d'un conjunt de títols i d'un bon nombre d'articles, setanta-cinc articles. De manera que calia fer-ho i això és el que fem amb el projecte de llei que ara entra al Parlament. O sigui, fer el segon pas necessari per completar aquell, que realment fa pas important des del punt de vista, com dic, de la transcendència, des del punt de vista recaptatori i des del punt de vista de l'impacte tributari en els contribuents.

Aquest projecte de llei consta de 6 títols, 75 articles, 2 disposicions addicionals, 3 disposicions transitòries, 1 disposició derogatòria i 2 disposicions finals.

Evidentment el primer que fa el projecte de llei és incorporar aquelles mesures que es van ja adoptar el mes de desembre i a les quals jo vull fer també referència. Primera, l'increment molt i molt important del mínim exempt; mínim exempt que, vostès saben, passa de divuit mil euros, que és el que teníem fins ara, a 500.000 euros entre cònjuges, per a les herències entre cònjuges, més una xifra addicional que pot arribar a 150.000 euros per al 50 per cent addicional, de manera que estem parlant d'un augment realment molt gran, dràstic, hem dit, no?, de les quantitats exemptes. I de pares a fills també, de divuit mil euros a 275.000 euros, més una quantia addicional del 50 per cent que excedeix d'aquesta xifra i que pot arribar a ser de 125.000 euros.

Això naturalment té un impacte importantíssim des del punt de vista dels contribuents que deixaran de pagar l'impost. Nosaltres hem dit: «A partir d'ara aquest és un impost que només pagaran les grans fortunes»; és així, els grans cabals hereditaris. De fet, en el seu conjunt, passaran de ser declarants de l'impost del total de contribuents un 44 per cent que ho eren fins ara a un 6 per cent; és a dir, el 94 per cent de les persones que heretin a partir d'ara no pagaran l'impost de successions.

De pares a fills... Entre cònjuges l'impacte és més gran; passem d'un 54 per cent que era fins ara, o sigui hi havia un 46 que no pagava, a un 1 per cent. O sigui, el 99 per cent dels cònjuges quedaran fora de l'impost. Entre pares i fills també: un 2,5 per cent passaran a pagar; el 97,5 per cent de les herències de pares a fills quedaran fora de l'impost. I naturalment l'impacte és menor en la resta d'hereus i amb altres descendents.

Aquest impacte, d'altra banda, es manifesta en tots els trams d'herències, lògicament, si bé és veritat que l'impacte és progressiu; és molt gran per als cabals hereditaris de menor import i es va reduint a mesura que augmenta aquest cabal hereditari. Entre cònjuges, evidentment, fins 500.000 euros la reducció és del cent per cent; passen de pagar el que fos a no pagar res. Per a les herències d'1 milió d'euros, deixant al marge l'habitatge, que com saben vostès són 500.000 euros addicionals, la disminució és de 81 per cent. O sigui, herències d'1 milió d'euros –estem parlant d'una xifra important–, més els 500.000 de l'habitatge habitual, si es dona el cas, que se sol donar moltes vegades, tindríem una reducció del 90 per cent..., 80,9 per cent, 81 per cent; fins a 3 milions, del 29 per cent; és una disminució important, també, no? De pares a fills també l'impacte és molt important, lògicament; fins als 250.000 euros..., 275 és total, des-

prés va reduint-se, però segueix sent una reducció d'una gran importància.

Això significa que el nombre de declarants, com dic, disminueix d'una forma..., el nombre de contribuents que hauran de pagar disminueix d'una forma molt apreciable, i a més també ho fa progressivament. Per exemple, en el cas d'entre cònjuges evidentment fins a 500.000 euros la reducció és del cent per cent; de cinc-cents a 1 milió d'euros és del 74 per cent –amb les dades que teníem del 2008 haurien pagat cinquanta-nou contribuents, de cinc-cents a 1 milió d'euros–, o de 2 milions a 5 milions d'euros, d'un 6 per cent –haurien pagat setze contribuents. De manera que aquells que diuen que l'impost ha de desaparèixer del tot vol dir que el que voldrien és que aquests setze –són setze que tenen herències, doncs, de fins a 5 milions d'euros– tampoc paguessin. El Govern opina que aquests sí que han de pagar; xifres que són més baixes que fins ara, lògicament, però alguna cosa han de pagar, com passa, d'altra banda, a tots els països en els quals ens podem inspirar. I en aquest cas, podem dir, ens hem inspirat generosament a favor dels nostres contribuents, ens hem situat a la banda alta del que seria un impost de successions realment generós.

Aquesta és probablement la mesura més important que vam adoptar ja el mes de desembre, junt amb la reducció i simplificació de les tarifes, i que ara lògicament incorporem en aquest projecte de llei. Però el projecte de llei conté altres novetats que jo crec que és de justícia també subratllar, perquè són importants: tot allò que té a veure amb el tractament sobretot dels patrimonis a efectes d'activitats productives i l'ajuda a aquells casos en els quals es produïa una incoherència, l'harmonització en aquells casos en els quals es produïa una incoherència que perjudicava els contribuents, entre impost de successions i de donacions. De manera que el que hem fet també ara amb el projecte és, tot això, tractar de compassar-ho als canvis que hem fet. Vull assenyalar alguns d'aquests canvis, perquè són importants.

Primer, la reducció, que afecta tant successions com donacions, per als casos d'herència de patrimoni empresarial o professional de persones que no tenen un vincle familiar, patrimoni empresarial o professional lògicament lligats a activitats productives. Fins ara ens trobàvem que, efectivament, l'exempció del 95 per cent, que era molt important, era possible aplicar-la quan hi havia un vincle familiar, però hi havia molts casos en els quals hi havia un professional, una persona que es feia càrrec de l'empresa i que, lògicament, aquesta persona, doncs, hauria d'haver gaudit també d'això, perquè l'objectiu d'aquesta exempció era no posar en perill la continuïtat de l'activitat empresarial. El que fem ara és estendre aquest tractament favorable a aquests casos. Lògicament, amb unes condicions: hi ha d'haver treballat aquesta persona deu anys prèviament, cinc d'aquests anys amb càrrecs de responsabilitat –sembla lògic, per evitar fórmules d'eludir l'impost–, i després s'ha de mantenir la seva activitat al front de l'empresa durant un període de temps determinat. Tapem amb això una escletxa que feia que avui, de vegades, no es pogués complir amb l'objectiu d'aquest tractament favorable dels patrimonis afectes a activitat productiva.

Un altre aspecte important que regula també el projecte de llei que avui presentem és la reducció per donacions fins al 95 per cent, per donacions per descendents joves de menys de trenta-cinc anys, si fan servir aquesta donació per a la constitució d'empreses. Amb certs límits, però aquells pares o avis que vulguin ajudar els seus descendents a crear una empresa, a tirar endavant una activitat empresarial, gaudiran per aquesta donació també d'una exempció. És ajudar a això que tantes vegades diem que hem de fer, que és la creació d'empreses i l'emprenedoria entre la gent jove.

Una altra modificació important que s'hi introdueix és la reducció del 95 per cent en la reinversió en habitatge habitual. Si fins ara evidentment diem: «Hi ha una reducció de 500.000 euros quan és habitatge habitual»..., però habitatge habitual del causant, no del contribuent, amb la qual cosa ens trobàvem que el contribuent rebia aquests diners; com que eren habitatge habitual del causant, no havia de pagar de moment, però ell els tenia bloquejats. Moltes vegades aquest contribuent no vivia en aquell domicili, vivia en un altre lloc. I, quan volia, si volia, comprar-se una casa o fer una inversió en aquest sentit, no podia utilitzar aquests diners per fer-ho. Això era relativament contradictori, perquè del que es tracta es d'estimular, en tot cas, la inversió en habitatge habitual; en aquest cas seria del contribuent. De manera que el que diem és: això ho estendrem en aquest cas i, sempre que l'objecte, els recursos obtinguts amb la venda de l'habitatge es destinin a un habitatge habitual, no a la cartera immobiliària del contribuent, gaudirà també d'aquesta exempció.

Quarta mesura. Jo crec que també és important assenyalar la reducció del 90 per cent de donacions pel patrimoni protegit quan es tracta de persones discapacitades. Fins ara ens trobàvem que en el cas de successió sí que hi havia aquesta deducció; o sigui, quan l'import heretat pel patrimoni de la successió anava a una persona amb unes condicions determinades de discapacitació, dins del que és la regulació jurídica del patrimoni protegit podia gaudir d'una reducció molt important, però no es podia fer si era una donació. Era una incoherència que ara esmenem. En el cas que una persona, en vida, vulgui ajudar el seu descendent, el seu fill, el seu nét, amb una part del seu patrimoni fent una donació, ho pot fer, i gaudirà dels mateixos avantatges.

I finalment jo voldria..., també és important assenyalar dos punts més: l'increment de la reducció per discapacitats i l'increment de la reducció per quantitats assignades a assegurances de vida.

He escollit sis punts –em semblen els més importants– que serveixen per il·lustrar fins a quin punt també en aquest projecte hi ha canvis, a part dels que es van fer ja el mes de desembre, que són els que més m'hi he referit i realment són els més importants, que tenen una gran importància. Sobretot són temes relacionats, com veuen vostès, amb qüestions d'activitat empresarial, si patrimoni afecta activitat empresarial, en primer lloc, i segon, tractament de persones en situació d'unes certes discapacitats.

Només per acabar assenyalaré que en el projecte de llei es recull ja el que preveia la Llei de mesures quant als

terminis d'entrada en vigor. De fet, aquí el que fem és recollir el que ja es va aprovar per a aquelles mesures que vam adoptar el mes de desembre, en el sentit que des de l'1 de gener ja ha entrat en vigor gradualment, el 25 per cent; l'1 de juliol s'aplicarà amb el 62,5 per cent, aquest any, i l'1 de juliol de l'any que ve, l'any 2011, entrarà en vigor en la seva integritat, aquesta reforma.

És una reforma molt a fons, una reforma dràstica, una reforma que està a l'alçada d'allò que esperaven els ciutadans de Catalunya de nosaltres, que ens permet posar-nos al nivell d'aquells països que han estat més ambiciosos amb la reforma d'un impost de successions, però sí, és una reforma, no l'eliminació de l'impost. I nosaltres diem: «És la reforma que volen els contribuents catalans, és la reforma que permet que el 94 per cent dels contribuents quedin fora de l'impost.» Avui el debat ja no és «reforma sí, reforma no». El debat és: aquells que segueixin defensant l'eliminació de l'impost ens hauran d'explicar per què consideren que aquell 6 per cent de contribuents que hereten patrimonis de 3, 5, 20 milions d'euros no han de pagar ni una pesseta, ni un euro, a la hisenda de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el nostre grup parlamentari presenta esmena a la totalitat, una esmena de retorn a aquest projecte de llei; suposo que a vostè no li ha sorprès, perquè coneix quina és la nostra posició amb relació a aquesta matèria, que hem debatut en multitud d'ocasions en aquesta cambra. A nosaltres no ens ha sorprès el contingut d'aquesta, tot i que ens ha decebut; pensàvem que encara vostè tindria la capacitat d'aprofitar aquestes darreres setmanes, després d'aquell espectacle que ens van oferir quan debatíem la Llei de mesures fiscals i financeres, que no hi havia esmenes sobre la matèria, però que finalment van sortir públicament en una roda de premsa els tres grups que donaven suport al Govern anunciant que ja hi havia finalment una gran solució, un gran acord, no? Que de fet no era el mateix que el que vostè mateix havia anunciat pocs dies abans, no?

Jo estic segur que el conseller d'Economia, conseller Castells..., si depengués de vostè possiblement la reforma seria diferent. Encara seria segurament més agosarada, més a fons encara, hauria anat més a fons; s'hauria acostat més fins i tot a les tesis del Partit Popular, però... Perquè de fet, quan el sentim expressar-se, ha abandonat aquelles posicions ideològiques que havíem escoltat des de la tribuna, en contra de la mateixa existència de l'impost, de la seva funció, no? Ja ha abandonat això, i anem de cara a allò pràctic, ja anem de cara a ajudar les famílies i a ajudar-les que no paguin un impost injust. Però els seus socis de tripartit no li ho van permetre, i

en aquest cas, com que qui mana aquí és Iniciativa per Catalunya Verds (*remor de veus*) –jo els felicito, tenen vostès una gran potència dintre d'aquest Govern–, doncs, finalment vostè ens ha vingut amb aquesta proposta. Jo li dic que ens ha decebut per aquest motiu, no?

És important, la reforma que vostè ens planteja avui? Home, seria absurd negar-ho, seria negar l'evidència; clar que és important. És suficient? No, és insuficient. Té elements positius? Sí, i vostè n'ha recalcat alguns aquí des de la tribuna; jo ja no m'hi referiré, perquè vostè ho ha explicat i ho ha fet molt bé. Per tant, té alguns elements positius, però al nostre entendre és insuficient.

I presentem l'esmena a la totalitat precisament per això, perquè entenem que és insuficient, ens agradaria que ens el refés, aquest projecte, no? Per tres motius: u, perquè no resol el problema de greuge comparatiu que teníem respecte a tercers; dos, perquè no serveix per evitar la desinversió que es produeix a Catalunya com a conseqüència encara de l'existència d'aquest impost injust i desfasat, i tres, perquè no serveix perquè paguin els rics, seguirà pagant la classe mitjana catalana que ha pagat sempre (*remor de veus*), tot i que hi ha una part important d'aquesta classe mitjana catalana que deixarà de pagar. Aquells que pagaven menys finalment deixaran de pagar, com defensàvem nosaltres des de fa molts anys, i finalment això acabarà passant. Altres que pagaven més, però que també formen part d'aquesta classe mitjana catalana –vostè en pot dir «mitjana-alta», si vol, però que també hi són–, aquests seguiran pagant i pagaran fort, i més que en altres llocs.

Abans d'entrar en cada un d'aquests tres motius una mica més en detall, senyor conseller, permeti'm que li faci algunes consideracions prèvies, molt breus.

Primera, el tripartit no ha explicat la veritat total del que ha estat fent durant aquests anys, no l'ha explicat. Ara vostè aquí ens ha explicat un conte que està molt bé, però cal recordar d'on venim, no? Hi va haver un projecte del Govern l'any 2005 que va quedar en un calaix, perquè vostès van preferir deixar-lo en un calaix; 2005, fa cinc anys d'això, eh? Hi va haver un discurs del president Montilla l'any 2007, on es comprometia a fer una reforma de l'impost de successions i donacions; 2007, no se n'ha fet res més, després d'aquell discurs, fins avui. Avui vostè ens presenta –març del 2010– aquest projecte de reforma, que tindrà una aplicació en el cent per cent a partir del segon semestre del 2011; compte!, diguem-ho bé això, no? Vostè ja ho ha dit, però ho ha dit al final, amb la boca petita, perquè no fos cas que la gent se n'assabenti, perquè alguns es pensen que aquests beneficis que tindrà sobre les famílies catalanes tenen efectes ja a partir del 2010. No, el cent per cent d'aquesta reforma s'aplica a partir del segon semestre del 2011.

Tots els catalans que han pagat aquest impost, totes les famílies que han pagat aquest impost en situacions doloroses, durant aquests darrers cinc anys, han estat perjudicats per aquest Govern que no ha volgut atendre aquesta necessitat durant aquests cinc anys. I tots aquells que encara pagaran aquest impost durant l'any 2010 i primer semestre del 2011, amb les condicions que estan detallades en la llei, també en seran perju-

dicats. Vull recordar això perquè aquesta és la veritat, agradi més o agradi menys. Fa tres anys que el Govern ha estat marejant una mica la perdua amb relació a aquest tema, dient que no a reduir-lo i dient que no a suprimir-lo, perquè hi havien posicions diferents; però, això sí, recaptant, això sí, recaptant els diners de les famílies dels contribuents catalans que han anat pagant religiosament durant tots aquests anys.

Ara, a pocs mesos de les eleccions, ens ve amb el premi. Caram!, casualitat. A pocs mesos d'acabar-se la legislatura, ara sí, ara toca. Jo li vaig dir fa tres anys que això passaria, conseller, i ho trobarà en el diari de sessions; quan li vaig presentar la nostra proposició de llei l'any 2007, febrer del 2007 concretament, li vaig dir: «Vostès acabaran fent la reforma de la llei, i possiblement no faran la reforma que voldríem nosaltres però l'acabaran fent, perquè aquesta és la tendència de tot Europa, és la tendència de tot el món i la de tota la resta de comunitats autònomes espanyoles, especialment aquelles que són governades pel Partit Popular.» I finalment el temps em confirma a mi, i el temps el delata a vostè, perquè el que ha passat és el que li diem que passaria.

Els perjudicats, les famílies catalanes; els perjudicats, com sempre, per les seves accions, famílies catalanes, fins al dia d'avui. Només els ha mogut, en aquest darrer tram de la legislatura, la pressió social, innegable, forta, potent al carrer, eh? –recordem la famosa campanya del «peatge de la mort»–, i la por al càstig electoral, arribar a les eleccions sense haver mogut peça, sense haver mogut fitxa, en un tema que feia temps que calia moure i que vostès mateixos havien dit que calia moure. Primer trimestre del 2010, anunciem la reforma; segon semestre del 2010, eleccions autonòmiques, això sí, tenint en compte que el 2011 hi haurà una reforma important.

Nosaltres seguim coherents amb el nostre compromís davant dels catalans. No ens agrada aquesta tècnica de la pastanaga, eh?, ensenyar la pastanaga als electors, dir: «Escolti, el 2011 es beneficiarà d'una cosa que ara encara no toca, però després ja vindrà», no? Nosaltres som coherents, des del 2003 hem estat defensant aquesta posició en aquest Parlament, en els programes electorals del 2003 i del 2006 i de les successives conteses electorals, cosa que no poden dir la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra, igual que hem fet a tota la resta d'Espanya, i també volem que passi a Catalunya.

Estem, senyor conseller, contra el fet impositiu en si, que és injust, que és desfasat, que no té sentit avui en dia; és el fet impositiu el que nosaltres rebutgem. I ens acabaran donant la raó, li ho torno a repetir: avui farà una reforma, més endavant la tornarem a refer, i espero que després de les eleccions el nou Govern, del qual el Partit Popular formarà part, podrà acabar de fer la reforma. (*Remor de veus.*)

Com he dit al començament de la meua intervenció, hi han tres motius pels quals demanem el retorn d'aquest projecte de llei. El primer és que no resol el problema greu que teníem respecte a tercers. Tant en l'àmbit europeu com en l'àmbit espanyol, vostè sap perfectament que aquest és un impost que ja no es paga com a Catalunya. Aquest mapa segurament des de lluny no es veu (*l'orador el mostra*), però és una anàlisi comparativa

que es pot fer fàcilment de tots els països d'Europa, de tot Europa, no només la comunitària, tot Europa, on es comprova perfectament que nosaltres som els que més paguem, sí. I en aquest Parlament s'han dit coses a vegades que no són del tot certes. Jo demano una mica de rigor, no?

Dels quaranta-vuit països d'aquest mapa, de l'Europa dels quaranta-vuit, quan parlem de les excepcions per a cònjuges i descendents, hem de tenir en compte que al 37,5 per cent d'aquests països l'impost no existeix –no existeix–, a divuit països, concretament; a dotze d'ells, estan exempts cònjuge i descendents en el cent per cent –això és un 25 per cent dels restants–; en sis d'aquests països, estan exempts, només el cònjuge, de tot –és un 12 per cent–, i amb imports exempts de tributació inferiors al 10 per cent, hi ha el 14 per cent restant, o sigui que hi ha un 89,60 per cent d'aquests països que tenen unes condicions absolutament diferents de les nostres, molt més profitoses. I encara queden dos països amb imports exempts com aquí quedarem, amb els 500.000 euros, i tres per sota dels cent mil, però que tenen tarifes més baixes que les nostres i que, per tant, finalment els contribuents acaben pagant menys. Ja no parlo dels Estats Units, que un dia va ser motiu de debat aquí, no?, que el cònjuge està exempt i els descendents tenen exempts 3.500.000 dòlars, que serien 2.500.000 euros aproximadament.

Per tant, d'aquesta anàlisi que es pot fer, que vostès la coneixen perfectament, es dedueix això, no?, que el 89,6 per cent dels països d'Europa no paga, que el cònjuge no paga i els descendents fills paguen molt poc o simbòlic, amb tarifes molt reduïdes.

És evident que la majoria dels països d'Europa, tres quartes parts, no tenen aquest impost, o, si el tenen, el cònjuge o descendent no paga, pràcticament el 75 per cent d'ells.

Hi ha un mapa molt més sagnant, que vostè el coneix perfectament, que és el mapa d'Espanya. Aquest mapa, senyor conseller, no variarà, continuarà sent el mateix mapa, serà el mateix mapa. En aquests colors, veiem en verd, aquelles comunitats autònomes que tenen una menor càrrega fiscal; en carbassa, les que la tenen moderada, i en vermell, les que paguen molt. Fins ara, teníem l'honor de ser els que pagàvem molt, juntament amb Extremadura; a partir de la reforma, Extremadura pagarà un pèl més que nosaltres, i, automàticament, vindrem nosaltres igual i continuarem pagant més que tota la resta.

La pregunta és: pagarem més a Catalunya que a la resta d'Espanya? Resposta: sí –sí–, seguirem pagant més a Catalunya que a la resta d'Espanya.

La situació actual, com vostè sap perfectament, és que en el 60 per cent de les comunitats autònomes espanyoles han aplicat la reducció de la quota del 99 per cent sobre la quota a pagar; el 29 per cent han aplicat la bonificació sobre la base, i l'11 no paguen, i Euskadi i Navarra paguen només un 8 per cent, com vostè sap.

Aquesta situació fa que Catalunya i Extremadura siguin, com dic, les úniques que paguen més, i a partir d'aquest moment tindrem l'honor de ser la segona; ja no serem

la que paga més, serem la segona. No és la situació que nosaltres volem per a Catalunya, senyor conseller, no és la situació que volem per a les famílies catalanes.

El segon lloc, li deia, que no serveix per evitar la desinversió a Catalunya. És veritat que nosaltres no podem suprimir l'impost, perquè, com vostès saben, és un impost d'àmbit estatal, però tenim capacitat normativa, per cert, gràcies, precisament, a una transferència feta en l'època del Govern del Partit Popular.

Però per què s'entesten a mantenir-lo quan la tendència a Europa i a Espanya és la seva desaparició? Per què s'hi entesten? Si acabaran venint a les tesis del Partit Popular. Per què continuen en aquest camí? Per què el volen mantenir, quan les grans diferències territorials provoquen importants fenòmens de deslocalització de persones i capitals? Si podríem posar multitud d'exemples de situacions absolutament absurdes, de famílies que han de deslocalitzar la seva residència o els seus immobles per poder fer la transferència en viu o després de la mort sense haver de carregar els seus descendents. Per què mantenim aquesta ficció? És una ficció que ens està descapitalitzant, com dic, de persones i de capitals.

Altres països, amb més tradició democràtica, com s'ha vist abans, més rics i més igualitaris, l'han fet desaparèixer, inclús Canadà o Austràlia, fora d'Europa, i països molt propers als nostres, com ja hem vist també en aquesta gràfica anterior, l'han pràcticament abolit, molt propers, estic parlant de França, d'Itàlia i Portugal. Què hi ha més a prop que això?

I el tercer. No serveix perquè paguin els rics, seguiran pagant les classes mitjanes catalanes que han pagat sempre. (*Veus de fons.*) No, això no és fals, això és absolutament cert. I això és compatible amb una altra afirmació, i és que hi ha una part important d'aquestes classes mitjanes que pagaven fins ara quantitats importants o petites que deixaran de pagar-les, eh?

Però amb aquesta reforma vostès condemnen una part important encara de les famílies catalanes a patir la injustícia d'aquest impost. Vostès permeten i mantenen aquesta situació. I nosaltres la volem denunciar. I per aquest motiu presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè no és veritat que a partir d'ara només pagaran els rics. Aquesta sí que és una falsedat –aquesta sí que és una falsedat– que vostès volen imposar per fer creure allò que no és, cosa que forma part de la seva habitual manera de treballar i d'actuar, quan l'única cosa que pretenen és desqualificar les posicions polítiques dels altres, tan legítimes com les seves, no?

No em surtin amb l'argument dels rics, no em surtin amb aquest argument. Segurament, l'escoltarem al llarg d'aquest debat. No m'hi surtin. Vostès saben que els rics no el paguen aquest impost. Vostès ho saben. (*Remor de veus.*) No, no facin un exercici de cinisme. Vostès saben que els rics, aquells que vostès anomenen «les grans fortunes», tenen manera –tenen manera– de saltar-se aquest impost. I vostès ho saben, no vinguin a fer el despistat aquí –no vinguin a fer el despistat. Les grans fortunes a què vostès fan referència ja no el paguen fa temps, aquest impost; el segueixen pagant les classes mitjanes. (*Remor de veus.*)

I..., no, escoltin, doncs, ja que riuen tant, per què no fan una cosa? Per què no fan aquí el mateix que han fet amb l'impost de patrimoni? Que no el paguen els rics, l'impost de patrimoni? Ara, els ha canviat la cara a tots de cop. (*Remor de veus.*) És a dir, l'impost de patrimoni sí que es pot bonificar en el cent per cent, decisió avalada pels seus vots –ah, que no el pagaven els rics, aquest?, aquest no el pagaven els rics, fantàstic–, però, en canvi, la transmissió d'aquest patrimoni *mortis causa* o en viu..., això sí. Escoltin, a veure si s'aclareixen, eh?; diguin les coses sempre en la mateixa direcció i no canviïn quan els convé. Només el pagaran les classes mitjanes, però no les riques. Això, al nostre entendre, no és un impost just. És just per vostès això? Crec que s'equivoquen.

Per acabar, senyor conseller, senyores i senyors diputats –se m'acaba el temps–, dir-los el següent. Ara els portaveus dels grups parlamentaris sortiran, donen suport al Govern òbviament, i, en fi, ens tornaran a obsequiar amb els tòpics i típics que ja ens tenen acostumats a escoltar, no? (*Remor de veus.*) No seran originals –no seran originals–, no ho poden ser, però es contradiran (*persisteix la remor de veus*) amb el que vostès, temps enrere, havien afirmat...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Millo i Rocher

...amb contundència i des d'aquesta mateixa tribuna, perquè avui vostès estan recolzant una reforma que la negaven fa tres anys, fa dos anys i encara l'any passat. Que no se'ls vegi massa el llautó, vigilin amb el que diuen.

El resultat d'aquesta votació és del tot previsible, és veritat. Això, per vostès, no és res més que un tràmit parlamentari inevitable; saben el que faran, tenen el suport i així ho faran.

Nosaltres ens incorporarem a la ponència, evidentment, de la llei amb la finalitat de millorar aquest projecte de llei amb les esmenes concretes, almenys (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) amb dues finalitats –ja acabo, senyor president–: una, que el cònjuge estigui sempre exempt...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i dues, que hi hagi una quota a pagar bonificada amb el 99 per cent. Entrarem també en elements concrets, però almenys intentarem aconseguir això: resoldre el problema de greuge que patim, incentivar i motivar les inversions a Catalunya i frenar la fuga de capitals i persones, i que tots els catalans deixin de pagar un impost injust i desfasat, que ja no serveix per a allò que va ser creat a l'any 64 i que en l'actualitat del segle XXI no fa altra cosa que perjudicar milers de famílies que volen

ser tractades com a la resta d'Espanya i com a la majoria de la resta dels països del món.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó per defensar l'esmena a la totalitat presentada per aquest grup. (*Remor de veus.*) Senyor Fernández Teixidó, té la paraula. (*Pausa. Veus de fons.*) I ara són quinze.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, president. Senyor president, senyores i senyors diputats, arriba un projecte de llei a la cambra que hem estat esperant molt de temps –molt de temps. De fet, arriba amb cinc anys de retard. Però arriba un projecte que per nosaltres és clarament insuficient, que en voldríem més, però finalment arriba, i amb modificacions que nosaltres entenem que són insuficients, però són substancials. Primera afirmació. I no cal que perdem el temps amb desqualificacions de discurs general: arriba una iniciativa al Parlament que esperàvem fa molt de temps, amb modificacions substancials, que nosaltres, doncs, les contemplem amb esperança, però és clarament insuficient. Primera afirmació.

Això m'obliga a explicar, si vostès ho volen atendre, l'evolució d'aquest clima. O sigui, aquí, què ha passat? O sigui, finalment, per què vostès estan tan orgullosos d'una reforma en profunditat de l'impost de successions i donacions? –socialistes i gent d'esquerra. Aquí què ha passat? Jo tractaré d'explicar el que passat, naturalment, a parer meu.

L'any 2000, diputades i diputats, el Govern de Convergència i Unió no estava per la supressió de l'impost, no ho estava. Jo recordo debats, en l'àmbit de la comissió econòmica d'aquell Govern, sobre la conveniència de reformar o no –alguns preferíem anar més enllà– l'impost de successions i donacions. Mai vam plantejar que això s'havia de modificar, mai. I jo, quan vaig pel país i se'm fa aquesta pregunta, sóc autocrític, dic: «Escolti'm, eren les coses com eren.»

Però aquí exactament què ha anat passant? Doncs, senzill, que ha anat evolucionant, senzillament, la consciència de la ciutadania. Si vostès, crec... Senyores i senyors diputats, anem a veure si podem tenir un debat amb alguna innovació quant al contingut del debat. Aquí el que ha variat substancialment és la consciència de la ciutadania, i amb la consciència de la ciutadania la consciència dels polítics i la consciència dels governs, el nostre d'abans, el seu d'ara.

Fa només set o vuit anys per un socialista, ja no diguem per un comunista, normalment constituït –normalment constituït– parlar de la reforma de l'impost de successions i donacions era una heretgia. Avui vostès aplaudeixen entusiasmat una reforma de què presumeix el Govern tripartit. Hem sentit el conseller Castells dient: «Vet aquí quina reforma tan important hem fet des del Govern tripartit. Ah, què es pensaven vostès! Vet aquí la reforma tan important...» I nosaltres diem: «Déu n'hi

do, Déu n'hi do, però en volem més.» I tractem de cop-sar per què no donem aquesta passa.

Però anem a fer una primera anàlisi. Per què vostès han canviat? Perquè la societat ha canviat. Per què vostès han interioritzat la pressió de la societat, que no vol aquest impost? Perquè ho hem interioritzat tots. Per què vostès porten un projecte d'aquestes característiques? Perquè hem batallat a cos, cos a cos, des de l'oposició. O vostès... (*Veus de fons.*) Sí, sí. O vostès creuen per ventura que si aquesta part de l'hemicicle hagués-sim restat callats en l'àmbit de la supressió vostès ho haurien portat...? Diuen entusiasmat: «Sí.» (*Remor de veus.*) Doncs, benvinguts a les tesis dels que defensem «endavant amb la supressió de l'impost».

El que passa, atenció, el que passa és que vostès han fet una mena, sap?, si vostès em permeten l'expressió, sap?, de petit *coitus interruptus*. (*Forta remor de veus.*) Sí. Això és el que vostès han fet. Han fet exactament..., van anunciar..., ep!, van anunciar... (*Remor de veus.*) No, no, home, no, vostès no s'espantin; això és una..., és una expressió, clarament, escoltin, de doctrina social de l'Església, no es preocupin. (*Rialles.*) No es preocupin, no es molestin.

Vostès van venir aquí, amb una iniciativa política; Iniciativa per Catalunya la va retallar, perquè vostès volien –socialistes i republicans– anar més enllà; ells els varen condicionar; vostès van plegar veles, i ens presenten avui una iniciativa de què es vanten, però no era aquella iniciativa a què vostès volien arribar.

«Teixidó, on vols anar?» Vull anar al següent... (*Rialles.*) Sí; vull anar al següent. Vostès han hagut d'interioritzar, facin el discurs que facin, el següent. Zapatero dixit: «Bajar impuestos es de izquierdas.» Això és el que vostès interioritzen. El Govern socialista espanyol ha repetit fins a la sacietat «bajar impuestos es de izquierdas», i a fe de Déu que ha estat cert, suprimint l'impost de patrimoni, a la qual cosa, per cert, tots aquests que fustiguen tant els rics, vostès, callats, allà, callats, i votant amb el Govern la reducció de l'impost de patrimoni.

Doncs, bé, abaixar impostos mai ha estat d'esquerres, però vostès finalment han hagut d'interioritzar que abaixar impostos era d'esquerres i per això ens porten una iniciativa d'aquestes característiques.

Però això té un problema, amigues i amics, diputades i diputats: la mala consciència. Què vol dir «la mala consciència»? Vostès presumeixen aquí, davant de tothom, de la reforma de l'impost, diuen: «Mirin vostès, que lluny que anem», diu, «però ens en queden alguns als quals fustigarem: els rics.» I d'aquesta manera –si em permeten una expressió molt keynesiana– conjuren vostès els seus *animal spirits*, que diria en Keynes. Senzillament el que fan és... (*Veus de fons.*) Sí, sí, a vostès això els sembla molt complicat, però és que és veritat... Vostès diuen: «Hem arribat allà on mai cap dels diputats i cap de les diputades que estan aquí, mai –mai– haurien volgut arribar.» Però ens pressionen d'aquesta manera i la consciència creix fins al clam que no ens queda més remei, ens la traguem, proposem nosaltres la reforma i després..., compte, senyores i senyors diputats, a sobre presumim!

Però, clar, la consciència socialista apareix subreptíciament i diu: «Alguna cosa haureu de dir, no?» Diu: «Sí, farem que paguin els rics.» (*Veus de fons.*) I es queden tan tranquils, i, fins i tot, el conseller Castells, diu: «No, no, no... A veure qui s'atreveix a defensar els rics.» No cal que defensem els rics, diputades i diputats, es defensem sols. (*Remor de veus.*) I no hi ha ni una sola iniciativa d'aquest grup parlamentari que tingui en ment defensar els rics. Però entrem al contingut..., anem a veure si això és veritat finalment. Anem a veure si això, finalment, és veritat.

Vostès, el que ens diuen aquí és..., diuen: «Miri, vostès estan preocupats..., no estan preocupats per la recaptació, nosaltres sí, i el que farem és gravar a tota aquesta gent que té molta i molta i molta fortuna» –ha dit el conseller Castells «els grans cabdals, les grans fortunes»– «i d'aquesta manera mantenim en peu la recaptació per fer tot aquest llistat purament demagògic que vostès diuen d'escoles, hospitals, etcètera.» Molt bé. (*Veus de fons.*)

Però vostès saben perfectament –i alguna cosa d'aquestes ha dit el diputat Millo– que aquesta recaptació que vostès fixen en l'àmbit dels rics, no la tindran –no la tindran. No és veritat que vostès esperin recaptar això, perquè els rics tenen un instrument tan senzill i tan legal –i tan legal– com les societats patrimonials. I no hi haurà ningú que hagi de recaptar. Però a vostès això, en definitiva..., com que per al que estan batallant és: entre l'opinió pública que en demana la supressió, l'oposició que els «apreta» per a la supressió, vostès pregunten i el 74 per cent de la ciutadania d'aquest país..., ep!, vol la supressió; no la reforma, la supressió. Vostès han de venir aquí i dir: «D'acord –d'acord. Hi accedim –hi accedim. Són vostès molt pesats: hi accedim, però... » Ah, però...!, «farem pagar els rics.» I això és senzillament mentida: vostès no faran pagar els rics, perquè vostès no han aconseguit fer pagar els rics.

Més enllà..., si vostès tenen sinceritat i honestat intel·lectual –cosa que li agrada dir al conseller Castells–, hauran de reconèixer que tenien un magnífic instrument per fer pagar els rics: l'impost de patrimoni. Que, per cert, avui, la ministra Salgado, ja diu: «Segurament ens varem equivocar suprimint l'impost de patrimoni.» Ah, doncs... (*Veus de fons.*) Ah!... –ah!, ah!–, doncs, els vull sentir dir aquí, senyores i senyors diputats, que es van equivocar suprimint l'impost de patrimoni. Llavors ja els veurem fer la pirueta final: reformem l'impost de successions i donacions, volem rescatar l'impost de patrimoni, volem castigar els rics..., i aquí no se'ls creu ningú; perquè no s'ho creuen vostès.

Però encara més, encara queda un element..., diu: «Bé. És veritat que, potser... –potser, potser–, els rics, en part, se n'escaparan.» Queda un grup de les classes mitjanes que seguiran pagant aquest impost. A pagar. Pregunta: «Escoltin, vostès estan preocupats per aquest grup de gent?» Naturalment que sí, però estem preocupats per una cosa molt més important que aquesta, senyores i senyors diputats, a la qual vostès haurien d'ésser sensibles. No estem preocupats si finalment pagaran dos rics, tres o quatre. Estem preocupats perquè, mentre hi ha greuge comparatiu amb les comunitats autònomes,

aquest rics que vostès pensen que fustigaran deslocalitzen els seus patrimonis i marxen. (*Veus de fons.*) I què recuperen? Què ens queda a casa? Res. Què es deslocalitza? El patrimoni. Què es deslocalitza? La inversió. Què recaptem? Res. Però ha servit, això sí, per aparèixer en aquesta tribuna i dir: «Ah, reformem l'impost, ens quedem tranquils, salvem la nostra moral, tranquil·litzen la nostra consciència, pagaran els rics.» Doncs, no és veritat. I amb la història que pagaran els rics i després sortiran dades i dades i dades..., però si el que hem de veure és quants d'ells han pagat. Molt bé. Encara més, diu: «Home, això ho aconseguirem harmonitzant totes les fiscalitats de totes les comunitats autònomes.» Una altra mentida! Que això han estat incapaços, vostès, durant aquests anys d'aconseguir-ho.

Nosaltres diem: «En una situació de crisi, no seria raonable que aquests diners els dediquéssim directament al consum per part dels inversors?, els dediquéssim al consum per part dels ciutadans? No seria molt més útil per combatre la crisi?» És a dir que, a part d'arguments de justícia, a part d'arguments de recaptació, a part d'arguments d'oportunitat, hi ha un argument de fons importantíssim: que no té sentit que aquest impost encara persegueixi les economies d'aquest país, quan el podem utilitzar justament amb qualitat d'inversió i en qualitat de consum. «I, doncs? Com hem de fer front a tota la despesa que tenim?» Els cou i els dol: continguin la despesa pública i aprimin l'Administració. Això és el que han de fer.

Ja ho volen fer, perquè això també, hem avançat en aquest terreny. També els tenim convertits en aquest terreny. Ja saben que han de contenir la despesa pública. Ja saben que han de reduir l'Administració. Ja saben que l'han d'aprimar. Ja saben que han d'acabar amb tanta burocràcia. Això, vostès, ho saben tots. Però dol!, dol tant com el fet d'haver acceptat que vostès, finalment, han d'aparèixer aquí, davant de l'opinió pública catalana, davant de tot el pensament d'esquerres d'aquest país per dir: «Vols dir que som progressistes?» (*Remor de fons.*) Això és el que vostès s'han de preguntar, senyores i senyors diputats..., i com dol!

Jo preferiria tenir els socialistes i la gent d'esquerra pujada a aquesta tribuna dient: «Són vostès uns conservadors i són vostès de dretes perquè volen la supressió de l'impost!» Ho diuen, però ho diuen amb la boca petita. Perquè el senyor Castells, el que ha dit és: «Quasi, quasi..., quasi l'hem suprimit.» En què quedem? (*Veus de fons.*) Som conservadors i volem la supressió o vostès pràcticament ho suprimeixen i són progressistes? Retòrica! (*Veus de fons.*) Retòrica de lluita de classes del segle XIX! (*Veus de fons.*) Del segle XIX!, Ferran... Vaig acabant, senyor president.

Per què vostès volen que nosaltres expliquem aquí clarament el perquè de la supressió? Ben senzill. Tenim l'oportunitat..., anem als dos arguments que vostès han emprat en el debat habitualment. Diu: «Home, tenim l'oportunitat, ara, d'estar assimilats als països europeus.» El 40 per cent dels països europeus, els conceptes que vostès acaben, ara –ara, ara; ara i amb la llei anterior, eh?, amb la del mes desembre–, de reformar, no paguen impost –el 40 per cent.

Però jo voldria dir una cosa més als socialistes catalans: siguin, vostès, innovadors! Tenen l'oportunitat per aparèixer com un dels països que reforma aquest impost de manera substantiva fins al 99,99 per cent. Per què volen ser els últims? Siguen els primers, els primers de la darrera tongada, perquè els altres fa temps que ballen.

Segon argument, que jo crec que val la pena que vostès també el tinguin en compte. Diu: «Home, si veritablement nosaltres fem aquesta rebaixa tan gran, el greuge comparatiu no existeix.» No és veritat. El diputat Millo ha ensenyat mapes. Aquests mapes són discutibles o no. Però vostès saben perfectament que mentre que hi hagin comunitats autònomes que, justament a Espanya, tenen pràcticament tancada –tancada– la «guixeta» per a l'impost de successions i donacions, aquí estem en igualtat de condicions ben desfavorable.

Acabo dient el següent: hi ha un element molt important que vostès amaguen sistemàticament quan presenten la reforma d'aquest import. La gent els escolta, tenen bona voluntat, i diuen, doncs: «El que ens acaben de prometre és de caràcter immediat.» Ah, no; el que ha dit el conseller Castells entrarà en vigor, en el seu conjunt, l'1 de juliol del 2011, i d'aquí a allà plourà mot per a moltes famílies catalanes –d'aquí a allà plourà mot per a moltes famílies catalanes.

Acabo, senyor president –si vostès m'ho permeten–, explicant una brevíssima anècdota, brevíssima anècdota de les moltes que he viscut en aquests darrers mesos combatent a favor de la supressió de l'impost. Turó de la Peira: cap ric, gent senzilla, gent gran, a més; abarrodat, i vam estar parlant de l'impost, etcètera. Massivament, aquella gent, instintivament, aquella gent, sabent el que passava a Espanya, veient el que hi havia, ens deia: «Escolta'm, aguanteu amb el tema de la supressió, eh? Diu: «Escolti» –jo li vaig dir–, «però si..., però si la majoria de vostès –si la majoria de vostès– no s'han de preocupar per l'impost.» Resposta elemental, de gent senzilla però que pensa: «Sí, nosaltres no; però gent que coneixem i fills que tenim, evidentment que es podran, encara, trobar amb aquesta situació. Vostès, que poden, acabin directament amb aquest impost.»

I acabo, president, dient, senzillament, el que els vaig dir a aquella gent: «No pateixin. El dia... –avui és dia 10?– tindrem un debat al Parlament de Catalunya. Els partits que donen suport al tripartit faran una reforma, que el avanço que està ben feta –que és un punt significatiu–, però és clarament insuficient –clarament insuficient–; però vostès no es preocupin. Perquè, si veritablement el poble de Catalunya vol, hi haurà un partit que anirà, justament amb un programa que dirà: “Supressió de l'impost amb caràcter immediat.”» I aquelles persones..., «supressió de l'impost...»

El vicepresident segon

Senyor diputat, acabi...

El Sr. Fernández Teixidó

...amb caràcter immediat.» Acabo, president. I totes aquelles persones que estiguin preocupades, al nivell que sigui, per si és mig any, per si arriben a l'1 de juli-

ol, per si se'ls ha mort un familiar, per si se'ls ha mort durant el 2010, podran dir, tranquils: «Aquest import desapareixerà.» Clar que això no depèn només de nosaltres, depèn del poble de Catalunya, però jo els vaig prometre una cosa a la gent del...

El vicepresident segon

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...Turó de la Peira: tornarem –tornarem– a celebrar que aquest impost ha desaparegut d'una manera definitiva de la vida econòmica de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Comín, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(Remor de veus.)

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyor Teixidó, senyor Milla..., jo intentaré fer el contrari que vostès i és marxar de la demagògia –marxar de la demagògia–, marxar d'aquesta mena de debat ideològic que vostès sí que fan constantment, i intentar dir dades certes, fredes i objectives que desmentiran una per una... –una per una– *(veus de fons)*, deia..., desmentiran una per una totes les falsedats que vostès s'han dedicat a dir impunement en aquesta tribuna. *(Veus de fons.)*

Escolti, senyor Teixidó, jo avui, sincerament, tinc la sensació que arribem com al penúltim acte, eh?, d'una llarga obra, que vostè i jo hem hagut d'escenificar durant molts debats, al llarg d'aquesta legislatura. El que passa és que no tinc clar, de veritat, si estem davant del gènere, del drama o de la comèdia. Perquè, a vegades, em vénen ganes de plorar sentint el que vostès diuen, i d'altres vegades penso que les raons que vostès posen sobre la taula són per riure, senyor diputat –són per riure.

Escolti, durant aquest temps, durant aquesta llarga obra –encara quedarà l'acte final que serà el dia que aprovarem aquesta reforma–, hem descobert unes quantes coses de vostès i de vostès. Dels senyors de Convergència hem descobert, d'entrada, que els seus principis tenen una caducitat bastant curta. Ja saben a què em refereixo. Em refereixo que un nacionalista conservador, normalment constituït –com diria vostè, eh?–, el senyor Homs, conseller d'Economia quan el senyor Mas era conseller en cap, va dir l'any 2003 que no suprimir aquest impost no era una qüestió de recaptació, sinó que era una qüestió de principis. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., vostè ja n'ha parlat, d'això, senyor Teixidó, però és que el que voldria que quedi clar a tota la gent que ens està escoltant és que els principis de Convergència se'n van anar quan se'n va anar el senyor Homs. Se'n van anar junts. I que vostès tenen uns principis que duren sis anys, la qual cosa em sembla preocupant –preocupant.

Però és que, a més, hem descobert més coses. I que no se m'enfadi ningú, però hem descobert que en aquell grup parlamentari i en aquest grup parlamentari –i perdoni'm que també faci unes notes ideològiques, al principi de la meua intervenció– hi ha diputats..., escolti, que són perfectament capaços de contradir de manera flagrant les seves arrels ideològiques sense cap mena de vergonya. Perquè vostès saben molt bé, senyors democristians de Convergència i del PP, que els pares de la democràcia cristiana moderna consideraven que la funció social de la propietat era sagrada –sagrada. I saben perfectament, vostès, que l'impost de successions i donacions és la manera més clara, efectiva i concreta –n'hi ha moltes d'altres– de garantir la funció social de la propietat.

Per tant, escolti, plogui o nevi –plogui o nevi–, vostès –simplement ho constato– no tenen cap mena de problema a saltar-se a la torera, no els nostres principis, els de vostès. Tenim en aquest cantó de l'hemicicle un problema de principis. Escolti'm, però jo no vull seguir per aquest camí, perquè, si no, vostès em diran que jo faig un debat ideològic i que aquí no hem vingut a fer debats ideològics i que ens hem de dedicar a les coses concretes. Molt bé, anem a les coses concretes.

I vostès podrien pensar: «Però, és clar, coses concretes, què més podem dir? Ja ho hem dit tot. Portem vuit debats sobre aquesta qüestió, si no em descompto...» Nou, avui és el novè, nou debats sobre l'impost de successions. Sembla que tots hem dit fins a l'extenuació les nostres raons, els nostres arguments... Doncs, no! Avui, finalment, els catalans i les catalanes podran entendre, meridiana, clara, transparent com l'aigua, quina és la diferència entre vostès i nosaltres. Mai s'haurà entès tan bé quina és la diferència entre vostès i nosaltres. Iestic pletòric, per dir-ho d'alguna manera *(remor de veus)*, que avui arribi finalment el debat i quedi definitivament aclarida la diferència entre vostès i nosaltres. Intento cridar, senyor Turull, just un decibel menys que el senyor Teixidó –just un decibel menys. *(Rialles. Persisteix la remor de veus.)*

Escolti, resum de la reforma –resum de la reforma. Nosaltres, sabem que proposem una reforma dràstica que permeti tres coses –vostès normalment se'n deixen una–: eliminar l'impost a les classes mitjanes. Les classes mitjanes-baixes pràcticament ja no el pagaven; en tot cas, eliminar-lo a les mitjanes i mitjanes-baixes. Reduir-lo, és veritat, substancialment a les classes mitjanes-altes. Amb això ens colloquem al que és normal als països centrals de la Unió Europea. Triï els colors del mapa d'Europa d'una manera diferent, senyor Milla, si us plau. Està penjat a totes les webs, a la web del departament, com funciona l'impost a França, a Holanda, i ara tots els que ens estan escoltant poden anar al departament i comparar. I no em posi coloraines en un mapa, perquè fa riure. I d'això li parlo quan li parlo de comèdia. Fa riure.

Però és que, a més a més de reformar-lo, rebaixar-lo a les classes mitjanes-altes i suprimir-lo per a les classes mitjanes i mitjanes-baixes, volem preservar l'impost, perquè preservant l'impost, senyor Teixidó, senyor Milla, salvem un 40 per cent de la recaptació, que són 400 milions d'e-

ros –400 milions d'euros. Que ja sé que a vostè 400 milions d'euros li són igual. A més, és que té raó vostè: nosaltres apliquem progressivament l'impost, i fins a l'1 de juliol del 2011 no serà efectiva en la seva totalitat la rebaixa, per precisament poder preservar part de la recaptació. L'any 2010 preservarem un 80 per cent de la recaptació, i contents que n'estem; l'any 2011 preservarem un 45 per cent de la recaptació, i al final de la reforma, l'1 de gener del 2011 en preservarem el 45 i l'1 de juliol del 2011 n'hauréu preservat el 40 i aquí ens quedarem. Per tant, estem salvant recaptació per poder fer polítiques, senyor Teixidó, de les quals, per cert, també es beneficien, se suposa, els que pagaran l'impost.

Però, escolti, deixin-me que anem una mica al detall, perquè jo crec que, encara que pugui semblar una mica laboriós, és important que quedi demostrat, com qui fa una demostració científica, senyor Teixidó. Jo espero que vostès, en nom de la honestedat intel·lectual, ho admetin, que vostès avui han dit moltes falsedats des d'aquesta tribuna. Vostès han dit –i ho saben– moltes falsedats des d'aquesta... I no passa re. Potser per a vostès això forma part del joc de la política, però jo els ho vinc a desmuntar, perquè és la meua obligació.

Escolti, l'any 2008 van declarar l'impost 88.000 persones, o sigui, 88.000 persones que van rebre una herència –sabem que l'impost el declara tothom, tant si li toca pagar com si no–, i, d'aquestes 88.000, el 95 per cent van declarar herències inferiors als 275.000 euros. Molt bé. Ja ho ha dit el conseller: fins ara un 56 per cent d'aquests declarants declarava però no li tocava pagar re; a partir d'ara serà un 94 per cent d'aquests declarants que no haurà de pagar re. És a dir, només haurà de pagar el 6 per cent, que són els grans patrimonis. Dit d'una altra manera, vostè diu: «Milers de famílies catalanes hauran de seguir pagant l'impost.» Escolti, fins ara pagaven l'impost 88.000 persones; vostè ha dit: «Milers de famílies catalanes hauran de seguir pagant l'impost.» Fins ara, dels 88.000 declarants –diguem les dades a poc a poc, perquè quedin ben memoritzades–, 38.000 persones l'havien de pagar. Ara, dels 88.000 declarants, només 5.000 persones..., dels 88.000 declarants que presumptament poden seguir havent-hi en l'impost de successions –és a dir, posem que en el futur es manté un ritme d'herències similar: 88.000 persones–, només 5.000 –5.000– hauran de seguir pagant aquest impost.

I anem al moll de la qüestió, posem-ne exemples concrets. Un exemple –comencem pels cònjuges–, es mor el marit, la dona hereta un milió d'euros, posem per cas. Abans de la reforma, hauria pagat 102.000 euros; després de la reforma, no pagarà re. Posem-ne un exemple... (*La Sra. Pajares i Ribas intervé sense fer ús del micròfon.*) No pagarà re. Ara hi vaig, senyora Pajares. Es mor el marit –un altre exemple–, la dona hereta 1.300.000 euros. (*Remor de veus.*) Abans de la reforma, què pagava? Abans de la reforma pagava 189.000 euros. Després de la reforma, què passa? Pagarà 14.500 euros. Quina és la diferència entre vostès i nosaltres, senyor Teixidó, senyor Millo? Està claríssima. Nosaltres diem: quan un cònjuge hereta, quan un cònjuge... (*el Sr. Nadal i Malé intervé sense fer ús del micròfon*) –efectivament, senyor Nadal–, 14.000 euros...

El vicepresident segon

Si us plau, senyors diputats, senyores diputades...

El Sr. Comín Oliveres

Quan un cònjuge hereta 1.300.000 euros, nosaltres diem... (*El Sr. Nadal i Malé torna a intervenir sense fer ús del micròfon.*)

El vicepresident segon

Senyor Nadal, si us plau... Senyor Nadal. (*Pausa.*) Endavant, senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

La diferència entre vostès i nosaltres que jo vull que quedi molt clara és que, quan nosaltres ens trobem amb una dona, un marit, que hereta 1.300.000 euros, diem: que pagui 14.500 euros –14.500 euros. I vostès sap què diuen? Que no pagui res de res de res! Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres! Queda clara –queda clara.

Anem a un altre exemple dels fills. Un fill que hereta 775.000 euros –775.000 euros–, abans de la reforma hauria pagat 43.000 euros, després de la reforma no pagarà res. Posem-ne un altre exemple: un fill que hereta 1 milió d'euros, abans de la reforma hauria pagat 102.000 euros, després de la reforma en pagarà 10.000. Quina és la diferència entre vostès i nosaltres? Que nosaltres diem que quan un fill, a Catalunya, hereta 1 milió d'euros, ens sembla de justícia que pagui 10.000 euros en concepte de l'impost de successions, i vostès ens diuen que no pagui res de res de res.

I anem als rics, anem als rics, perquè a mi em sembla que ja n'hi ha prou que vostès puguin fer córrer impunement rumors durant anys i anys i anys des d'aquesta tribuna i des dels mitjans de comunicació. Escolti, els rics... Escolti, els rics a Catalunya paguen. Entre altres coses, si els rics no paguessin, vostès no tindrien problema amb aquesta reforma, vostès ja no en demanarien la supressió! Vostès precisament demanen la supressió completa de l'impost perquè abans de la reforma els rics pagaven i després de la reforma només els rics hauran de seguir pagant. I és per això que a vostès no els agrada la nostra reforma: perquè no volen que els rics hagin de seguir pagant, perquè, si no, no tindria cap lògica, senyor Teixidó, senyor Millo, la seva posició; cap lògica, no tindria. Si els rics no paguessin, ja estaria!, vostès no tindrien problema. Els rics paguen; aquest deu ser el seu problema. I els ho demostraré.

Què ens diuen les dades? Honestedat intel·lectual, si us plau, senyors diputats; honestedat intel·lectual, els demano. Són dades públiques, estan a la web del Departament d'Economia i Finances, hi pot accedir qui vulgui en el moment que vulgui, tots els ciutadans. Anem als cònjuges.

Any 2008: va haver-hi 79 cònjuges que van heretar entre 1 i 2 milions d'euros; 79 cònjuges, majoritàriament dones, van heretar entre 1 i 2 milions d'euros. Va haver-hi 17 cònjuges que van heretar entre 2 i 5 milions d'euros –veig que els fa molta gràcia. Va haver-hi 10

cònjuges que van heretar més de 5 milions d'euros. Escolti, tots aquests hereus, tots aquests cònjuges, van pagar l'impost de successions. Els rics no paguen, senyor Teixidó? Un cònjuge que hereta entre 1 i 2 milions d'euros, que és classe mitjana, no és ric? I els 17 cònjuges que van heretar més de 2 milions d'euros són classe mitjana?, mitjana-baixa potser, senyor Teixidó? No són rics? Heretar més de 5 milions d'euros no és ser ric? I no van pagar? És que són falses, les dades que ens dóna l'Agència Tributària de Catalunya? O són certes? Van pagar 10 persones per un patrimoni de més de 5 milions d'euros, sí o no? Contesti'm, sí o no? Sí. Els rics paguen, senyor Teixidó. I vostè ha dit que no. Vostè ha mentit des d'aquesta tribuna. I vostè també, senyor Millo. (*El Sr. Millo i Rocher intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí, senyor Millo –sí, senyor Millo.

Escolti, i què diem, nosaltres? Nosaltres el que diem és que aquesta gent, després de la reforma, segueixi pagant. Escolti, no tenim res en contra d'aquesta gent, res en contra. L'únic, que diem: «Els qui tenen la fortuna d'heretar grans fortunes, eh?, que paguin una mica. Els qui tenen la fortuna d'heretar grans fortunes –ningú tria la família en què ha nascut–, que paguin una mica.»

Vaig a les dades dels fills, perquè quedi com més reblat, el clau, el clau que està desmuntant la seva mentida; i perdonin que m'expressi amb aquests termes, però, com que ho estic demostrant, tinc legitimitat per dir el que estic dient. Fills. L'any 2008 va haver-hi 637 fills que van rebre herències entre mig milió i 1 milió d'euros, 637, i van pagar tots, perquè això són els declarants. Jo no sé quants fills rics van defraudar l'Agència Tributària de Catalunya, jo sé quants fills rics no van defraudar, i 637, senyor Teixidó, van rebre herències entre mig milió i 1 milió d'euros. I 247 fills van heretar entre 1 i 2 milions d'euros, i van pagar l'impost. I 96 fills van heretar entre 2 i 5 milions d'euros, i van pagar l'impost. I 29 fills van heretar més de 5 milions d'euros, i van pagar l'impost.

I sap quina és la diferència entre nosaltres i vostès? Que nosaltres diem: tots aquests fills que hereten més de mig milió d'euros, més d'1 milió d'euros, més de 2 milions d'euros, més de 5 milions d'euros, han de pagar alguna cosa. Molt menys. Per exemple, els que hereten entre mig i 1 milió d'euros, passaran de pagar 96.000 de mitjana a 19.000, pagaran menys; però volem que segueixin pagant alguna cosa. O els que hereten entre 1 i 2 milions d'euros, passaran de pagar 197 a 92.000 euros, 197.000 abans, 92.000 euros després.

Per tant, senyor Teixidó, senyor Millo, la diferència entre vostès... No cal posar-hi grans paraules, fer comparacions amb Europa... Fredes dades objectives de l'Agència Tributària de Catalunya. Vostès consideren que tota aquesta gent que fins ara pagava i després de la reforma pagarà menys, però seguirà pagant, no hauria de pagar res de res de res de res. Això és el que vostès els estan demanant als ciutadans i ciutadanes de Catalunya: que tots els fills que hereten més d'1, més de 2, més de 5 milions d'euros, no paguin ni un duro. I vostès, amb la seva proposta, l'únic que estan és defensant els interessos, legítims, d'aquestes persones, però nosaltres defensem uns altres interessos que ens semblen priori-

taris, que són els interessos del conjunt dels ciutadans d'aquest país, no de la gent que té la fortuna d'heretar 2, o 1, o més de 5 milions d'euros, que paguen, i que seguiran pagant. I és per això i, ho repeteixo, és únicament i exclusivament perquè els rics paguen i seguiran pagant, perquè vostès demanen la supressió completa de l'impost. Perquè, ho repeteixo, si no, no tindria absolutament cap lògica el que vostès estan demanant.

Tenia moltes més coses per dir, senyor Teixidó; em queden tres minuts... Mirin, la veritat és que no em resistixo a tornar a llegir, perquè és que crec que mai tan ben adequada com avui, la frase d'Obama que els vaig llegir l'últim dia. (*El Sr. Fernández Teixidó intervé sense fer ús del micròfon.*) Recordin –sí, senyor Teixidó, sí–, recordin: el debat entre els republicans i els demòcrates es plantejava pràcticament en uns termes idèntics amb relació a la reforma de l'impost de successions, el debat entre els republicans i els demòcrates es plantejava en uns termes pràcticament idèntics als termes que s'està plantejant aquí. Els republicans demanaven la supressió completa per a tothom, incloses les grans fortunes, i els demòcrates volien una reducció dràstica que en deixés les classes mitjanes fora, però mantenir l'impost per a les grans fortunes. I els ho vaig llegir, però els ho torno a llegir, perquè crec que mai tan oportú com avui, escolti, senyor Teixidó –no, no, no ric. Obama: «Si els republicans volen plantejar la seva rebaixa Paris Hilton per utilitzar-la després en la seva campanya electoral, que ho facin» –paraules d'Obama. I acaba: «Perquè no se m'ocorre una manera millor de deixar clara la diferència entre les seves prioritats i les nostres.»

Doncs això, senyors diputats: no se m'ocorre una manera millor de deixar clara la diferència entre les prioritats de vostès –de vostès, de vostès–, que és que cinc mil famílies que tenen grans patrimonis a Catalunya deixin de pagar l'impost, i les prioritats d'aquest altre cantó de l'hemicicle, que d'entrada volem salvar de la recaptació 400 milions d'euros, perquè amb 400 milions d'euros, senyors diputats, saben vostès perfectament que es poden fer moltíssimes coses.

Hi han altres mesures de la llei que des del Grup Socialista celebrem –les ha explicat detalladament el conseller–: afavorir les herències de pares a fills per a la creació de noves empreses; estendre, podríem dir, a la figura de l'encarregat de tota la vida la reducció que ara hi ha per familiars quan es tracta d'una empresa, etcètera. No hi entro.

Mirin, senyors diputats de la dreta, jo entenc que per vostès la igualtat d'oportunitats és només una paraula bonica, deu ser un concepte retòric, però no se la creuen –no se la creuen–, no se la prenen seriosament, i els fets parlen, els fets parlen sobradament. Perquè això de la igualtat d'oportunitats, sap vostè, és molt complicat, i la gent no tria la família en què neix –la gent no tria la família en què neix–, i l'Estat, en un estat social, en una democràcia madura, té l'obligació de garantir la igualtat d'oportunitats.

Vostès l'únic que poden és omplir-se la boca amb tota aquella gent que saben que defrauda. Doncs, treballin perquè no defraudin tant en comptes de treballar perquè defraudin segons quins; treballin perquè no defraudin

tant els que ara vostès constaten, com si en tinguessin experiència directa, que estan defraudant. (*Remor de veus.*) Ajudin-nos que, igual que aquests rics que els he explicat jo –aquests rics que els he explicat jo– que van pagar l'any 2008 paguen, que tots els altres rics que també haurien de pagar segueixin pagant.

Senyor diputat, senyors diputats, senyor Teixidó, senyor Millo, senyors de la dreta, escoltin, que els que tenen la fortuna d'heretar grans fortunes contribueixin una mica; és la gran diferència entre nosaltres i vostès. Vostès no volen que aquesta gent contribueixi gens ni mica; nosaltres els demanem una petita contribució, perquè, entre altres coses, senyors diputats, una política fiscal progressista –una política fiscal progressista– vol dir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– disposar d'allò que cal per garantir uns serveis públics de qualitat, uns serveis públics que garanteixin la justícia social, i més en un temps de crisi com aquest, i el que no es pot fer, i ja els ho vaig dir l'altre dia, és fer veure que un vol tenir els serveis públics de Dinamarca i a l'hora de la veritat demanar rebaixes fiscals per tenir el sistema fiscal dels Estats Units, per dir-ho suaument.

I gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Per exercir el torn de rèplica, senyor Millo.

Els demanaria, senyores diputades, senyors diputats, que..., ja sé que portem onze hores aquí, però que tinguéssim aquest darrer punt de l'ordre del dia amb una certa tranquil·litat i que els oradors poguessin expressar-se lliurement.

Gràcies.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president; breument. El diputat Comín, com que se sent incòmode, se sent incòmode perquè hem posat de manifest les seves pròpies contradiccions en els debats que hem tingut durant els darrers tres anys, ha sortit aquí a escridassar-nos i ha sortit a fer dues coses que ens semblen molt poc honorables i molt poc pròpies d'un diputat que vulgui, doncs, mantenir la seva honorabilitat, no?, que han sigut acusar-nos de mentiders... (*Remor de veus.*) Escolti, vostè ha sortit aquí a acusar-nos de...

El vicepresident segon

Si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...mentiders, sí o no? Això li sembla honorable? (*Pausa.*) Doncs, s'ho quedi vostè –s'ho quedi vostè. Nosaltres no ho fem això, no. Nosaltres podem acusar-los que s'equivoquen, podem dir-los que no expliquen les coses ben bé com són, que confonen –que confonen– l'opinió pública, que diuen avui una cosa i abans una altra i demà passat el contrari, però tot això entra dintre de la legitimitat del debat democràtic i respectuós.

Vostè surt aquí i ens acusa de mentiders, i fa una cosa pitjor encara –fa una cosa pitjor encara–: que donem cobertura als que defrauden. I això jo inclús li demanaria que ho retiri, això, perquè això no ho ha dit..., primer, perquè no ho ha dit ningú, i, segon, perquè és fals, això sí que és fals. I ara si jo li digués a vostè que és un mentider, vostè s'enfadaria, però és que això és fals.

És a dir, hi ha una llei estatal que empara qualsevol espanyol que dintre del territori espanyol decideixi on dimonis vol residir i on dimonis vol tenir els seus immobles, i la llei li permet, absolutament dintre de la legalitat, com vol tributar en l'àmbit de l'impost de successions i donacions. La llei ho permet, sí, li ho permet, i li permet comprar-se demà amb els diners seus un pis a Madrid i en vida regalar-l'hi al seu fill que viu a Mataró. I aquell pis, l'impost de successions el pagarà, perquè l'origen és a Madrid, en funció de l'impost que hi ha a la Comunitat Autònoma de Madrid. I després el seu fill, que viu a Mataró, agafarà el pis i se'l vendrà i ja tindrà els diners, i no pagarà l'impost d'aquí. Això és defraudar? Això no és defraudar; això és conseqüència del desgavell –del desgavell– que tenim. (*Remor de veus.*) Això no és defraudar, no (*persisteix la remor de veus*), no, no. I un ciutadà català...

El vicepresident segon

Si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...pot decidir anar-se'n a viure on vulgui, i a partir dels cinc anys que està residint en aquell lloc, dic «residir», no dic «apuntar-se allà», eh?, dic «residir»..., i a partir d'aquell moment tributarà en funció de la legislació aplicable en aquella comunitat autònoma. I això està dintre de la legalitat vigent i no es pot dir que sigui...

Nosaltres el que diem és que volem que això deixi de passar. I això passa per culpa seva; a veure si ho entén d'una vegada, passa per culpa seva, perquè el que volem és homogeneïtzar i tenir la mateixa pressió fiscal que tenen a la resta de comunitats autònomes espanyoles, que la tenen millor que la nostra. I vostè el que vol és que la gent pagui per conceptes que ja paguen en altres figures impositives. I nosaltres estem en contra d'aquesta figura impositiva. I això no vol dir que els rics no paguin, no, no, aquí ha de pagar tothom; el que passa és que vostè sap perfectament que per la via de les societats patrimonials hi han patrimonis amb imports econòmics superiors als que finalment acaben pagant si no són per aquesta via, hi han ciutadans catalans que legalment no paguen. I aquests sí que són rics, segurament, i estan dintre de la llei. I vostè això no ho entén? –vostè això no ho entén? Home, no vingui aquí a dir coses que no són certes.

Miri, hi ha una prova que és la prova del nou, i això no cal ni que se'l creguin a vostè ni que em creguin a mi: centenars de milers de famílies catalanes seguiran pagant l'impost de successions –seguiran pagant l'impost de successions. (*Veus de fons.*) Sí, sí, perquè no viuen als Estats Units. Vostè que parla tant del senyor Obama, escolti, als Estats Units 2 milions i mig d'euros d'exempció, eh?, escolti. Per tant, com que seguiran

pagant a partir de demà i de demà passat i l'altre, tots i cadascun d'aquests familiars que viuran situacions doloroses i que hauran de pagar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...se'n recordaran de vostè i diran: «Aquell diputat Comín que diuen que deia que no pagaríem...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

«...perquè som rics..., com és que ens toca pagar?» Quan faci aquests números, tregui els 500.000 euros de la «vivenda» primera, que vostè els posa...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Millo i Rocher

...dintre i parli de «base imposable», no parli de «patrimoni», que està ocultant la veritat; jo no l'acuso de mentider...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...digui les coses pel seu nom...

El president

...que no em sent?

El Sr. Millo i Rocher

...que no és el que està fent.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, amb brevetat. Comín, fa anys que ens coneixem i jo sé que..., i el conec bé, i sé que el que vostè primer farà aquí és demanar excuses per haver acusat l'oposició de mentiders. (*Remor de veus.*) És el primer que farà; acostuma a ser un home elegant i no crec que traeixi el seu esperit. Demanarà excuses per això, si vostè és tan amable, li ho prego, i demanarà excuses perquè veritablement ha dit que d'alguna manera s'encobria aquells que defraudaven, Comín. I això és greu dir-ho. I vostè pot dir el que vulgui durant el debat, ningú l'acusa de res, però aquest tipus d'actituds, home, si les podem allunyar de la vida política, Comín, millor que millor. Sé que vostè ho farà.

Segona qüestió. Reflexioni un instant, senyor Comín: com ha començat vostè la seva intervenció? Fixi's bé, quan jo plantejo aquí l'autocrítica perquè el nostre Govern va estar en condicions de tenir la posició que va tenir i no va anar més enllà, i ho faig de sortida, de manera transparent, vostè acusa el conseller Homs d'haver canviat de principis. Home, la veritat... (*Veus de fons.*) Sí, sí; no, no, no... Vostè diu: «Miri el que pensaven vostès el 2003 i miri el que pensen vostès ara.»

Però, escoltin, com poden tenir el valor, Comín, de venir aquí a dir que nosaltres hem canviat de principis quan vostès fa només –només– mesos es resistien al tipus de reforma que vostès ens plantegen? Però com poden venir a dir aquí que nosaltres abandonem els principis quan vostès estan morts, literalment morts de vergonya pel tipus de reforma que estan plantejant davant dels treballadors i d'aquella gent que els vota? (*Remor de veus.*) Com poden vostès plantejar això? O sigui, que vostès justament vénen aquí i, en lloc d'entrar al moll de l'os de la meva intervenció, que jo no li he entrat en cap altra cosa que en el moll de la intervenció, què vénen a dir? Ens vénen a donar lliçons de principis.

Vostè és un antic, m'entén, Comín?, és un antic que segueix enganxat de les idees... Fixi's vostè, vostè deu ser, em sembla que ho és..., senyor Comín, és un catòlic. Oi que sí? (*Pausa.*) Bé, vostè a més dona lliçons als diputats d'Unió Democràtica de com són. Doncs, si vostè és tan amable, es llegeix les darreres encíclics de Benet XVI... (*Pausa.*) Ho ha fet? Doncs, no trobarà cap argument en defensa del que vostè està plantejant. El llegeix molt malament, vostè, Benet XVI, però molt malament.

Deixi'm que li digui una altra cosa: falsedats –falsedats. Contesti'm «sí» o «no» a les següents preguntes. U, abaixar els impostos és d'esquerres –no ho ha dit l'Obama, però ho ha dit en Zapatero–, sí o no? (*Veus de fons.*) No, no, «depèn de quins» no, patrimoni –patrimoni–, senyores i senyors diputats; «depèn de quins»? patrimoni... (*Remor de veus.*)

El president

Si van fent diàleg, s'esgota el temps.

El Sr. Fernández Teixidó

...patrimoni!, «depèn de quins»! (*Persisteix la remor de veus.*)

Dos...

El president

Senyores i senyors diputats... Senyor Teixidó, se li ha acabat el temps; per tant, hauria d'acabar... (*Veus de fons.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo...

El president

Tranquil, senyor Comín, que té la paraula... (*Veus de fons.*) Però acabi ja, i la resta de diputats, si us plau, deixin-lo acabar.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo jo dient una sola cosa més, senyor president, que és la següent. Vostè ha dit que avui interpretàvem el penúltim acte del drama de l'impost de successions i donacions. No és veritat, és l'antepenúltim; el penúltim serà quan vostès acabaran aprovant aquesta reforma, i el darrer acte, i per sempre, serà quan el proper Govern de Convergència i Unió suprimeixi definitivament aquest impost.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

El president

Senyor Comín, té la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Breument. Senyor diputat, senyor Teixidó, em pensava que vostè, per l'oportunitat que hem tingut de tractar-nos, em coneixia una mica millor; em dol, constato que no em coneix prou. Perquè, escolti, jo crec que aquí els únics que s'han de disculpar són vostès per no retirar el que han dit i després jo he demostrat que era fals. Jo no dic que ho hagin fet intencionadament, jo l'únic que dic és que vostès han mentit, probablement sense ser-ne conscients. Valga'm Déu, fer judicis d'intencions! Això és l'especialitat de vostès; els judicis d'intencions és la seva especialitat.

Jo he descrit fets i he descrit que les coses que vostès diuen... Escolti, quan vostè diu que els rics no paguen i jo li explico que hi ha més de mil fills –més de mil fills– a Catalunya que hereten més de mig milió d'euros d'herència, vostè està faltant a la veritat.

I quan el senyor Millo en la segona intervenció diu que centenars de milers de famílies seguiran pagant i jo li he demostrat que després de la reforma, a partir del juliol del 2011, només cinc mil famílies –cinc mil famílies– seguiran pagant, vostè està faltant a la veritat, perquè centenars de milers no són cinc mil.

I vostès, si fossin honorables, senyors diputats, si fossin honorables, el que haurien d'haver fet és, davant de l'objectivíssima refutació de les seves reflexions, retirar-ho i reconèixer que havien parlat amb lleugeresa, i que quan han dit que els rics no paguen faltaven a la veritat, i que quan han dit que centenars de milers de famílies seguiran pagant l'impost faltaven a la veritat! Vostès avui han fet un festival de falsedats, senyors diputats *(remor de veus)*, un festival! És que em ratifico –em ratifico– en tot el que he dit abans.

El president

Intentem, si us plau, tots plegats de tornar a agafar el to adequat. Senyor Comín, vostè primer, i la resta de diputats i diputades. *(Persisteix la remor de veus.)*

El Sr. Comín Oliveres

Té raó, senyor president.

El president

Si us plau!

El Sr. Comín Oliveres

Jo no crec que sigui gens interessant, a més, seguir insistint a demostrar el que ja està demostrat. Crec que el que interessa els ciutadans de Catalunya és saber que aquí hi ha una gent que vol que quan els fills i les dones hereten més d'1 milió d'euros no paguin res i n'hi ha uns altres que creiem que han de seguir pagant una mica, que aquesta és la diferència principal que ens separa.

Dit això, senyor Millo, escolti, vostè sap que es pot complir la llei faltant a l'esperit de la llei, i vostè sap que, segons com es faci la planificació fiscal, segons com es facin els canvis de residència, senyor Millo, són canvis de residència que, de fet, encara que sigui molt difícil de demostrar, són frau de llei. I vostè sap que, segons com es facin les societats patrimonials –segons com es facin les societats patrimonials–, que no estan pensades per no haver de pagar pel iot, per la torre, per l'altra torre i per més enllà, segons com es facin les societats patrimonials, també s'està fent frau de llei, encara que a la pràctica la planificació fiscal quedi perfectament salvaguardada.

Per tant, quan jo els dic que vostès el que haurien de fer és buscar la justícia fiscal...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...sé molt bé el que els dic.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.)

El president

Poden fixar... Senyor Fernández Teixidó, no. No. *(Veus de fons.)* Doncs, què fa? *(Més veus de fons.)* Apelli-hi. *(S'esdevé un intercanvi de mots entre alguns diputats.)*

El Sr. Fernández Teixidó

Pel diputat Ferran això és un rotllo, però els diputats que hem intervingut apellem a la seva presidència, senyor Benach, perquè justament aquí des de la tribuna no se'ns acusi de dues coses, de no ser honorables i de ser mentiders, president. Anem a veure si evitem d'una vegada aquest tipus de qualificacions del diputat Comín. *(Forta remor de veus.)* Ho has dit, Comín!

El president

El senyor Comín em sembla que no té res a dir. *(Pausa.)*

Doncs, la senyora Cabasés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula. I els prego a tots plegats que tornem a recuperar la tranquil·litat. *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades i senyors diputats!

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora diputada, té la paraula, amb el benentès que els diputats i diputades presents a la sala intentaran calmar una mica la situació. Senyora diputada....

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyor Teixidó, jo avui no vinc a presumir aquí; tot i que ho sóc, no vinc a presumir. Avui vinc a parlar de valentia i de coherència.

Miri, vull parlar de valentia d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*) Sí, valentia d'impulsar canvis que es compleixen, de compromisos assolits. Avui n'hem tingut més d'una mostra: no només la reforma de l'impost de successions, sinó la Llei de consultes, la Llei de vegueries... A més a més, compromisos assolits en la forma que sempre hem defensat; no hem canviat les regles de joc a mig camí, com vostè, senyor Teixidó, i que ens ha reconegut aquí des del faristol. Miri, valentia de tirar endavant una reforma, d'impulsar una reforma, davant l'immobilisme d'uns i davant l'oportunitat política d'uns altres. Miri, valentia d'un govern que en una època de crisi, justament, amb un fort impacte poblacional sobre les finances públiques, i un govern que aposta més que mai per les polítiques socials i que aposta més que mai per la reactivació empresarial, i amb un marc, per tant, de davallada d'ingressos, doncs, el que ha fet és reformular un impost injust i, per tant, deixar de percebre uns ingressos. D'això se'n diu valentia.

Coherència d'Esquerra Republicana. Miri, estem molt contents, molts satisfets, perquè allò que vam posar damunt de la taula quan vàrem impulsar la reforma de l'impost s'ha assolit, a banda d'assolir-ne més, de fites. I permeti'm que n'hi fique algunes damunt de la taula, algunes fites assolides quan en la Llei de mesures fiscals i financeres –ja s'ha dit–, doncs, es van incrementar les exempcions de forma molt important, i altres mesures que s'incorporen en el projecte de llei que avui presentem.

Mirin, nosaltres sempre hem dit: «no-supressió de l'impost». Per què? Doncs, perquè entenem que suprimir l'impost el que fa és afavorir les grans fortunes. És així de clar. Només cal veure què passa a les comunitats autònomes on governa el Partit Popular, per exemple, País Valencià i Madrid, que s'estan consolidant com a zones formidables per als grans llegats.

Miri, ser d'esquerres –i nosaltres ens ho creiem– vol dir creure en la imposició progressiva. Per què? Perquè això és el que garanteix la igualtat d'oportunitats per a tots, i nosaltres ens ho creiem, creiem en això. Mirin, aquesta reforma s'ha fet efectiva ja l'1 de gener d'aquest any, l'1 de gener d'aquest any el 86 per cent de les liquidacions ja són quota zero. És així, senyor Teixidó.

Miri, hem fet que aquells que participin directament en la consecució de la seva herència, doncs, tinguin menys càrrega tributària, hem incrementat de forma molt important aquestes exempcions. Senyor Millo, aquestes exempcions aprovades estan en la línia del que vàrem proposar, no s'ha rebaixat cap valor que des d'Esquerra Republicana no tinguéssim previst. Si vostè es remet a l'hemeroteca, veurà que hem aconseguit allò que nosaltres vam impulsar i vam posar damunt de la taula.

Miri, hem aconseguit justícia tributària, hem aconseguit que sigui un impost més progressiu, afegint-hi, a més a més, unes quantitats addicionals.

És un impost, aquesta reforma, que és sensible amb la gent gran, amb els més febles, amb els discapacitats, amb els que cal protegir.

Continuem mantenint la bonificació del 95 per cent per l'habitatge habitual; això ho considerem molt important. I, a més a més, aquest habitatge habitual, el qui el rep se'l podrà vendre per comprar-se'n un per ell mateix.

Hem aconseguit amb aquesta reforma introduir bonificacions per a l'emprenedoria, a favor de l'activitat productiva, de manera que no cal ser parent per a poder heretar o per a donar una empresa o participacions empresarials. També cal, també és possible que siguin persones sense parentiu, però amb vincles laborals o professionals, i a més a més, doncs, també ho hem ampliat a familiars afins.

Miri, les xifres són demolidores. Se n'han donat moltes, però jo en vull donar alguna més; permetin-m'ho, si us plau. Miri, en la primera fase, en la primera reforma d'aquest impost, al gener, del 55,6 per cent de liquidacions que no pagaven, hem passat al 86,7 per cent. És a dir, 39.000 liquidacions al desembre del 2009 pagaven, ara hem reduït en 27.000 menys que no paguen. Però si ens n'anem al juliol –d'aquí a poc– el que passarà és que el 91,2 per cent ja seran quota zero, d'aquí a un mes i mig tindrem el 91,2 per cent amb quota zero, és a dir que només 7.700 liquidacions pagaran, doncs, l'impost de successions. I si ens n'anem al final, doncs, serà el 94 per cent, i això vol dir que només seran 5.400 liquidacions les que pagaran.

Mirin, senyors de Convergència i Unió, senyor Teixidó, ara anem pel gra. Jo he dit les reformes, el que calia dir de l'impost. Vostès parlen, justament, d'eliminar l'impost. Mirin, en l'hipotètic cas que tinguessin suficient suport parlamentari..., i avui ja hem vist que és possible que amb l'ajut del PP, perquè ja s'ha manifestat que, doncs, estarien governant amb vostès. Doncs, miri, si vostè fa el *timing*, quan això passi, només resulta que pagaran aquest impost els que rebin grans herències; fixi's, no li parlo de grans fortunes, dic «els que rebin grans herències», i els que rebin herències en les quals no han participat en la seva obtenció. Això és molt diferent del que està dient vostè.

Miri, els demano que no facin demagògia; no en facin més, de demagògia. Vostès estan treballant per a aquells que reben grans herències en aquests moments. Ja els ho vaig dir al desembre: si us plau, canviïn el programa electoral, fiquin fites, objectius de país, perquè estem veient que vostès no volen assolir fites de país. Nosaltres, Esquerra Republicana, treballem per a tots els ciutadans de Catalunya, per a tots. Nosaltres som coherents.

Miri, vostès no en són, de coherents, i permeti'm dir-li algunes de les incoherències que tenen a veure amb la política fiscal i que tenen a veure amb els recursos de Catalunya. Miri, quan vostès governaven, un lleuger retoc de l'impost; ara que vostès no governen, doncs, eliminació de l'impost. Vostè ho ha reconegut: han canviat les regles del joc, suposo que per tacticisme i per partidisme. I, fixi's, al mateix que vostès engeguen un front mediàtic, apareixen plataformes de ciutadans que

molt legítimament –faltaria més, senyor Teixidó– inicien campanyes publicitàries en la mateixa línia.

En totes les seves intervencions que jo el sento, estan demanant més polítiques socials, i ara vostès defensen que s'elimini totalment l'impost per als que rebin grans herències. És clar, vostès i els del Partit Popular el que fan és defensar els grans grups, aquells grups que paguen impostos a Madrid i que, per tant, no paguen impostos aquí a Catalunya. Vostès diuen: «Tenim un model de finançament que no s'ajusta a l'Estatut, hem acordat un model de finançament que no és bo...» Miri, perdonin, vostès van retallar l'Estatut, els ho dic així. A l'Estatut del 30 de setembre teníem el dret a decidir quina solidaritat podíem tenir a l'Estat espanyol, vostès ho van eliminar, però al desembre aproven la LOFCA. Per tant, tan dolent no deu ser, aquest model de finançament.

Jo només vull que recordin el model de finançament que van pactar vostès el 2002, un model de finançament que ha permès que Catalunya rebi menys recursos de la seva capacitat fiscal. Saben què han permès vostès, durant molts anys? Han permès durant molts anys engrair el dèficit fiscal català, han permès, han regalat esforç fiscal dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i això ho han permès vostès. I, per tant, el que han restat és combustible per a Catalunya, per fer encara moltes més coses que les que s'estan fent.

Miri, als senyors del Partit Popular ja els anava bé el model de finançament anterior. Per què? Doncs, perquè a aquelles comunitats autònomes que justament tenien menys capacitat fiscal però reben més recursos, per damunt de la mitjana, doncs, ja els anava bé, perquè allí governen... Per exemple, Castella i Lleó.

Miri, i abans d'acabar, perquè jo aquí podria fer un requitzell d'incoherències dels dos partits, doncs, el que els vull recordar als senyors diputats del Partit Popular –ja els ho vaig dir, doncs, en l'altre Ple– és si han fet públic aquell llistat de diputats que en el Congrés, a Madrid, es van absentar, i no se sap per què, i no van permetre que, justament, la dissolució d'aquest impost es fes a Madrid. Vostès podien, tenien l'oportunitat d'eliminar l'impost a Madrid, però vuit diputats del Partit Popular es van aixecar i no van votar. Jo, miri, els porto el llistat; si no l'han fet públic, jo els el porto. I n'he portat unes quantes còpies, per si algú les vol i si algú les vol repartir, eh?

I després, una cosa, senyor Teixidó: sap per què la senyora Salgado se'n penedeix, d'haver eliminat l'impost de patrimoni? Sap per què? Perquè amb el nou model de finançament ens ha de compensar l'impost de patrimoni que recollíem. Per tant, és evident que d'això no m'estranya que se'n penedeixi, perquè això ho estem recollint. Si els diputats del Partit Popular no s'haguessin aixecat, resulta que ara ens haurien hagut de compensar el que rebíem de l'impost de successions. (*Remor de veus.*)

Miri...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cabasés Piqué

...demano, des del meu grup parlamentari, que es deixi de fer demagògia i, doncs, que es fiquin, justament, vostès al costat de la majoria de ciutadans i ciutadanes. I m'estic referint al 94 per cent de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. (*Persisteix la remor de veus.*) Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, senyor Teixidó...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Ortiz Castellví

Abans de començar la meua intervenció, sí que m'agradaria fer un prec: espero que durant la ponència hi hagi menys histrionisme i més serenitat a l'hora d'abordar un tema tan seriós, que crec que ens hi juguem molt. I crec que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país també ho agrairan, que ens ho prenguem una mica més seriósament.

Avui estem aquí per continuar el que vam començar, senyor Teixidó, no perquè vostès ens van empènyer o perquè ens han convençut de res. En el pla de govern ja apareixia, a l'inici d'aquesta legislatura ja hi havia un propòsit de tots els grups de l'esquerra que calia reformar l'impost de successions, i així estava en el pla de govern.

Calia reformar l'impost de successions per fer-lo més just, més equitatiu, i per mantenir-lo. I aquest és el consens i d'on no ens hem mogut. Així vam començar reduint, ja el 2007..., la reducció sobre les herències pel que fa a l'habitatge habitual. Vam continuar el 2009 aprofundint en les reduccions sobre herències als més rics, als més adinerats, perquè hagin de tributar per aquest impost. I ara cal arrodonir el que hem començat.

Clar, la seva definició... Aquí hem parlat de si havien mentit o no havien mentit, però la seva definició sobre què és ric i què no és ric difereix de la nostra, és veritat. Quina és la seva definició de «classe mitjana»? Nosaltres entenem que una persona que hereta... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Sí, sí, senyora diputada. Senyors diputats...

La Sra. Ortiz Castellví

Només agrairia que, amb l'histrionisme amb què vostès han debatut, escoltessin la resta d'intervencions.

Jo crec que la diferència clau en aquest debat és que concebem com a classe mitjana o que no és classe mitjana, i aquesta és la seva diferència. Potser no cal parlar de mentiders o no mentiders; és el punt de vista de quin món venim cadascú i amb qui ens relacionem i a qui defensem.

Des del nostre grup estem particularment satisfets que aquest projecte de llei entri al Parlament per ser debatut amb totes les condicions i garanties que requereix un projecte d'aquestes característiques. No és bo utilitzar les lleis d'acompanyament per fer reformes substancials; ja ho vam dir en el seu moment. No podem anar a cop de titular o reaccionant a cop de plataforma. I vostès, els senyors de l'oposició, van ser els primers a fer-ho. No és bo fer-ho amb lleis d'acompanyament, perquè no garanteixen la participació ni les millors condicions per al debat. Però avui estem satisfets perquè entra aquest projecte de llei i ens permet parlar de tot, no només de què retallem i a qui retallem, sinó també de com el gestionem, com ordenem tota la normativa existent, com donem seguretat jurídica al contribuent i com assegurem la transferència, els mecanismes de control per combatre el frau; un frau que és legal, és veritat, avalat per la legalitat vigent, i, per tant, cal introduir mecanismes de control; també combatent les societats patrimonials.

Aquesta llei, doncs, aborda finalment la regulació completa de l'impost, una llei que precisa l'abast del tribut i aclareix conceptes. Entenem que si volem fer pedagogia hem de deixar clar que la picaresca no hi té cabuda. No els acusem d'avaluar la picaresca fiscal, però sí d'avaluar-la legalment, perquè no la volen canviar. Si volem una fiscalitat justa, hem de donar seguretat jurídica, però també unes normes clares als inspectors tributaris. Des d'Iniciativa - Esquerra Unida ens congratulem d'haver arribat a un bon text, perquè entenem que les reduccions del mes de desembre eren incompletes. Calia també abordar la picaresca fiscal.

També volem destacar altres qüestions que s'aborden en aquest projecte de llei, sobretot el caràcter preferencial que es dona a les cooperatives i societats laborals elevat la bonificació fins al 97 per cent de les transmissions.

També es permetrà la deducció en l'adquisició d'empreses a aquelles persones que tenen vincles laborals, i el conseller ho posava en relleu, aquells vincles laborals amb antiguitat. Entenem que cal diluir el criteri exclusiu de lligam de sang si volem fer que aquest impost sigui just. I avui anem més enllà, també posant la realitat davant de l'objectiu i mantenint l'activitat productiva i els llocs de treball. És aquest l'objectiu d'aquesta mesura. I entenem que ampliant-ne l'abast a les persones beneficiàries que han dedicat anys a una empresa i exercint funcions directives és una mesura que permet assegurar millor els llocs de treball.

Però pel nostre grup és molt important i estem especialment satisfets per la concreció que es fa en la definició de béns a efectes d'activitats econòmiques; una llei que clarifica i puntualitza i exigeix una descripció exhaustiva de què pot ser un bé afecte i què no pot ser un bé afecte.

Hem d'evitar l'enginyeria d'alguns patrimonis, perquè, per no permetre l'evasió fiscal d'allò que no forma part de l'activitat productiva –i tots sabem de què parlem, aquí tots hi hem fet referència–, no hi tenen cabuda els patrimonis personals. I veuen, senyors de Convergència i Unió i del Partit Popular, el frau fiscal es pot abordar de dues maneres: per una banda, utilitzant-lo de coartada: com els més rics no ho paguen perquè ja evadeixen els impostos, millor que els eliminem. Aquest és un argument que vostès reiteradament utilitzen. O, si no, avalant-lo legalment, fent reformes per precisament avalar-lo. O, si no, es pot fer d'una altra manera, combatent-lo. I aquesta és l'opció que qualsevol país avançat i que vulgui governar d'acord amb criteris d'igualtat d'oportunitats i combatre l'exclusió social escull. I vostès no l'escullen. És molt fàcil apuntar-se al populisme de les rebaixes fiscals; no és popular pagar impostos, a ningú li agrada rascar-se la butxaca, i per això cal que des de la política siguem responsables.

Des del nostre grup no volem ser campions d'Espanya, ni d'Europa, en l'eliminació d'impostos. El senyor Milla ens proposava una Europa particular de quarantavuit països, evidentment amb una estructura fiscal als països de l'Est completament diferent. Però vostès no parlen de quines figures impositives tenen els altres països, perquè vostès parlen de fiscalitat amb un concepte molt miop de la fiscalitat.

Ara parlem de successions i com estan la resta de països en successions. Igualment és homologable; evidentment no som el país que més paga en impost de successions, però és que a la resta de països tenen altres figures que vostès també s'hi oposen reiteradament.

Nosaltres no volem ser líders tampoc en endeutament públic ni en retallada de drets i serveis. I és d'això del que parlem quan parlem de fiscalitat. I això és parlar clar. I no és ideologia, però evidentment aquí al Parlament hem de fer ideologia i hem de parlar de política, perquè és el que vostès han fet constantment en les seves intervencions.

I aquí el senyor Teixidó ha volgut fer una psicoanàlisi general als partits que donen suport al Govern per tal d'amagar les seves pròpies vergonyes; com no saben defensar com retallar impostos al 6 per cent de les grans herències es dedica a fer psicoanàlisi als grups que donen suport al Govern. No en necessitem, de psicoanàlisi; estem convençuts que aquesta reforma és bona, perquè garanteix que aquest impost continuï.

I, miri, es pot entendre que a la gent no li agradi pagar impostos, però a la gent el que menys li agrada és que l'enganyin o que li prenguin el pèl. I vostès ho fan, perquè defensar l'eliminació amb la proposta que tenim avui damunt la taula significa això, el 6 per cent de les grans herències. I vostès diuen que això són classe mitjana. Miri, jo no ho crec; miri, en el meu entorn, que tampoc no seria les classes més populars –jo crec que sóc classe mitjana–, crec que aquests patrimonis no es donen, perquè estem parlant de grans herències, el 6 per cent de les grans herències, i amb una mitjana d'hereus de 2,6. Per tant, jo no sé qui volen enganyar dient que aquest impost afecta les classes mitjanes.

Vostès... Però, una altra pregunta: com només parlem de l'impost de successions, vostès estan d'acord a augmentar l'últim tram de l'IRPF per a les rendes més altes? No. Estan d'acord a implantar un impost sobre grans fortunes? No. Estan d'acord a augmentar la tributació de les Sicav on es refugien els grans capitals? No.

Nosaltres vam votar en contra de l'eliminació de l'impost de patrimoni. Jo no sé qui entra en contradiccions defensant precisament el 6 per cent de les grans herències. Nosaltres sempre hem tingut clar a qui defensen vostès; vostès fan lobby a Madrid, al Congrés, i en aquest Parlament, defensant els interessos d'uns pocs privilegiats amb un discurs per confondre tothom, això sí; el senyor Teixidó és l'especialista, l'impost de successions és la plasmació evident.

Però, senyors de Convergència, se'ls veu el llautó. La gent ens demana sobretot serveis i ens exigeix un model més just, més equitatiu, i no una societat on uns pocs s'enriqueixen i la resta paguen la festa. Així ens ho feien saber ja el mes de desembre un gran nombre d'entitats molt representatives del nostre país, que transcendeixen els comunistes, els socialistes, els ecosocialistes d'aquest país. No és Iniciativa - Esquerra Unida; són les associacions de veïns, Càritas, els sindicats, les associacions de consumidors, que ens demanaven, i ho cito explícitament, un model fiscal que millori la suficiència i la progressivitat, la redistribució; un model que garanteixi la suficiència de recursos, evitant rebaixes fiscals. Demanen la lluita contra el frau i l'economia submergida, i també ens demanen introduir el concepte de fiscalitat ambiental i ecològica, i finalment ens demanaven una discussió serena i rigorosa sobre l'impost de successions.

Nosaltres hem treballat aquí i a Madrid per tots aquests objectius, sabent on són vostès, però avui vostès es reatren; són el partit dels poderosos i els llobbistes; els que més criden, això sí. Nosaltres, com sempre, estarem lluny de vostès, i no ens acomplexa, deixin-m'ho dir. Nosaltres defensem especialment aquells que no tenen ni els recursos ni els canals per defensar el que és de sentit comú, perquè la gran majoria no té herència.

No fem tan soroll però tampoc ens encongim pel que queda millor o per agradar a tothom; nosaltres farem pedagogia de la fiscalitat, en continuarem fent. Per això treballarem perquè aquesta llei, que completa l'anterior, s'aprovi aviat, perquè dóna més garanties, seguretat jurídica i més instruments per lluitar contra l'evasió fiscal.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Té la paraula el senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejlers*, ilustres diputados y diputadas, empezamos bien la tarde, con un monstruo meteorológico, y la acabamos con un debate monstruoso y tardío. Creo que el debate ha dado de sí, realmente ha dado mucho de sí.

En primer lugar, digo que es un debate monstruoso porque no ha dejado de ser sorprendente el tipo de calificativos que hemos oído durante la tarde, incluso insultos. Y después no deja de ser también por lo menos ilustrativo que la representante de Esquerra Republicana de Catalunya considere inmovilista a Iniciativa per Catalunya.

Pero, bueno, pasada esa página, señalemos que evidentemente que es un debate tardío; es un debate tardío porque nos lo podríamos haber ahorrado si al principio de la legislatura –si al principio de la legislatura– se hubiera aprobado el impuesto sobre sucesiones y donaciones.

Es cierto que este impuesto goza de una amplia tradición, y, como tal, ha sido defendido por sesudos autores y sesudos políticos. Ahora bien, también es cierto que es necesaria su reforma. Y este diputado que les habla a lo largo de toda la legislatura ya se manifestó en su día, no partidario de la abolición, pero sí de su evolución, es decir, de su reforma.

¿Por qué estamos hoy aquí? No estamos por voluntad del Gobierno, sino que viene, por decirlo de alguna manera, ahorcado; a la fuerza ahorcan. Eso ha ocurrido fundamentalmente por dos razones. En primer lugar, por un modelo en el que las comunidades autónomas, gozando de la amplia autonomía tributaria que tienen, han hecho uso de ella, y algunas han decidido la supresión en la práctica, que no formalmente. Evidentemente que no se puede suprimir el impuesto en una comunidad autónoma, porque, ya lo he dicho en alguna otra ocasión, eso sería inconstitucional, es un tributo estatal y en consecuencia no se puede suprimir.

Insisto, se ha producido una reducción significativa en muchas comunidades autónomas, en otras no tanto, y eso ha conllevado que haya una guerra entre las distintas comunidades autónomas. Lo típico..., y lo que se ha definido, como siempre, como la competencia fiscal a la baja.

Es un debate ya hecho; empezó en Canadá y en Australia, y sabemos que en algún estado de Canadá y en algún estado de Australia tomaron la iniciativa y luego el resto de las comunidades les siguieron y al final el impuesto se suprimió.

En este caso no es así. El hecho de que en unas comunidades se pague más y en otras se pague menos ha alterado el ánimo de los contribuyentes catalanes, y tiene su razón de ser, «¿por qué nosotros tenemos que pagar más que otros?», y se sienten discriminados. Y esa es la razón por la que hoy aquí se está debatiendo la reforma del impuesto sobre sucesiones. Probablemente, si eso no fuera así, ni el señor Homs en su día, ni los herederos del señor Homs, ni a su vez los dirigentes actuales en estos momentos, pues, procederían a la reforma del impuesto sobre sucesiones. Es decir, ha sido la presión de otras comunidades y la presión de los ciudadanos la que hace que hoy aquí se esté reformando el impuesto sobre sucesiones.

La solución era fácil, y alguna vez la planteé aquí, y el señor Teixidó ha apuntado a ella: armonicemos fiscalmente este impuesto –armonicemos fiscalmente este impuesto–; si se reforma la Ley orgánica de financiación de comunidades autónomas y se establece clarísi-

mamente una igualdad, un principio básico de igualdad, acabaremos con uno de los primeros y principal de los problemas, que es la distinta –la distinta– tributación en las comunidades autónomas.

Pasada esa página, puesto que realmente en estos momentos ya no es posible, valoremos lo que hoy nos trae el Gobierno. Y lo que nos trae el Gobierno sin duda es mejor que lo que había, sin duda. Aquí hoy se ha hablado mucho de ricos y pobres. No sé si era un debate propio de Robin Hood o de aquella película de *Ricas y famosas*. Pero en todo caso lo que es evidente es que en estos momentos los señores que han estado defendiendo la supresión del impuesto porque dicen que los ricos no pagan, tienen razón, pero tienen razón en parte, porque es cierto que algunos pagan; es decir que todos los ricos no pagan, algunos sí paga –alguno sí paga. Es decir que evidentemente se sigue por una vía tangencial y que hay fraude mediante el traslado de la residencia habitual y que hay fraude por el hecho de que las grandes fortunas tienen la forma de empresas familiares, es evidente, y eso es así y nadie lo puede negar. La vía es corregir esos déficits para igualar el impuesto, la tributación, de forma que todos los que tengan un nivel de patrimonio o de herencia similar tengan que pagar.

Pero el *conseller* ha hecho una retahíla de las mejoras del impuesto, y es cierto que eso es así. Yo quiero señalar que el impuesto sigue siendo en parte inequitativo, por la vía de lo que antes se apuntaba, es decir que existen personas que eluden el impuesto, y eso es inequitativo, pero además sigue siendo inequitativo por otros aspectos, porque el impuesto es un impuesto cuya tributación pasa a depender no tanto del valor de lo heredado sino del tipo de bienes que integran el patrimonio del causante o el lugar de residencia, porque no deja de ser sorprendente y lamentable que se tribute de forma diferente en función de que la herencia o la donación la reciba una persona jurídica o una persona física. El tipo aplicable en el impuesto sobre sociedades es del 30 por ciento; el tipo aplicable, el tipo máximo, quizá el marginal, que se mantiene para las personas físicas que reciben herencia o donación en este caso es del 32 por ciento, ¿por qué van a pagar más las personas físicas que las sociedades? Esa es una vía que debe ser corregida.

El proyecto que nos trae hoy aquí el Gobierno también trata de forma distinta a las sucesiones *mortis causa* de las donaciones *inter vivos*, y eso a algunos nos parece mal. Si el hecho imponible está integrado por las adquisiciones patrimoniales gratuitas, carece de sentido que se esté dando un tratamiento diferenciado a las *mortis causa* de las *inter vivos*, es decir, a las herencias de las donaciones, y más cuando en estos momentos quizás lo que habría que fomentar es las donaciones, porque con ello se consigue que nuevos propietarios sean más jóvenes y en estos momentos de crisis puedan suponer y hacer inversiones más arriesgadas, por ejemplo, en materia de fomento de empresas. Es decir que es un tema a valorar.

Creo que hay varios aspectos claramente mejorables en el proyecto de impuestos que se ha presentado. A mi juicio, las dificultades asociadas a la valoración de

los bienes inmuebles no quedan bien resueltas en el proyecto de ley. No deja de ser lastimoso, por decirlo de alguna manera, que la determinación del valor real de los bienes inmuebles, que es una cuestión muy compleja, en estos momentos esté siendo solucionada por parte de la Agencia Tributaria de Cataluña a través de una mera instrucción del director de la agencia, cuando es un tratamiento que debería incorporarse a la ley.

También hay aspectos claramente mejorables, como es el del concepto de vivienda habitual. La exención prevista para vivienda habitual conlleva que las plazas de aparcamiento situadas en otro edificio, aunque cercano, no puedan beneficiarse de la reducción prevista para la vivienda habitual del causante, por lo que resultan especialmente perjudicadas las personas que residen en edificios antiguos sin garajes y han adquirido plazas de aparcamiento en el entorno. Por ello sería conveniente ampliar el concepto de vivienda habitual.

Sobre el tema del aplazamiento del pago, también hay un problema importante: ¿por qué solamente el aplazamiento del pago durante dos años para las cuotas devengadas en el período que va del 1 de agosto del 2009 al 31 de diciembre del 2011? ¿Por qué ese aplazamiento no se extiende a otros períodos más amplios?

Y hay un aspecto que, a mi parecer, no sé por qué, ha pasado desapercibido y que creo que es un claro incumplimiento de un mandato de este legislativo al Gobierno. Tome nota, presidente Montilla: le recuerdo que la disposición adicional primera de la Ley 10/2008, de 10 de julio, es decir, el libro cuarto del Código civil de Cataluña, el de sucesiones, establece el plazo de un año a partir de la entrada en vigor –1 de enero del 2009–, es decir que ya estamos fuera de plazo –el 1 de enero del 2010–, para que el Gobierno, su Gobierno, presente un proyecto de ley de armonización de la normativa tributaria vigente con relación a las instituciones sucesorias reguladas por el libro cuarto. No lo ha hecho hasta ahora; estamos fuera de plazo, y a lo mejor este proyecto de ley se puede utilizar para proceder a esa armonización, puesto que se ha de tener en cuenta que existen instituciones del derecho civil catalán merecedoras de esta modificación.

Por lo tanto, estamos ante una importante reforma –aquí se ha dicho–; evidentemente que no supone la supresión...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Este diputado y el Grupo Mixto no han sido nunca partidarios de la supresión del impuesto, pero sí de su reforma.

Por lo tanto, entendiendo insuficiente la reforma, no podremos dar apoyo a las enmiendas a la totalidad presentadas por los grupos que las han presentado.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que s'han rebutjat les esmenes a la totalitat per 54 vots a favor i 71 vots en contra, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i tres minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros	
Número solt	1,60	euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA
Número solt	1,10	euros	inclòs

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros	

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impress a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**